

ΑΣΥΜΜΕΤΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Νίκος Τσουρλάκης

Μυθιστόρημα

Μυθιστόρημα: Ασύμμετρος Πόλεμος

Συγγραφέας: Νίκος Τσουρλάκης

Frontpage: <https://unsplash.com/images>

free download licence by Stephen Radford

<https://images.unsplash.com/photo-1446825597988-2bb4dfd264ac?w=500&auto=format&fit=crop&q=60&ixlib=rb-4.0.3&ixid=M3wxMjA3fDB8MHxzZWZyY2h8Nnx8ZXhwbG9zaW9ufGVufDB8fDB8fHww>

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο
από το δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια:

Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση
- Όχι Παράγωγα - 4.0 (CC BY-NC-ND)

Φεβρουάριος 2024

Μυθιστόρημα

Οι κεντρικοί χαρακτήρες του μυθιστορήματος, Πέτρος, Λουκάς, Μάρκος και Αδάμ, είναι ίδιοι με τους ήρωες που πρωταγωνιστούν στο πρώτο μου κατασκοπικό μυθιστόρημα *‘Η Ανταλλαγή’*, το οποίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ελκυστής.

Τα ονόματα, οι χαρακτήρες και η πλοκή του μυθιστορήματος είναι όλα τυχαία, φανταστικά αποκυήματα της φαντασίας μου.

Το έργο δεν έχει σκοπό να προσβάλει τη θρησκεία την εθνικότητα ή την καταγωγή κανενός. Είναι απλώς ένα μυθιστόρημα.

Απευθύνεται μόνο σε ενήλικες.

Στη μνήμη του εκλιπόντος αδελφού μου Χρήστου

Καλοκαίρι του 2023

Κομοτηνή. Ξημερώματα, 04:15

Ένα σκούρο μπλε βαν με μεταλλικές ζάντες και σκούρα φιμέ τζάμια, έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα πάνω στη λεωφόρο Κωνσταντινουπόλεως με κατεύθυνση την πόλη της Κομοτηνής. Στις μπροστινές θέσεις κάθονταν δύο μαυροφορεμένοι άντρες, προστατευμένοι με αλεξίσφαιρα γιλέκα και καλυμμένοι με κουκούλες τύπου μπαλακλάβα, ενώ στα πίσω καθίσματα μέσα στην κλούβα, τέσσερεις γεροδεμένοι ένοπλοι περίμεναν αμίλητοι την στιγμή που το αυτοκίνητο θα σταματούσε έξω από τη βίλα στην οποία έμενε ο στόχος. Λίγο πριν το τέλος της λεωφόρου, μετά το Σισμανόγλειο Γενικό Νοσοκομείο, ο οδηγός έστριψε απότομα τ' όχημα αριστερά και λίγα στενά παρακάτω έκοψε ταχύτητα, έσβησε τα φώτα πορείας και μέσα στο μισοσκόταδο του μικρού δρόμου άφησε το όχημα να κυλήσει, με τον κινητήρα να δουλεύει στο ρελαντί, ώσπου το ακινητοποίησε μπροστά από τη μικρή βίλλα. Ο συνοδηγός γύρισε στ' αριστερά του και τράβηξε το μικρό παραθυράκι που ένωνε το πιλοτήριο με την καμπίνα των επιβατών. Πέρασε το χέρι μέσα από το μικρό συρταρωτό παράθυρο και σήκωσε τον αντίχειρα του, δίνοντας μ' αυτόν τον τρόπο το σήμα στους τέσσερεις ένοπλους πως η επιχείρηση ήταν έτοιμη να ξεκινήσει. Ο πρώτος από τους τέσσερεις εισβολείς έγνευσε καταφατικά, γύρισε προς τους υπόλοιπους άντρες και αφού τους έδωσε το ΟΚ, κάνοντας ακριβώς την ίδια χειρονομία με τον συνοδηγό, κατέβασε

μπροστά στα μάτια του την διόπτρα νυκτός που ήταν περασμένη πάνω στο κράνος τύπου κέβλαρ το οποίο φορούσε και όπλισε το αυτόματο υποπολυβόλο που κρατούσε. Οι υπόλοιποι άντρες τον μιμήθηκαν. Όλα τα όπλα είχαν βιδωμένους σιγαστήρες μπροστά από τις κάνες και διόπτρες νυχτερινής σκόπευσης πάνω από τα σκοπευτικά τους. Οι δύο δεξιά πόρτες του βαν άνοιξαν ταυτόχρονα κι από τη μπροστινή πετάχτηκε έξω ο οπλισμένος συνοδηγός του οχήματος, ενώ από την συρόμενη πλαϊνή πόρτα βγήκαν, ο ένας μετά τον άλλον, οι τέσσερις μαυροφορεμένοι άντρες. Ο οδηγός του αυτοκινήτου άφησε τον κινητήρα σε λειτουργεία, πάτησε ένα μικρό κουμπάκι στα πλάγια του ψηφιακού ρολογιού χειρός που φορούσε και καταγράφοντας τον χρόνο της επιχείρησης έμεινε μέσα στο αυτοκίνητο να παρατηρεί τους άντρες της ομάδας του. Με τα υποπολυβόλα παρατεταμένα και με γρήγορα κοφτά βήματα οι άντρες έφτασαν μπροστά στην μεταλλική πόρτα της περίφραξης και οι τέσσερις απ' αυτούς στάθηκαν ακίνητοι να ελέγχουν την γύρω περίμετρο, με τα μάτια καρφωμένα στις νυχτερινές διόπτρες που είχαν περασμένες πάνω στα όπλα τους. Ο πέμπτος άντρας, αυτός με τη διόπτρα περασμένη στο κράνος, έκατσε στα γόνατα μπροστά από την μεταλλική κλειδαριά της πόρτας και με γρήγορες κινήσεις πέρασε γύρω από την κλειδαριά μια μικρή, εύπλαστη, πλαστική ουσία. Μόλις τελείωσε με την τοποθέτηση της ύλης, έχωσε έναν μικρό πυροκροτητή μέσα στην εκρηκτική πλαστελίνη, σηκώθηκε όρθιος στα πόδια του, σήκωσε τον αντίχειρα προς την ομάδα του και απομακρύνθηκε σε απόσταση πέντε μέτρων. Οι υπόλοιποι της ομάδας τον ακολούθησαν και μόλις έφτασαν σε

απόσταση ασφαλείας από την μεταλλική καγκελόπορτα έκατσαν και οι πέντε στα γόνατα και έσκυψαν τα κεφάλια τους προς το πλάκες του πεζοδρομίου, προστατεύοντας τα με αυτόν τον τρόπο, μέσα στα κράνη που φορούσαν. Η καταστροφή της κλειδαριάς συνοδεύτηκε από έναν ρηχό κρότο. Η επίθεση είχε αρχίσει. Ο οδηγός όπλισε ένα ημι-αυτόματο περίστροφο που κρατούσε και βγήκε έξω από το αυτοκίνητο για να είναι σε θέση να ελέγχει τον χώρο γύρω του, μέσα από τη νυχτερινή διόπτρα που κρεμόταν πάνω από το κράνος του.

Πέντε λεπτά και εικοσιπέντε δευτερόλεπτα αργότερα, οι πέντε άντρες γύρισαν τρέχοντας και πήδηξαν όλοι μέσα στο σκούρο μπλε βαν, το οποίο μια στιγμή μετά, εκτοξεύτηκε με υπερβολική ταχύτητα προς το τέλος του μικρού δρόμου. Την ίδια στιγμή μέσα στη βίλλα, ο Τούρκος πρόξενος, η γυναίκα του, η οικονόμος και ο σωματοφύλακας τους, ήταν όλοι νεκροί.

Αθήνα. Πρωί. 10:05

Ένας καλοντυμένος μεσήλικας, ξανθός με σγουρά μαλλιά και μ' ένα μικρό μούσι κάτω από το πηγούνι, κοιτούσε σαν χαμένος την οθόνη μιας από τις πολλές τηλεοράσεις που ήταν κρεμασμένες πάνω στους δύο τοίχους του μικρού πρακτορείου στοιχημάτων. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε στο έκτακτο δελτίο ειδήσεων. Το προηγούμενο βράδυ, άγνωστοι εισέβαλαν σε μια μονοκατοικία στην Κομοτηνή και εκτέλεσαν τέσσερεις ανθρώπους. Οι πρώτες πληροφορίες

διαρρέυσαν στον τύπο πριν λίγα λεπτά και από εκείνη τη στιγμή, οι δημοσιογράφοι προσπαθούσαν να ξετυλίξουν το κουβάρι της ελλιπής ενημέρωσης χωρίς να γνωρίζουν ακόμη, τα ονόματα των θυμάτων της πολύνεκρης επίθεσης στο προάστιο της Κομοτηνής. Ωστόσο, ο ξανθός άντρας τα γνώριζε. Κοιτούσε την μοναδική οθόνη που δεν έδειχνε αθλητικά. Δεν μπορούσε ν' ακούσει τον ήχο της τηλεόρασης και δεν χρειαζόταν, καθώς είχε ήδη ενημερωθεί σχετικά με την επίθεση. Την πρώτη κλήση την έλαβε από τον ομόλογο του, τον διευθυντή της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών, στη συνέχεια ενημερώθηκε από δύο αναλυτές της υπηρεσίας του και τέλος, η επιβεβαίωση ήρθε από τον αστυνομικό διοικητή της Κομοτηνής. Είχε ενημερωθεί για την ακριβή ώρα του φονικού, τα ονόματα των θυμάτων και φυσικά για την ιδιότητα του καθενός από αυτά. Από τις επτά το πρωί, από τη στιγμή δηλαδή που το συμβάν καθώς και τα θύματα της επίθεσης ήταν πλέον επιβεβαιωμένα σε επίπεδο υπηρεσιών, το τηλέφωνο του δεν έπαψε να κτυπά. Βγήκε από το διαμέρισμα του στις οκτώ και μισή και από εκείνη τη ώρα, μέχρι και πριν δεκαπέντε λεπτά, περπατούσε μες στο κέντρο της πόλης με το τηλέφωνο κολλημένο μόνιμα πάνω στ' αυτί του. Ώσπου, κάποια στιγμή, άκουσε τον μικρό μεταλλικό τόνο που τον ενημέρωνε πως το κινητό του ήταν έτοιμο να σβήσει. Μπήκε στο πρώτο μαγαζί που βρήκε μπροστά του, ένα πρακτορείο στοιχημάτων, ρώτησε αν υπήρχε κάποιος φορτιστής διαθέσιμος και όταν η κοπέλα που βρισκόταν πίσω από το μικρό μπαρ προσφέρθηκε να τον βοηθήσει, της παρήγγειλε ένα φραπέ και έκατσε σε ένα μικρό τραπεζάκι δίπλα σε μια ελεύθερη πρίζα. Τώρα, διάβαζε την κορδέλα με τα μικρά

γράμματα που περνούσε κάτω από τα σοβαρά πρόσωπα των δύο δημοσιογράφων και ενημέρωνε τηλεγραφικά του τηλεθεατές σχετικά με τις τελευταίες εξελίξεις. Δεν μπορούσε να το πιστέψει, κι όμως είχε συμβεί. Είχε συμβεί κάτω από τη μύτη των Ελληνικών υπηρεσιών ασφαλείας και πλέον, το μόνο που θα περίμενε κάνεις είναι η έλευση της καταστροφής. Διπλωματική, πολιτική και φυσικά, χωρίς κανένα περιθώριο λάθους, διοικητική καταστροφή. Έβλεπε μπροστά στα μάτια του ένα τσουνάμι να έρχεται κατά πάνω τους με υπερβολική ταχύτητα, έτοιμο να κτυπήσει πάνω στη πολιτική ηγεσία και να τους ξεπλύνει όλους, αρχίζοντας από τα υψηλά κλιμάκια μέχρι τους κατώτερους υπαλλήλους των υπηρεσιών ασφαλείας και πληροφοριών.

Ένα μήνυμα στο κινητό του τον ανάγκασε να τραβήξει τα μάτια από την οθόνη της τηλεόρασης.

-Που είσαι ακριβώς;- τον ρωτούσε στο μήνυμα ο οδηγός του.

-στην αρχή της Σταδίου, σ' ένα πρακτορείο ΠΡΟΠΟ ή κάτι τέτοιο-

-τι ΠΡΟΠΟ ρε αφεντικό; Σε στοιχηματζίδικο είσαι;-

-ναι ρε Μάρκο, τελείωνε!-

-καλά, μπαίνω Σταδίου, θα σε βρω-

Δύο λεπτά μετά, το κινητό δονήθηκε και πάλι,

-βγες, είμαι απ' έξω-

Τράβηξε με μια γρήγορη κίνηση τον φορτιστή από τη πρίζα τον έδωσε πίσω στην κοπέλα και αφού την πλήρωσε και την

ευχαρίστησε, πετάχτηκε έξω από το μαγαζί και μπήκε φουριόζος στη θέση του συνοδηγού ενός άσπρου Renault Megane που τον περίμενε μπροστά στην είσοδο.

«Άκουσα στο γραφείο ότι έγινε μαλακία στην Κομοτηνή. Είναι αλήθεια;», ρώτησε ο Μάρκος, την στιγμή που κάρφωσε την πρώτη στο κιβώτιο των ταχυτήτων.

«Ναι», απάντησε μονολεκτικά ο ξανθός.

«Πόσο μεγάλη;», επέμεινε ο οδηγός.

«Πολύ μεγάλη!», απάντησε πικαρισμένος και μια στιγμή μετά του πέταξε κοφτά,

«Μάρκο, κόφτω τώρα και πάτα το γκάζι». Δεν ήταν δύσκολο για τον υφιστάμενο του ν' αντιληφθεί το επείγον της διαταγής. Έτσι, έβγαλε το χέρι έξω απ' το παράθυρο, κόλλησε πάνω στη λευκή οροφή έναν μικρό μαγνητικό φάρο και ανάβοντας την σειρήνα του αυτοκινήτου εκτοξεύτηκε προς Ζωγράφου, με προορισμό τα γραφεία της Υπηρεσίας Εσωτερικής Ασφάλειας. Ο ξανθός άντρας που καθόταν δίπλα του, ο επονομαζόμενος "Λουκάς", δάγκωνε αγχωμένα τις παρανυχίδες του δεξιού του χεριού και ευχόταν βαθιά μέσα του, η Υπηρεσία στην οποία ήταν διευθυντής να μην είχε καμία απολύτως εμπλοκή, έστω και στο ελάχιστο, σ' ένα τέτοιο φιάσκο κολοσσιαίων διαστάσεων.

Αθήνα. Τρεις μέρες αργότερα

Το λευκό Megane ανέβαινε την Δουκίσσης Πλακεντίας με κατεύθυνση προς την Αττική Οδό. Ο Μάρκος κρατούσε το

αυτοκίνητο στη δεξιά λωρίδα και οδηγούσε αργά, έτσι όπως του είχε ζητήσει ο διευθυντής του. Ο Λουκάς κοιτούσε έξω από το παράθυρο αμίλητος. Δεν είχε πει κουβέντα από τη στιγμή που μπήκε στο αμάξι, εκτός από την εντολή που έδωσε στον οδηγό του, *Μάρκο, δεν έχω όρεξη για κουβέντα, γι' αυτό σκάσε και πήγαινε με στο μετρό στην Δουκκίση*. Ο Μάρκος του έριξε κάνα δυο κλεφτές ματιές ψάχνοντας την ευκαιρία να τον πικάρει, έτσι όπως ήξερε να το κάνει καλύτερα από τον καθένα, αλλά τελικά αποφάσισε να μην πει κουβέντα.

Διακόσια μέτρα μετά τη στάση του μετρό στο Χαλάνδρι, ο Λουκάς είπε,

«Σταμάτα εδώ, θα πάω με τα πόδια». Ο Μάρκος δεν διαμαρτυρήθηκε, πάτησε, σχεδόν κτύπησε το μικρό κόκκινο τρίγωνο που υπήρχε δίπλα στο καντράν του αυτοκινήτου και σταμάτησε απότομα στη δεξιά άκρη του δρόμου. Ο Λουκάς πετάχτηκε έξω από το Megane και πριν κλείσει την πόρτα του συνοδηγού, είπε,

«Ξεκίνα για Πειραιά. Περίμενε με έξω από το τέρμα του Προαστιακού». Αγνόησε τελείως τον σηκωμένο αντίχειρα του Μάρκου, καθώς και το ηλίθιο χαμόγελο που του χάρισε κι άρχισε να περπατάει αργά με κατεύθυνση τον σταθμό της Δουκκίσης Πλακεντίας.

Είκοσι λεπτά αργότερα, ο συρμός σταμάτησε και ο Λουκάς μπήκε στο τελευταίο βαγόνι, έτσι όπως ήταν προσυμφωνημένο. Κάθισε σε μια από τις θέσεις δίπλα στο παράθυρο, οι πόρτες έκλεισαν και το τρένο ξεκίνησε με κατεύθυνση τον Πειραιά. Λίγα λεπτά αργότερα, στην επόμενη στάση, οι

πόρτες του βαγονιού άνοιξαν, επιβάτες αντάλλαξαν θέσεις μέσα στο τρένο καθώς άλλοι βγαίνουν και κάποιοι άλλοι μπαίνουν και ένας από αυτούς, ένας ηλικιωμένος και γεμάτος άντρας, καραφλός με ένα ψιλό μουστακάκι στο επάνω χείλος, έκατσε απέναντι από τον Λουκά.

«Σαλόμ καλέ μου φίλε», είπε χαμογελαστός.

«Σαλόμ Μπεν», απάντησε στη Χίμπρου ο Λουκάς και συνέχισε στ' Αγγλικά, «πραγματικά, χαίρομαι που σε βλέπω ύστερα από τόσο καιρό».

«κι εγώ», απάντησε ο εύσωμος άντρας και ακούμπησε αναπαυτικά την πλάτη του πάνω στο κάθισμα του. Έφερε τα χέρια και τα σταύρωσε πάνω στη μεγάλη κοιλιά του. Μίλησε έχοντας φορέσει ένα σοβαρό ύφος,

«από ότι καταλαβαίνω, τα πράγματα δεν εκτροχιάστηκαν μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Θετικό αυτό, αν σκεφτεί κανείς πως η εκτέλεση του προξένου, επομένως και η προβοκάτσια η οποία έμπαινε σε λειτουργία, ήταν αριστοτεχνικά οργανωμένες». Ο Λουκάς συμφώνησε κουνώντας αργά το κεφάλι. Ο Μπεν συνέχισε,

«παρόλα αυτά, το γεγονός πως οι τρομοκράτες κατάφεραν να οργανώσουν και να φέρουν σε πέρας μια τόσο παρακινδυνευμένη επιχείρηση μέσα σε μια ευρωπαϊκή χώρα, ανάγει την επίθεση σε μια υπερβολικά ανησυχητική απειλή. Πλέον, γίνεται ξεκάθαρο πως καμία χώρα δεν μπορεί να μείνει στο απυρόβλητο, είτε είναι ευρωπαϊκή είτε όχι».

Ο Λουκάς άκουγε αμίλητος τον σύνδεσμο του στην Ισραηλινή Υπηρεσία πληροφοριών χωρίς να τον διακόψει, για δύο απλούς λόγους. Πρώτον, επειδή διψούσε για πληροφορίες. Τις τελευταίες τρεις ημέρες και οι δύο ελληνικές υπηρεσίες πληροφοριών βρίσκονταν στο σκοτάδι. Η μεγαλύτερη από τις δύο, η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών, είχε εξαπολύσει ένα κυνηγητό σ' όλη την επικράτεια της χώρας ψάχνοντας απεγνωσμένα πληροφορίες για να μπορέσει να ξεδιαλύνει το τοπίο σχετικά με την επίθεση στην Κομοτηνή. Η δεύτερη υπηρεσία, η Υπηρεσία Εσωτερικής Ασφάλειας, έκανε αυτό ακριβώς για το οποίο είχε δημιουργηθεί. Δηλαδή, ανέμενε διαταγές και κατευθύνσεις από την πολιτική ηγεσία, με σκοπό τον εντοπισμό και τον "τερματισμό" των ενόχων. Φυσικά, απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσει η μικρή υπηρεσία στην οποία ήταν διευθυντής ο Λουκάς να φέρει σε πέρας ένα τόσο δύσκολο έργο, ήταν η απρόσκοπτη ροή πληροφοριών από την μητρική της υπηρεσία, δηλαδή την ΕΥΠ. Όμως η ΕΥΠ δεν είχε δείξει, προς το παρών τουλάχιστον, το παραμικρό ενδιαφέρον να μοιραστεί οποιαδήποτε πληροφορία με την Υπηρεσία Εσωτερικής Ασφάλειας, και αυτό το γεγονός επέτρεπε στον Λουκά να εξάγει δύο διαφορετικά συμπεράσματα. Το πρώτο απ' αυτά, ήταν πως η ΕΥΠ δεν είχε ουδεμία ιδέα για το ποιος κρυβόταν πίσω από την επίθεση. Στην περίπτωση που αυτή η θεωρία ήταν σωστή, τότε το μόνο που είχε να κάνει η υπηρεσία του Λουκά, ήταν να περιμένει την εντολή και στον ενδιάμεσο χρόνο να προετοιμάζεται για οποιαδήποτε αποστολή θα μπορούσε να της ζητηθεί στο μέλλον. Εάν όμως, η δεύτερη θεωρία του Λουκά είχε κάποια βάση, ότι δηλαδή εσκεμμένα τον αφήναν

έξω από το παιχνίδι, τότε ίσως τα πράγματα να γινόταν πολύ πιο επικίνδυνα και ίσως στο κοντινό μέλλον, η χώρα να βρισκόταν προ εκπλήξεως με αποτέλεσμα να εμπλακεί σε καταστάσεις τις οποίες δεν θα μπορούσε να ελέγξει κανείς. Ο Λουκάς δεν μπορούσε να επιτρέψει, σε καμία περίπτωση να συμβεί κάτι σαν κι αυτό και καθώς δεν εμπιστευόταν κανέναν, εκτός από τον εαυτό του, είχε πάρει την απόφαση να συλλέξει πληροφορίες μόνος του, μέσα από τα δικά του κανάλια επικοινωνίας. Αυτός ήταν και ο δεύτερος λόγος για τον οποίον ο Έλληνας άκουγε αμίλητος τον Ισραηλινό του συνάδελφο. Ο Μπεν ήταν ένας από τους πιο φερέγγυους και έμπιστους συνδέσμους του και ο οργανισμός του, η Ισραηλινή Υπηρεσία Πληροφοριών βρισκόταν σε συνεχή επαφή με τις ελληνικές υπηρεσίες. Σύμφωνα λοιπόν με το ρητό του Λουκά, *αν δεν το ήξεραν οι Εβραίοι, τότε δεν το ήξερε κανείς, και όταν θα έρθει η μέρα που οι Ισραηλινοί θα πιαστούν στον ύπνο, τότε όλος ο κόσμος έτσι όπως τον ξέρουμε, θ' αλλάξει για πάντα.*

Το τρένο διέσχισε τον σταθμό των Κάτω Αχαρνών. Ο Μπεν συνέχισε,

«Ξέρεις Λουκά, θέλω πολύ να σε βοηθήσω και εσένα και την χώρα σου, ωστόσο οι πληροφορίες μου είναι πολύ περιορισμένες. Παρόλα αυτά, μπορώ να σου πω με σιγουριά πως η τουρκική κυβέρνηση, καθώς και οι υπηρεσίες κάτω από τις διαταγές της, δεν εμπλέκονται στην επίθεση της Κομοτηνής και αυτό είμαι σε θέση να το γνωρίζω λόγο της αναστάτωσης που δημιουργήθηκε στα υψηλά κυβερνητικά κλιμάκια τους. Η Τουρκία, όπως γνωρίζεις πολύ καλά, είναι μια χώρα που δεν επιτρέπει στους πράκτορες της αυτό-

σχεδιασμούς και πρωτοβουλίες. Έχοντας υποκλέψει, λοιπόν, την νευρική της τουρκικής κρατικής μηχανής κατά τις πρώτες δύο με τρεις μέρες μετά την επίθεση, συμπεραίνω πως και οι Τούρκοι πιάστηκαν εξαπίνης». Έκανε μια παύση και έριξε μια ματιά έξω από το παράθυρο, καθώς το τρένο είχε μπει σε κάποιο τούνελ. Ξανακοίταξε τον Έλληνα φίλο του, έφερε μπροστά τα χέρια, ακούμπησε τους αγκώνες πάνω στα γόνατα και είπε συνωμοτικά, με χαμηλή φωνή,

«ξέρεις, στην εποχή μας η τεχνολογία μας έχει ελευθερώσει τα χέρια. Παλιότερα, για να παρακολουθήσεις κάποιον αντίπαλο, εχθρό ή ακόμη κι έναν φίλο...», έκανε κι άλλη παύση, άνοιξε τις παλάμες του και σήκωσε τους ώμους ψηλά, απολογητικά, ζητώντας μια ανεπίσημη συγνώμη γι' αυτό που άφησε να εννοηθεί. Συνέχισε, αφού δεν είδε κάποια αντίδραση από τον Λουκά,

«... χρειαζόσουν προσωπικό, χρήματα και πολύτιμο χρόνο. Μια μικρή υπηρεσία σαν τη δική μου, δεν μπορούσε πάντα να επενδύσει σε τέτοιου είδους πολυτέλειες. Πλέον, όμως, η παρακολούθηση γίνεται απλά και γρήγορα. Η λίστα με τα καινούργια εργαλεία που μας χαρίζει η τεχνολογία είναι πολύ μεγάλη και είμαι σίγουρος φίλε μου πως είσαι απόλυτα ενημερωμένος σχετικά με τις νέες μεθόδους». Ο Έλληνας κούνησε το κεφάλι του, δείχνοντας να συμφωνεί με τα λεγόμενα. Ο Ισραηλινός έβαλε το χέρι μέσα σε μια μικρή τσαντούλα που είχε περασμένη χιαστή στον ώμο του και έβγαλε έναν μικρό ταχυδρομικό φάκελο. Τον άφησε στα χέρια του Λουκά, ο οποίος χωρίς δεύτερη σκέψη τον άρπαξε, τον

δίπλωσε στα δύο και τον έβαλε στην μπροστινή τσέπη του παντελονιού του. Ο Μπεν συνέχισε,

«Μέσα στον φάκελο έχω ένα usb, στικάκι μνήμης. Ελπίζω οι πληροφορίες που είναι καταχωρημένες μέσα σ' αυτή τη μικρή συσκευή να σε βοηθήσουν να βρεις κάποια από τις άκρες του νήματος. Ανοίγει χωρίς κωδικό. Μέσα στον μοναδικό ηλεκτρονικό φάκελο που είναι καταχωρημένος θα βρεις αεροφωτογραφίες που έχουν τραβηχτεί από ένα δικό μας κατασκοπευτικό μη-επανδρωμένο αερόχημα. Μη με ρωτήσεις σε ποιο σημείο πετούσε το drone που έκανε τις λήψεις, γιατί θα με αναγκάσεις να σου πω ψέματα». Οι δύο άντρες κοιτάχτηκαν στα μάτια και ο Λουκάς έγνεψε συγκαταβατικά, συναινώντας στην κατασκοπευτική δραστηριότητα των Ισραηλινών μέσα στον ελληνικό εναέριο χώρο. Ο Μπεν, επαναπαυμένος από την σιωπηρή συγκατάθεση του Έλληνα συναδέλφου του, συνέχισε,

«Το εμπορικό καράβι το οποίο αποτυπώνεται σε κάποιες από τις λήψεις, πλέει με σημαία Λιβερίας και έχει δέσει δύο φορές τους τελευταίους έξι μήνες, σε δύο διαφορετικά ελληνικά λιμάνια. Το παρακολουθήσαμε σε όλη την πορεία του στην Ανατολική Μεσόγειο, γιατί είχαμε λάβει μια πληροφορία από το δίκτυο μας στην Αίγυπτο, καθώς και τις δυο φορές που πέρασε στη Μεσόγειο μέσω της διώρυγα του Σουέζ, αποδεδειγμένα, το πλοίο μετέφερε όπλα». Ο Εβραίος είδε τα μάτια του Έλληνα ν' ανοίγουν διάπλατα και το αριστερό του φρύδι να σηκώνεται και να σχηματίζει μια συμμετρική καμάρα,

«πως είναι δυνατόν να μ' ενημερώνεις τόσο αργά Μπεν; Πίστευα πως είμαστε φίλοι...», είπε αγανακτισμένος ο Λουκάς, αλλά σταμάτησε μόλις είδε τον Ισραηλινό να φέρνει τον δεξί του δείκτη μπροστά στα χείλη. Ο εύσωμος άντρας τον διέκοψε και του είπε καθησυχαστικά,

«μόλις το έμαθα Λουκά και αμέσως μόλις πήρα την πληροφορία ήρθα σε επικοινωνία μαζί σου». Ο Έλληνας τράβηξε πίσω το σώμα του και ακούμπησε την πλάτη στο κάθισμα, εκπνέοντάς με δύναμη τον αέρα που είχε μες τα πνευμόνια του. Το τρένο σταμάτησε σε μια από τις αποβάθρες το σταθμού Λαρίσης.

«Μη με κάνεις να απολογηθώ γι' αυτό που θα σου πω, αλλά πρέπει να ξέρεις πως τα τελευταία χρόνια παρακολουθούμε τους πάντες», ξεκίνησε πάλι χαμηλόφωνα ο Μπεν,

«ότι κινείται μέσα ή δίπλα από τις θάλασσες μας, ότι πετάει στη γειτονιά μας, φίλους, εχθρούς, τους πάντες. Παράγωγα αυτής της δραστηριότητας, είναι και οι φωτογραφίες που σου παραχωρώ. Όμως, μην ξεχνάς πως είμαι ένας από τους τροχούς της αμάξης, ένα γρανάζι, επομένως έχω πρόσβαση μόνο σε πληροφορίες που χρειάζεται να ξέρω. Όταν, όμως, μαθεύτηκε η τρομοκρατική επίθεση στην Κομοτηνή, ένας από τους αναλυτές μας επικοινωνήσε μαζί μου. Απλά, σκέφτηκε να με ενημερώσει, καθώς γνώριζε τις άρτιες σχέσεις μεταξύ των χωρών μας, όπως και την άψογη συνεργασία μου με την υπηρεσία σου. Φυσικά, το ατυχές της υπόθεσης είναι πως δεν το έκανε νωρίτερα. Τον γνωρίζω πολύ καλά Λουκά, για να σε διαβεβαιώσω πως το σκέφτηκε στα μεθεόρτια του μακελειού. Εν πάση περίπτωση, σχετικά με τις αεροφωτογραφίες, θα

ήθελα να σου επισημάνω να δώσεις βάση σε τρεις κοντινές λήψεις, οι οποίες απεικονίζουν το πρόσωπο ενός ατόμου με μούσι, γύρω στα τριανταπέντε. Είναι ο *''μεταφορέας''*. Και τις δύο φορές που το πλοίο έδωσε σε ελληνικό λιμάνι, ο ίδιος άντρας παρέλαβε δύο συσκευασμένες παλέτες μέσα από τ' αμπάρια του πλοίου, τις φόρτωσε σε δυο διαφορετικά ημιφορτηγά και στη συνέχεια τις μετέφερε σε άγνωστη τοποθεσία». Έκανε μια ακόμη παύση, σούφρωσε δυνατά τα χείλη του και συνέχισε έχοντας ζωγραφισμένη στο πρόσωπο μια έκφραση απογοήτευσης,

«δυστυχώς, ο χειριστής του μη-επανδρωμένου αεροχήματος δεν ακολούθησε την πορεία των ημιφορτηγών σε καμία από τις δύο παραδόσεις των κιβωτίων, λογικό βέβαια, αφού για μας το αντικείμενο της παρακολούθησης ήταν το βαπόρι. Ελπίζω να μπορέσεις να βγάλεις άκρη από τις κάμερες καταγραφή της κυκλοφορίας, καθώς πάνω σε κάθε φωτογραφία σημειώνεται η ακριβής ώρα και μέρα. Όμως αν με ρωτήσεις, θα σου πω πως η πολυτιμότερη πληροφορία που θα σου χαρίσει το usb που κρατάς στα χέρια σου, είναι οι τρεις ολοκάθαρες λήψεις, μέσω της οποίας καταγράφετε, με απίστευτη λεπτομέρεια, το πρόσωπο του *''μεταφορέα''*». Έβγαλε το σοβαρό βλέμμα από το πρόσωπο του, ακούμπησε στην πλάτη του καθίσματος και χάρισε στον Λουκά ένα φιλικό και συνάμα συγκαταβατικό χαμόγελο.

Δέκα λεπτά αργότερα, το τρένο σταμάτησε στο τέρμα του στον Πειραιά. Ο Λουκάς έσφιξε εγκάρδια το χέρι του Μπεν, σηκώθηκε όρθιος, τον ακούμπησε φιλικά στον ώμο και κατέβηκε στην αποβάθρα. Είχε ακούσει όλα όσα χρειαζόταν.

Ωστόσο, η πολυτιμότερη πληροφορία που πήρε από τον Ισραηλινό του σύνδεσμο, ήταν πως αυτή τη στιγμή, το συγκεκριμένο βαπόρι βρισκόταν ξανά καθ' οδόν προς τα Ελληνικά χωρικά ύδατα, καθώς ετοιμαζόταν να προσεγγίσει και να δέσει για τρίτη φορά σε κάποιο από τα λιμάνια της χώρας. Όντας εφησυχασμένος, καθώς είχε πάρει την υπόσχεση του Μπεν ότι θα τον ενημερώσει σε αληθινό χρόνο για τον τελικό προορισμό του πλοίου, βγήκε από τον σταθμό με μεγάλα βήματα, εντόπισε το λευκό Megane παρκαρισμένο λίγα μέτρα πιο κάτω, το πλησίασε και τη στιγμή που σήκωσε με τ' ακροδάχτυλα το χερούλι της πόρτας για να μπει, συνειδητοποίησε πως η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Κτύπησε δυνατά το παράθυρο και όταν ο Μάρκος ξεκλείδωσε πήδηξε μέσα και του είπε, αποφασισμένος πως αυτήν τη φορά ήταν η δική του σειρά να τον πικάρει,

«τι κλειδώνεις ρε χέστη; Φοβάσαι μη σε βιάσουν;». Ο Μάρκος γέλασε δυνατά και γύρισε το κλειδί της ανάφλεξης, επιτρέποντας στη μίζα του αυτοκινήτου να εκκινήσει τον μικρό και ταλαιπωρημένο κινητήρα του λευκού Renault.

Μόλις το φανάρι της Ούλφ Πάλμε άναψε πράσινο, ο Μάρκος έστριψε δεξιά το όχημα και άρχισε να ανεβαίνει την Παπάγου. Ο Λουκάς ήταν χαμένος στις σκέψεις του και από τη στιγμή που φύγανε απ' τον Πειραιά, δεν είχε πει κουβέντα. Ούτε ο Μάρκος βέβαια, καθώς ήταν προφανές πως η κατάσταση μύριζε μπαρούτι. Τις τελευταίες τρεις μέρες, ύστερα από το μακελειό στην Κομοτηνή, οι πάντες ήταν τσιτωμένοι και προσπαθούσαν να ξετυλίξουν το κουβάρι. Ευτυχώς, προς

το παρόν τουλάχιστον, δεν τους είχαν απολύσει χρεώνοντας τους την αποτυχία σε επίπεδο αντικατασκοπείας. Από ότι φαίνεται, παρά την παταγώδη αποτυχία των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών να ανιχνεύσουν έγκαιρα τις προετοιμασίες μιας τέτοιας τρομοκρατικής δραστηριότητας, η πολιτική ηγεσία έμοιαζε να είναι μουδιασμένη και αναποφάσιστη και ίσως, αυτός να ήταν και ο λόγος για τον οποίον δεν είχαν ξεκινήσει ακόμη οι *''καρατομήσεις''* προϊσταμένων και διευθυντών. Ο Μάρκος έριξε μια κλεφτή ματιά στον δικό του διευθυντή, με μια δόση θαυμασμού. Σε αντίθεση με την πολιτική ηγεσία, ο Λουκάς είχε δείξει να ξεπερνάει το αρχικό σοκ σε απίστευτα σύντομο χρόνο και τις τελευταίες δύο μέρες, η αυτοπεποίθηση και το ηθικό του είχαν ανακάμψει στο μάξιμουμ, αποδεικνύοντας περίτρανα πως είναι ένας από τους καλύτερους Έλληνες κατασκόπους, εάν όχι ο καλύτερος.

Η φωνή του Λουκά τράβηξε τον Μάρκο μακριά από τις σκέψεις του. Μιλούσε σ' ένα από τα παιδιά της ομάδας, τον Θωμά,

«επικοινωνήσε με την ιδιαιτέρα του Παπαδέα. Θέλω συνάντηση, όσο γίνεται πιο γρήγορα.... Τι; Δε με νοιάζει ρε Θωμά που ως διευθυντής της ΕΥΠ είναι από πάνω μου, να απαιτήσεις συνάντηση το συντομότερο δυνατόν». Ο Μάρκος άκουγε τον Λουκά να ανεβάζει θερμοκρασία αργά, αλλά σταθερά. Κάποια στιγμή, εξερράγη,

«άστο ρε Θωμά. Γαμώτο! Θα πάρω εγώ τηλέφωνο... Α! και κάτι τελευταίο, πάρε τον Πέτρο στο δορυφορικό τηλέφωνο. Τον θέλω πίσω το συντομότερο δυνατόν». Ο Μάρκος, περι-

μενε τον διευθυντή του να κλείσει πρώτα το τηλέφωνο, του έδωσε τρία δευτερόλεπτα και μετά του είπε ειρωνικά,

«καιρός ήτανε. Έπρεπε να τον είχες καλέσει νωρίτερα». Το δολοφονικό κοίταγμα που εισέπραξε ως απάντηση, ήταν αρκετό για να πεισθεί να το βουλώσει και να επικεντρωθεί στο τιμόνι του.

Ανατολική Μεσόγειος

Ένα μικρό εμπορικό βαπόρι έπλεε με χαμηλή ταχύτητα στη θαλάσσια περιοχή μεταξύ Κύπρου και Λιβάνου, 57 μίλια νοτιοανατολικά του ακρωτηρίου Κάβο Γκρέκο. Το πλοίο ήταν παλιό σκαρί, καθώς είχε χτιστεί την δεκαετία του εξήντα, αλλά ήταν καλοσυντηρημένο. Με λιμένα νηολογίου την Βαλέτα, την πρωτεύουσα της Μάλτας, κατατασσόταν στην κατηγορία των πλοίων Λίμπερτυ με εκτόπισμα εννέα χιλιάδων τόνων και αποτελούταν από τρεις ξεχωριστές υπερκατασκευές. Πάνω από την φρεσκοβαμμένη γέφυρα του πλοίου, κυμάτιζε διακοσμημένη με τον σταυρό του Αγίου Γεωργίου, η δίχρωμη ασπροκόκκινη σημαία της νησιωτικής χώρας. Ένας απλός παρατηρητής, με γενικές γνώσεις πάνω στην διεθνή ναυσιπλοΐα, θα μπορούσε εύκολα να συλλέξει όλες τις παραπάνω πληροφορίες, εξάγοντας το ασφαλές συμπέρασμα πως επρόκειτο για ένα φορτηγό το οποίο έπλεε προς κάποιο λιμάνι της Ανατολικής Μεσογείου. Παρόλα αυτά, τα φαινόμενα σχετικά με το μικρό φορτηγό, εξαπατούσαν εσκεμμένα τον οποιοδήποτε παρατηρητή.

Ο χαμηλός πρασινωπός φωτισμός που εξέπεμπε η οθόνη των δεκαπέντε ιντσών, αντικατοπτριζόταν πάνω στο πρόσωπο ενός γεροδεμένου άντρα, αλλοιώνοντας τα όμορφα αρρενωπά του χαρακτηριστικά. Ψηλός, μαυρομάλλης, τριάντα δύο ετών. Κωδικό όνομα: *''Πέτρος''*, Κρατούσε έναν μαρκαδόρο στο ένα χέρι και ένα τετράγωνο πλαστικό πινακάκι στο άλλο, πάνω στο οποίο σημείωνε κάθε τόσο, αριθμούς ή μονολεκτικές παρατηρήσεις. Κάποια στιγμή γύρισε και κοίταξε πίσω του, καθώς αντιλήφθηκε κάποιον να μπαίνει στο μικρό πρυμναίο αμπάρι. Δεν τον άκουσε, αφού τα μεγάλα ακουστικά που φορούσε στ' αυτιά απομόνωναν ικανοποιητικά τους εξωτερικούς ήχους, αλλά είδε ένα μικρό κόκκινο λαμπάκι κρεμασμένο πάνω από το κεφάλι του να αναβοσβήνει, ειδοποιώντας όσους εργάζονταν μέσα στο διαμορφωμένο αμπάρι πως κάποιος είχε μπει στον χώρο. Είδε ένα από τα μέλη του πληρώματος να πλησιάζει και να τον ειδοποιεί με μια χειρονομία πως είχε έρθει ή ώρα για την αλλαγή βάρδιας. Ο Πέτρος χειροκρότησε απαλά με τα δυο του χέρια, φανερόντας την ικανοποίησή του για την σκάντζα.

«Πως πάει Πέτρο, τον ακούς ακόμη;», ρώτησε ο άντρας την ώρα που πήρε τ' ακουστικά από το χέρι του γεροδεμένου άντρα.

«Ναι, τον ακούω Ανθυποπλοίαρχε, συνεχίζει ακόμη να κάνει κύκλους. Η ακτίνα των κύκλων αλλάζει, όμως αν θα έκανα κάποια εκτίμηση, κατά προσέγγιση φυσικά, θα έλεγα πως τη ακτίνα τους πρέπει να είναι κάπου στα τρία μίλια». Ο ανθυποπλοίαρχος τον κοίταξε με μισόκλειστα μάτια, σαν να σκεφτόταν ή να υπολόγιζε κάτι. Είπε,

«πολύ παράξενο, σαν να ψάχνει κάτι στον βυθό. Εκτίμηση νηολογίου; Τούρκος;».

«Δεν είμαι σίγουρος. Από τον ήχο της προπέλας θα τολμούσα να πω πως είναι ρωσικό, αλλά καλύτερα ν' αποφασίσεις εσύ. Εγώ είμαι απλά ο εκπαιδευόμενος», είπε ο Πέτρος, τεντώθηκε, χασμουρήθηκε, έτριψε με δύναμη τους ραχιαίους μους της μέσης του και πριν κάνει μεταβολή για να φύγει, είπε μεταξύ σοβαρού και αστείου,

«φοβάμαι πως χρειαζόμαστε επιπλέον εκπαίδευση. Δε θα με χαλούσε η Σαλαμίνα, αλλά ούτε και η Σούδα». Ο ανθυποπλοίαρχος έβγαλε ένα μικρό επιφώνημα και είπε κτυπώντας ελαφρά το κούτελο του,

«όχι ρε συ, πως το ξέχασα. Ανέβα στη γέφυρα. Σε πήρε στο δορυφορικό κάποιος Θωμάς και είπε να τον καλέσεις. Μάλλον σε ανακαλούν στην Αθήνα». Πριν ακόμη προλάβει να βάλει τ' ακουστικά στο κεφάλι, άκουσε τα πόδια του Πέτρου να κτυπούν με δύναμη πάνω στα μεταλλικά σκαλοπάτια. Κάνοντας έναν μορφασμό έκπληξης, λόγο της απίστευτης ταχύτητα με την οποία εξαφανίστηκε ο γεροδεμένος πράκτορας, φόρεσε τ' ακουστικά στο κεφάλι και μονολόγησε κοιτώντας τη μεγάλη κυκλική οθόνη που είχε μπροστά του,

«για να δούμε ρε μεγάλε, πόση ώρα θα σουλατσάρεις στη γειτονιά μας», αναφερόμενος στο άγνωστο υποβρύχιο το οποίο περιπολούσε καταδυόμενο, στα νερά μεταξύ Κύπρου και Λιβάνου.

Λιμένας Θεσσαλονίκης, τέταρτη προβλήτα. Επτά ημέρες μετά

Ο Μάρκος άφησε το ενοικιαζόμενο αυτοκίνητο να κυλήσει αργά, μέχρι που σταμάτησε δίπλα σε μια ψηλή αποθήκη. Ο Πέτρος που καθόταν στη θέση του συνοδηγού, γύρισε προς τον Λουκά και τον κοίταξε στα μάτια. Αυτός του ανταπέδωσε το κοίταγμα και άπλωσε το χέρι για να πιάσει το χερούλι της πόρτας του.

«Αφεντικό», ακούστηκε η βαριά φωνή του γεροδεμένου πράκτορα, «έτσι θα βγεις;». Ο διευθυντής γύρισε και τον είδε να κρατάει στο δεξί του χέρι ένα ημιαυτόματο πιστόλι, προστατευμένο μέσα στην μαύρη πιστολοθήκη του. Χαμογέλασε με αυτοπεποίθηση,

«δεν το χρειάζομαι, έχω εσένα μαζί μου».

Έστριψαν δεξιά στη γωνία του μεγάλου κτηρίου, έκαναν είκοσι βήματα, σταμάτησαν δίπλα σε ένα γκρι SUV μάρκας Rover και μπήκαν στις πίσω θέσεις.

«Καλησπέρα προϊστάμενε», είπε μια μικροκαμωμένη γυναίκα με κοντά μαλλιά και δυο σκουλαρίκια στη μύτη. Εικοσιπέντε χρονών, κοντά αγορίστικα μαλλιά ξυρισμένα στα πλάγια. Κωδικό όνομα: "Μαγδαληνή". Δίπλα της καθόταν στη θέση του συνοδηγού ένας πενηνταπεντάρης, αξύριστος κι ατημέλητος, με μεγάλη κυρτή μύτη. Κωδικό όνομα: "Ιωσήφ"

«Ωραίο αμάξι ρε παιδιά, που το βρήκατε;», ρώτησε ο Λουκάς κτυπώντας φιλικά τους δυο συνεργάτες του στην πλάτη.

«Ευγενική χορηγία από τα παιδιά του Αστυνομικού Μεγάρου στη Μοναστηρίου», είπε με μια βραχνή φωνή ο Ιωσήφ και αμέσως διόρθωσε, «δανικό φυσικά!».

«Γειά σου κούκλε», είπε η Μαγδαληνή κοιτώντας μέσα από τον καθρέφτη του αυτοκινήτου τον Πέτρο μες τα μάτια, «χρόνια και ζαμάνια». Ο Πέτρος της χάρισε ένα σπασμένο χαμόγελο και τράβηξε τα μάτια του από τον καθρέπτη, διακόπτοντας την οπτική επαφή που αποζητούσε η μικρόσωμη γυναίκα.

«Έξι μήνες για την ακρίβεια», είπε ο μεγαλόσωμος άντρας κι έμεινε σιωπηλός. Η κοπέλα, απογοητευμένη, ξανακοίταξε μπροστά της.

Το βλέμματα των τεσσάρων επικεντρώθηκαν πάνω στο αντικείμενο της παρακολούθησης, την οποία είχαν ξεκινήσει πριν από περίπου τέσσερις ώρες. Μπροστά τους, δίπλα σε μια χαμηλή αποθήκη παράλληλη με την προβλήτα, ήταν δεμένο ένα μικρό φορτηγό πλοίο. Τα έμπειρα μάτια του Λουκά έκαναν αμέσως τη σύνδεση ανάμεσα στις δορυφορικές φωτογραφίες που του είχε δώσει ο Μπεν και το συγκεκριμένο σκαρί, πάνω στην πρύμνη του οποίου μαύρα ανάγλυφα γράμματα δηλώναν το όνομα και το νηολόγιο του. ‘‘Blue Black - Μονρόβια’’.

«Το βαπόρι έδεσε πριν κάνα τετράωρο περίπου και από εκείνη τη στιγμή δεν κατέβηκε άλλα ούτε κι ανέβηκε κανείς», είπε ο Ιωσήφ κάνοντας μια μικρή αναφορά στον διευθυντή του. Η Μαγδαληνή πήρε τη σκυτάλη,

«το παράξενο είναι πως ούτε το τελωνείο, ούτε κάποιος από τον Οργανισμό Λιμένος πλησίασε στην προβλήτα, με εξαίρεση τους δυο ναυτεργάτες που έδεσαν τα παλαμάρια στον ντόκο και μετά εξαφανίστηκαν».

«Ωραία», απάντησε με αυτοπεποίθηση ο Λουκάς, «όλα πηγαίνουν σύμφωνα με το σχέδιο». Η νεαρή γυναίκα τον κοίταξε μ' απορία μέσα από τον καθρέπτη και ο διευθυντής της, ανέλαβε να δώσει εξηγήσεις πριν του γίνει η ερώτηση,

«αφού με ξέρεις ρε Μαγδαληνή, πίστευες πως θα άφηνα κάτι στην τύχη; Δηλαδή να εμφανιστεί κανένας τελώνης, στα καλά καθούμενα, να βρει καμιά από τις παλέτες που περιμένουμε και να πλακώσει το Λιμενικό για να τους μαζέψει...», άκουσε την κοντοκουρεμένη κοπέλα να τον διακόπτει,

«για μένα, κάτι τέτοιο θα ήταν τέλειο. Μόλις ανακαλυφθεί το παράνομο φορτίο, το πλήρωμα θα αρχίσει να κελαηδάει, δίνοντας ονόματα και διεύθυνσης συνεργατών στην Ελλάδα». Το βλέμμα του Λουκά σκοτεινίασε και κούνησε αρνητικά το κεφάλι του, δεξιά και αριστερά,

«και τι θα γίνει αν δεν μιλήσουν; Αν δεν ξέρουν; Αν είναι απλώς τα βαποράκια; Τότε τι γίνεται; Όπως καταλαβαίνεις στην περίπτωση που το πλήρωμα του караβιού δεν έχει ιδέα για το ποιος είναι ο παραλήπτης των όπλων, όλο το Λιμενικό Σώμα να φέρεις, ακόμη και τα βατράχια των ΟΥΚ να ξεπροβάλουν μέσα από το νερό, τον "μεταφορέα" τον έχασες, άρα, έχασες και την μοναδική ευκαιρία που σου δίνεται για να

βγάλεις μια άκρη μες απ' το κουβάρι». Την χάιδεψε πατρικά στον ώμο και συνέχισε,

«δε μπορώ να πάρω τέτοιο ρίσκο Μαγδαληνή. Γι' αυτόν τον λόγο θέλω να περιμένετε τον "μεταφορέα" και μόλις γίνει η παράδοση ξεκινάμε τη διακριτική παρακολούθηση. Με αυτόν τον τρόπο θα μπορέσουμε να εντοπίσουμε τον τελικό παραλήπτη της παλέτας και όταν θα τους έχω στα χέρια μου, εγώ κι ο Πέτρος θα αναλάβουμε τις ανακρίσεις».

Ο Πέτρος χαιρέτησε πρώτος, αφού τους διαβεβαίωσε πως θα γύριζε με τον Μάρκο, κατά τις τρεις τα ξημερώματα για να τους αλλάξουν. Ο διευθυντής τους έδωσε τις τελευταίες οδηγίες, το όνομα του ξενοδοχείου στο οποίο θα διανυκτέρευε στο κέντρο της πόλης και τέλος, τους αποχαιρέτησε με μια σφικτή χειραψία. Έκλεισε την πίσω δεξιά πόρτα του μεγάλου αυτοκινήτου και ακολούθησε το βήμα του Πέτρου, ο οποίος είχε ήδη απομακρυνθεί κάπου στα είκοσι μέτρα απόσταση.

Ξαφνικά, ένας σχεδόν ανεπαίσθητος ήχος έφτασε στ' αυτιά του Λουκά, ο οποίος σιγά-σιγά άρχισε να μεγαλώνει, σαν να πλησιάζει. Ένας θόρυβος, που αρχικά δεν αναλύθηκε σωστά από τον έμπειρο αρχικατάσκοπο και δεν αξιολογήθηκε ως απειλή, μέχρι τη στιγμή που ένα δυνατό καμπανάκι κτύπησε προειδοποιητικά μέσα στο μυαλό του. Οι κόρες των ματιών μεγάλωσαν απότομα, το διάφραγμα κράτησε την αναπνοή μες τα πνευμόνια και το κεφάλι γύρισε μηχανικά προς την πηγή του θορύβου. Εκπληκτος, είδε μια μηχανή μεγάλου κυβισμού να έρχεται κατά πάνω τους με μεγάλη ταχύτητα, από την

αντίθετη μεριά του δεμένου πλοίου. Μέχρι να γυρίσει όλο του το σώμα προς τη κατεύθυνση του ήχου, η μηχανή είχε φτάσει ακριβώς δίπλα στο γκρι αυτοκίνητο. Ο Λουκάς κοκάλωσε κι έμεινε να κοιτάει το μικρό υποπολυβόλο τύπου Uzi που κρατούσε το προτεταμένο χέρι του συνεπιβάτη, σημαδεύοντας προς το αυτοκίνητο της Μαγδαληνής και του Ιωσήφ. Μια στιγμή μετά, πάνω στις κόρες των ματιών του αντικατοπτρίστηκαν οι επαναλαμβανόμενες δυνατές λάμψεις που εκτοξευόταν μέσα από την κάνη του όπλου. Μαρμαρωμένος, είδε τα χιλιάδες θρυμματισμένα γυαλιά από τα τζάμια του αυτοκινήτου να τινάζονται προς την αντίθετη κατεύθυνση από την κάνη του υποπολυβόλου, ακριβώς την ίδια στιγμή που στ' αυτιά του έφτασε ο βαρύς ήχος από το πιστόλι του Πέτρου. Είδε τη μηχανή να γκαζώνει και να συνεχίζει την πορεία της, αυτή τη φορά κατά πάνω του. Κοιτούσε παγωμένος, ανίκανος να κουνήσει τα μέλη του σώματος του για να τρέξει ή να καλυφθεί με οποιονδήποτε τρόπο. Ο δεύτερος κρότος από το πιστόλι του Πέτρου κουδούνισε μέσα στ' αυτιά του. Η αναπνοή που κρατούσε τα τελευταία πέντε δευτερόλεπτα μέσα τα πνευμόνια του, βγήκε σε μορφή κραυγής και το δεξί του χέρι σηκώθηκε για να καλύψει τα μάτια από το εκτυφλωτικό φως της μηχανής. Τρίτος κρότος από το όπλο που κρατούσε στο δεξί του χέρι ο Πέτρος, ακριβώς την ίδια στιγμή που ένιωσε πάνω στον σβέρκο του το αριστερό χέρι του γεροδεμένου συνεργάτη του. Τέταρτος και πέμπτος πυροβολισμός από τον Πέτρο τη στιγμή που η σφαλιάρα προσγείωσε τον Λουκά, με τα μούτρα, πάνω στον τσιμεντένιο ντόκο. Επιτέλους, το κτύπημα στον σβέρκο κατάφερε να ξυπνήσει τον παγωμένο Λουκά. Έφερε τα χέρια του πάνω στα αυτιά,

για να τα προστατεύσει από τους εκκωφαντικούς πυροβολισμούς του Πέτρου και κουλουριάστηκε σε βρεφική στάση. Δύο με τρία δευτερόλεπτα μετά, άκουσε τη φωνή του συνεργάτη του να τσιρίζει με δύναμη προς τον Μάρκο που είχε οχυρωθεί πίσω από τη γωνία της ψηλής αποθήκης,

«αλλάζω γεμιστήρα» και τη στιγμή που ο μεγαλόσωμος πράκτορας έπεσε χαμηλά στα γόνατα, το όπλο του οδηγού άρχισε το δικό του κρεσέντο φωτιάς και εκκωφαντικού ήχου.

Σε ένα νοσοκομείο στο κέντρο της πόλης. Δυο ώρες αργότερα

Στην μια πλευρά του μεγάλου λευκού διαδρόμου, έστεκε μια μακριά μεταλλική κατασκευή, πάνω στην οποία υπήρχαν βιδωμένα δέκα πλαστικά καθίσματα. Σε ένα από αυτά τα καθίσματα, σε κατάσταση σοκ, καθόταν ο Λουκάς και κοιτούσε αμίλητος το μεγάλο ρολόι που κρεμόταν πάνω στον απέναντι τοίχο. Με μικρές κοφτές κινήσεις, ο πιο λεπτός δείκτης του ρολογιού περνούσε μπροστά από τις εξήντα μαύρες κουκίδες που ήταν τοποθετημένες σε κυκλική διάταξη. Μόλις ο δείκτης έκλεινε την κυκλική του πορεία και έφτανε ξανά μπροστά από την αρχική κουκίδα, αυτήν που βρισκόταν στην κορυφή του μεγάλου ρολογιού, ένας δεύτερος δείκτης, λίγο πιο παχύς, έκανε μια δεξιόστροφη κίνηση. Ο τρίτος δείκτης της παρέας, κοντός και παχύς παρέμενε τεμπέλικα ακίνητος.

Κάποια στιγμή, όταν ο μικρός δείκτης είχε ήδη συμπληρώσει είκοσι τέσσερεις δεξιόστροφες περιστροφές, ο Λουκάς τράβηξε τα μάτια του από το ρολόι και γύρισε προς τη μεριά του

διαδρόμου, προς τα εκεί από όπου ακουγόταν τα βήματα. Δύο άντρες τον πλησίαζαν με γρήγορο βήμα. Ο ένας, κοντός και γεμάτος, ήταν ο διευθυντής του νοσοκομείου και ο άλλος αδύνατος και καμπούρης ήταν ο Μάρκος. Ο Λουκάς σηκώθηκε όρθιος και έτεινε το χέρι του προς τον κοντό άντρα,

«κύριε Παπαδόπουλε, η βοήθεια σας είναι ανεκτίμητη. Σας ευχαριστώ από καρδιάς». Αυτός έσφιξε το χέρι του Λουκά,

«ο συνεργάτης σας βρίσκεται σε καταστολή και όπως μπορείτε να καταλάβετε το επόμενο σαρανταοκτάωρο θεωρείται κρίσιμο, επομένως, οι γιατροί που τον παρακολουθούν δεν μπορούν ακόμη να βγάλουν συμπεράσματα σχετικά με την πορεία της υγείας του. Το ευτύχημα είναι πως η κατάσταση του είναι σταθερή. Πραγματικά, εύχομαι να γλυτώσει τον κίνδυνο και θέλω να σας διαβεβαιώσω πως ο ασθενής θα λάβει την καλύτερη φροντίδα». Ο Λουκάς έσκυψε με σεβασμό το κεφάλι και είπε, έχοντας ακόμη το δεξί χέρι του Παπαδόπουλου μέσα στα δικά του,

«σας χρωστάμε αιώνια ευγνωμοσύνη και για την φροντίδα προς τον συνεργάτη μου, αλλά και για τη διακριτικότητά σας». Ο διευθυντής του νοσοκομείου γύρισε προς τον Μάρκο και είπε κτυπώντας τον ελαφρά στον ώμο,

«θα έκανα τα πάντα για έναν πρώην συμμαθητή και νυν φίλο». Τράβηξε ευγενικά το χέρι του, ελευθερώνοντας το από την εγκάρδια αλλά παρατεταμένη χειραψία του Λουκά και δείχνοντας προς το τέλος του διαδρόμου, είπε, φορώντας ένα θλιμμένο και σεβαστικό ύφος,

«λυπάμαι πραγματικά, αλλά πριν να σας συνοδέψω εκτός νοσοκομείου, από την πιο διακριτική έξοδο του κτηρίου, θα πρέπει να σας ζητήσω να κάνουμε μια στάση στο νεκροτομείο. Δυστυχώς, θα πρέπει να κάνετε την αναγνώριση της νεαρής γυναίκας,». Τα σωθικά του Λουκά σφίχτηκαν, σαν να του είχε ρίξει μπουνιά ο Παπαδόπουλος στο στομάχι.

Το επόμενο πρωί, ο Πέτρος καθόταν σ' ένα από τα τραπέζια της καφετέριας του αεροδρομίου *“Μακεδονία”* και αντάλλαζε μηνύματα με τον Μάρκο. Στον απέναντι καναπέ καθόταν ο διευθυντή του, ο οποίος κοιτούσε αμίλητος την όμορφη πανοραμική θέα έξω από τη τεράστια τζαμαρία. Από τη στιγμή που κάθισαν στο τραπέζι, ο Λουκάς κάρφωσε τα μάτια πάνω στου χαμηλούς λόφους που περιβάλλαν το αεροδρόμιο, αγνοώντας τελείως τα σταματημένα αεροπλάνα που στέκαν το ένα δίπλα στο άλλο, πάνω στο τάρμακ του αεροδρομίου. Καταριόταν τον εαυτό του για την πρόχειρη παρακολούθηση που είχε οργανώσει, λες κι ήταν κανένας ερασιτέχνης ή κάποιο παιδαρέλι που μαθήτευε δίπλα στον μάστορα του. Έσφιξε απότομα τις γροθιές, μόλις ξαναγύρισαν οι εικόνες της νεκρής, διάτρητης από σφαίρες Μαγδαληνής και του βαριά τραυματισμένου Ιωσήφ. *Είσαι βλάκας, άχρηστος και ανίκανος*, έλεγε και επαναλάμβανε προς τον εαυτό του. Τι είχε καταφέρει λοιπόν; Μια τρύπα στο νερό; Μάλλον όχι! Είχε καταφέρει κάτι πολύ χειρότερο. Είχε χάσει για πάντα τον *“μεταφορέα”* των όπλων. Έσφιξε πάλι τις γροθιές του κι όταν διαλυθήκαν για μια ακόμη φορά οι φρικιαστικές εικόνες, προσπάθησε να συμμαζέψει και να οργανώσει τις σκέψεις του.

Προφανώς, ο πήχης είχε τοποθετηθεί πολύ ψηλά για το μπόι του και αυτό ήταν το πλέον ασφαλές συμπέρασμα, κρίνοντας από το αποτέλεσμα της χθεσινοβραδινής επίθεσης. Οι τρομοκράτες ήταν πολύ καλά προετοιμασμένοι, ένα βήμα πιο μπροστά απ' αυτόν, με αποτέλεσμα η ομάδα του να έχει δύο απώλειες, την ώρα που οι εκτελεστές καταφέραν να ξεφύγουν αλώβητοι. Η απειλή είχε αλλάξει πίστα και ο μόνος τρόπος για να ξαναμπεί στο παιχνίδι ήταν η επίκληση εξωτερικής βοήθειας. Αυτό ήταν ξεκάθαρο, όμως η ερώτηση ήταν απλή. Ποιόν θα μπορούσε να εμπιστευτεί; Η πιο απλή απάντηση θα ήταν να προσεγγίσει την αδελφή Υπηρεσία, ωστόσο οι σχέσεις του με τον διευθυντή της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών, τον Παπαδέα, βρισκόταν στο ναδίρ και ύστερα από το χθεσινοβραδινό φιάσκο, αν ήθελε να υπολογίζει στη βοήθεια του διευθυντή της ΕΥΠ, ο Λουκάς θα έπρεπε να πέσει ικέτης στα γόνατα και ν' αποδεχτεί, ασυζητητί, την απώλεια της υπόθεσης. Τα βλέφαρα σμίξανε και στο στόμα σχηματίστηκε μια έκφραση αηδίας. *Κάτι τέτοιο, δεν υπάρχει περίπτωση να συμβεί*, σκέφτηκε με σιγουριά αποβάλλοντας μεμιάς την ενοχλητική σκέψη.

Κάποια στιγμή, ένα αεροπλάνο εισήλθε απρόσκλητο μέσα στο οπτικό του πεδίο καθώς προσγειωνόταν, επαναφέροντας τον στην πραγματικότητα. Ο μόνος λόγος για τον οποίον ο Λουκάς πρόσεξε το Airbus που πέρασε από μπροστά του, ήταν το ασπροκόκκινο χρώμα με το οποίο ήταν βαμμένο, καθώς και το σήμα των Τουρκικών Αερογραμμών. Σαν να ξύπνησε από λήθαργο, τράβηξε από τη μπροστινή τσέπη του παντελονιού του το κινητό του και έστειλε ένα SMS σε κάποιον άγνωστο παραλήπτη. Η κίνηση του διευθυντή του,

δεν πέρασε απαρατήρητη από τον Πέτρο, ούτε το γεγονός πως για τα επόμενα δώδεκα λεπτά ο Λουκάς αφιέρωσε στο Blackberry του περισσότερο χρόνο από όσο το χρησιμοποιούσε κατά τη διάρκεια όλης της μέρας.

Κάποια στιγμή, ο Πέτρος διάβασε ένα ακόμη μήνυμα που έλαβε στο κινητό του, το έκλεισε και είπε,

«εντάξει, ο Μάρκος παρέδωσε το νοικιασμένο αμάξι και σε πέντε λεπτά θα είναι εδώ». Έλαβε ένα αδιάφορο βλέμμα από τον Λουκά.

«Κάποιος πρέπει να σε έχει αγχώσει με όλα αυτά τα μηνύματα, προϊστάμενε», επέμεινε ο Πέτρος και μέχρι να του απαντήσει ο Λουκάς συνέχισε να σαρώνει ερευνητικά, το πρόσωπο του ξανθού άντρα. Αυτός, έγραψε μια απάντηση πατώντας υπερβολικά γρήγορα τα ανάγλυφα κουμπιά στο πληκτρολόγιο του κινητού, διάβασε για μια ακόμη φορά το μήνυμα που είχε γράψει και τέλος, πάτησε "αποστολή". Κλείδωσε το κινητό, το έβαλε στη μπροστινή τσέπη του παντελονιού και μόνο τότε, σήκωσε το κεφάλι προς τον υφιστάμενο του. Είπε, με ήρεμη φωνή,

«ζήτησα "επαφή", από τον Σουλεϊμάν».

«και τι σου απάντησε; Αν είπε ναι, τότε σίγουρα θα είναι παγίδα. Αφεντικό, μην τον αφήσεις να οργανώσει αυτός την συνάντηση, σίγουρα θα προσπαθήσει να σε εγκλωβίσει», είπε αγχωμένος ο γεροδεμένος πράκτορας.

«δεν έχω και πολλές επιλογές ρε Πέτρο. Είμαι στο σκοτάδι, στα τυφλά. Δεν έχω οπτική επαφή με τον εχθρό και το μόνο

που μπορώ να κάνω είναι να ψηλαφίζω τα ντουβάρια. Να τα ψηλαφίζω, αγχωμένος και πανικόβλητος μήπως και μπορέσω να βρω τον διακόπτη για ν' ανάψω τα φώτα. Επομένως, όπως καταλαβαίνεις, ζήτησα επαφή και όπως το υποψιάστηκα, τελικά δέχτηκε να με συναντήσει. Επομένως, εγώ θα ζητήσω χάρη κι αυτός θα καθορίσει το αντίτιμο για μια τέτοια εξυπηρέτηση».

«Που!», συνέχισε τις ερωτήσεις ο Πέτρος και αμέσως μετά, αφού δεν πήρε απάντηση είπε, με την ανησυχία ζωγραφισμένη σ' όλο του το πρόσωπο,

«πρέπει να οργανωθούμε πολύ καλά. Ο Σουλεϊμάν είναι ένα φίδι».

«Ναι σωστά», του απάντησε ο Λουκάς, «αλλά είναι και επαγγελματίας». Ο Πέτρος επέμεινε,

«που θα συναντηθείτε;».

«Σε ουδέτερο έδαφος», απάντησε ο Λουκάς, σηκώθηκε όρθιος, έβγαλε από την τσέπη του ένα ευρώ για φιλοδώρημα, το άφησε πάνω στο μικρό τραπεζάκι και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Ο Πέτρος του πέταξε ένα, *θα έρθω κι εγώ μαζί σου* κι άνοιξε το βήμα του για να τον προλάβει.

Σε ουδέτερο έδαφος

Ο Λουκάς πέρασε στην απέναντι μεριά του δρόμου, διασχίζοντας κάθετα τον μεγάλο κυκλικό κόμβο, αδιαφορώντας τελείως για την διάβαση των πεζών που τον περίμενε να την διασχίσει λίγα μέτρα πιο κάτω. Πάτησε πάνω σ' έναν μακρύ

και πλατύ πεζόδρομο και βαδίζοντας με αργά βήματα παρατήρησε το μεγάλο πέτρινο κτήριο που έστεκε στα δεξιά του, πλαισιωμένο από τα χιλιάδες κίτρινα πλακάκια του μεγάλου περιπάτου. Ένα τριώροφο κτήριο το οποίο θύμιζε υπερμεγέθη σιδηροδρομικό σταθμό στολισμένο από δύο δίχρωμες, μπλε και κόκκινες σημαίες και με ένα μεγάλο έμβλημα να κρέμεται στο κέντρο του κτηρίου, το οποίο επιδείκνυε περήφανα τον θυρεό του πρίγκιπα Ιωάννη-Αδάμ του δευτέρου. Προσπέρασε το όμορφο κτήριο και λίγα μέτρα παρακάτω, όπου τα κίτρινα πλακάκια αντικαταστάθηκαν από έναν γκρι πεζόδρομο, παρατήρησε, ίσως και να θαύμασε για μια στιγμή, ένα μεγάλο μεταμοντέρνο κτήριο, μια σύνθεση από γυαλί και ατσάλι το οποίο στεκόταν στ' αριστερά του απέναντι από το τουριστικό κέντρο της πόλης του Βαντούζ. Στάθηκε και παρατήρησε για μια στιγμή ένα περίεργο μπρούτζινο άγαλμα το οποίο αναπαριστούσε μια εύσωμη γυναικεία μορφή και τρεις μικρόσωμους άντρες που προσπαθούσαν να χωθούν κάτω από την μεγάλη, μπαλαρινέ φούστα της. Σήκωσε ανεπαίσθητα το αριστερό του φρύδι και με έναν μορφασμό παραίτησης τράβηξε το βλέμμα του από το γλυπτό. Η αλήθεια ήταν, πως ο Λουκάς και η Τέχνη δεν γίναν ποτέ φίλοι, γιατί πολύ απλά ο μεσήλικας αρχικατάσκοπος δεν κατάλαβε ποτέ τον λόγο για τον οποίον υπήρχαν τα έργα τέχνης. Παρόλα αυτά, αντιλαμβανόταν και δεχόταν απόλυτα την αγάπη των υπόλοιπων συνανθρώπων του προς την καλλιτεχνία και φυσικά, τα δεχόταν ως ανούσια, αλλά απαραίτητα και αγχολυτικά διακοσμητικά των σύγχρονων πόλεων. Προσπέρασε το μεταλλικό γλυπτό, έκανε λίγα ακόμη βήματα και έκατσε σ' ένα από τα παγκάκια του μακρύ πεζόδρομου.

Κατέβασε στα μάτια του τα γυαλιά ηλίου που στέκαν σταθερά πάνω στο μέτωπο και έμεινε ακίνητος να παρατηρεί τους τουρίστες και τους ντόπιους που περνούσαν από μπροστά του, σαν μια πολύχρωμη πολυάνθρωπη παρέλαση.

Ένας άντρας ήρθε και έκατσε δίπλα του, ξεφύσησε μια μεγάλη εκπνοή, φανερά ενοχλημένος από την ζέστη και τον έντονο ήλιο του μεσημεριού και κοιτώντας τον Λουκά με ένα ανεξήγητο χαμόγελο, όπως αυτό της Μόνα Λίζα, τον χαιρέτησε στα Τουρκικά. Ο Έλληνας του χαμογέλασε και αφού του ανταπέδωσε τον χαιρετισμό συνέχισε στην ίδια γλώσσα,

«αν δεν σε ήξερα, θα έβαζα στοίχημα πως είσαι κάποιος ενοχλητικός τουρίστας, Ιταλός ίσως, ή μπορεί κι Ισπανός,». Ο άντρας γέλασε δυνατά με το σχόλιο και του απάντησε, βάζοντας το ένα πόδι σταυρωτά πάνω στο άλλο,

«μα... φίλε μου Λουκά, είμαι τουρίστας. Αν δεν με γνώριζες λοιπόν, σίγουρα θα έπεφτες έξω σχετικά με την καταγωγή μου». Οι δύο άντρες χαμογέλασαν και αντάλλαξαν μια χαλαρή χειραψία. Ο Τούρκος συνέχισε,

«ωστόσο, μένω έκπληκτος που μιλάς ακόμη με τέτοια άνεση τα Τουρκικά. Ύστερα από τόσα χρόνια, είναι εκπληκτικό που κράτησες την προφορά της "Ινσταμπούλ"». Ο Λουκάς γύρισε το βλέμμα του πάνω στον μυστακοφόρο με τα έντονα ανατολίτικα χαρακτηριστικά αποτυπωμένα στο πρόσωπο και τον διόρθωσε κλείνοντας μάγικα το δεξί του μάτι,

«Κωνσταντινούπολη φίλε μου Σουλεϊμάν, όχι Ινσταμπούλ». Ο Τούρκος αρχικατάσκοπος έφερε το δεξί του χέρι πάνω στην

καρδιά και κατεβάζοντας ελαφρά το κεφάλι αποδέχτηκε την διόρθωση του Έλληνα συναδέλφου του.

Το βλέμμα του Λουκά σκοτείνιασε, έβγαλε τα γυαλιά από τα μάτια του και κάρφωσε το βλέμμα του στ' ανοιχτόχρωμο πρόσωπο του μουστακαλή Τούρκου. Είπε,

«κάποιος προσπαθεί να εμπλέξει τις χώρες μας σε πόλεμο Σουλεϊμάν και αν δεν κάνω λάθος, αυτός ο κάποιος είναι ο ίδιος ο οποίος αποπειράθηκε να με δολοφονήσει πριν τρεις μέρες». Τα βλέφαρα του Τούρκου σμίξανε στο άκουσμα της απόπειρας δολοφονίας. Έλεγε με μια γρήγορη ματιά τον πεζόδρομο καθώς και τον κόσμο που περνούσε από μπροστά τους και αμέσως μετά είπε, έχοντας σβήσει το χαμόγελο από τα χείλια του,

«γνωρίζω πολύ καλά ποιος οργάνωσε την δολοφονική επίθεση στην Κομοτηνή και πίστεψε με Λουκά, την συγκεκριμένη πληροφορία την έχουμε ήδη μοιραστεί με τον ομόλογο σου στην Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών». Παρατήρησε την έκπληξη να ζωγραφίζεται στα μάτια του Έλληνα. Όσο και να προσπάθησε ο Λουκάς, ένα δευτερόλεπτο αργότερα, να κρύψει τον αιφνιδιασμό που του προξένησε το άκουσμα αυτής της πληροφορία, ο Τούρκος αντιλήφθηκε αμέσως το κενό επικοινωνίας ανάμεσα στις δυο ελληνικές υπηρεσίες πληροφοριών. Κοιτώντας τα δυο σφιχτά χείλια του Έλληνα και προσπαθώντας στη συνέχεια να διαβάσει τα μάτια του, είπε αποφασιστικά,

«παρόλα αυτά, σε καμία περίπτωση δε θα μπορούσα να εμπιστευτώ τον διευθυντή Παπαδέα έτσι όπως εμπιστεύομαι

εσένα και για αυτόν τον λόγο μοιραστήκαμε μαζί του μόνο τη μισή πληροφορία. Με λίγα λόγια, γνωρίζουν τα ονόματα δύο ντόπιων συνεργατών, αλλά δεν έχουν το όνομα του ενορχηστρωτή της τρομοκρατικής επίθεσης στην Κομοτηνή. Πολύ πιθανόν, λοιπόν, η συγκεκριμένη ομάδα να είναι εμπλεκόμενη και στην απόπειρα δολοφονίας σου, αφού όπως μου λες έχεις καταλήξει σ' ένα τέτοιο συμπέρασμα».

Ο Λουκάς έσφιξε μεταξύ τους τα πλεγμένα του δάκτυλα και κούνησε απαλά το κεφάλι, αποδεχόμενος το γεγονός πως για να συνεχίσει την εξιστόρηση του ο Τούρκος και να μοιραστεί με τον Λουκά τα ονόματα των τρομοκρατών, ήταν εκατό τις εκατό σίγουρο πως θα ζητούσε κάποιο αντάλλαγμα. Μικρό ή μεγάλο, δεν είχε καμία απολύτως σημασία, καθώς αυτό που ενοχλούσε τον Έλληνα αρχικατάσκοπο ήταν το γεγονός πως θα ήταν πλέον υπόχρεος σ' έναν αντίπαλο. Ωστόσο, έτσι παίζετε το παιχνίδι και τις τελευταίες τρεις δεκαετίες ο Λουκάς είχε μάθει να παίζει με έναν απαράβατο κανόνα: *αν θέλεις να πάρεις, τότε θα πρέπει να δώσεις*. Ο Τούρκος έσπρωξε προς την μεριά του Λουκά έναν τουριστικό χάρτη που κρατούσε στα χέρια του. Αυτός κοίταξε τον διπλωμένο χάρτη και έκανε την αμέσως αναμενόμενη ερώτηση,

«πια είναι η τιμή για το όνομα του αρχιτρομοκράτη».

«Προτιμώ τον όρο 'ενορχηστρωτής'», είπε χαμηλόφωνα ο Τούρκος.

«Για μένα δεν υπάρχει καμία διαφορά Σουλεϊμάν. Πες τον όπως θέλεις, τρομοκράτη, ενορχηστρωτή, μαχητή της ελευθερίας, όπως σε βολεύει. Εγώ το μόνο που θέλω από εσένα

είναι να μου πεις τι ζητάς ως αντάλλαγμα και να μου δώσεις τ' όνομα του, ούτως ώστε να τον βρω και να τον εξαφανίσω από προσώπου γης», είπε ο Λουκάς μέσα απ' τα δόντια. Ο Τούρκος τράβηξε τα μάτια του από το οργισμένο βλέμμα του αντίπαλου αρχικατασκόπου και είπε, χαμηλόφωνα, φέρνοντας την παλάμη του μπροστά στο στόμα,

«θέλω "ανταλλαγή", η οποία, σε κάθε περίπτωση, θα είναι πιο συμφέρουσα για σένα παρά για μας». Είπε, και αμέσως παρατήρησε το ειρωνικό χαμόγελο που του χάρισε ο Έλληνας. Φυσικά, σκέφτηκε ο Τούρκος, καθώς είχε ξεχάσει πως μιλούσε σ' έναν μετρ της εξαπάτησης και των μυστικών διαπραγματεύσεων. Ξαναμίλησε γνωρίζοντας πως έπρεπε να διορθώσει την πρόταση του, αν ήθελε να γίνει πιστευτός στον συνομιλητή του,

«προτείνω μια συμφωνία η οποία θα είναι συμφέρουσα και για τους δυο μας», έκανε παύση και αφού πήρε ως απάντηση ένα ανέκφραστο βλέμμα από τον Λουκά, συνέχισε ενθαρρυσμένος,

«θα σου δώσω τον υπαίτιο της επίθεσης, όπως και τους δύο Έλληνες συνεργάτες του κι εσύ ως ανταπόδοση θα μου δώσεις έναν Τούρκο προδότη τον οποίον προστατεύει η κυβέρνηση σου τα τελευταία δύο χρόνια, με το να τον έχει φυλακισμένο, σε πλήρη απομόνωση. Θέλω τον Καρα Ογλού». Είδε την έκπληξη στα μάτια του Έλληνα, στο άκουσμα του ονόματος. Συνέχισε, χωρίς να του δώσει χρόνο για μια γρήγορη απάντηση,

«η υπηρεσία μου τον θέλει Λουκά, νεκρό ή ακόμη καλύτερα ζωντανό. Τον θέλω εξουδετερωμένο, ή ζωντανό στα χέρια μου. Σ' όποια κατάσταση καταφέρεις να μου τον παραδώσεις, εγώ θα είμαι ευχαριστημένος». Η σιγουριά, αλλά και η οργή εξαφανίστηκαν από το πρόσωπο του Έλληνα και αντικαταστάθηκαν από μια έκφραση απορίας.

«Πραγματικά,» είπε κοιτάζοντας τον Τούρκο στα μάτια, «δεν ξέρω πως μπορώ να στον παραδώσω. Γνωρίζεις πολύ καλά πως τον έχουν κλειδωμένο στις φυλακές Μαλανδρίνου και αν θυμάμαι καλά την υπόθεση του, δεν υπάρχει περίπτωση να ξεμπουκάρει στα επόμενα δέκα, με δώδεκα χρόνια». Ο Λουκάς έκανε μια παύση, κοίταξε γύρω του σαν χαμένος και μια στιγμή μετά συνέχισε,

«γιατί τον Καρά Ογλού; Ένας διακινητής είναι, ένας στυγνός εγκληματίας που εκμεταλλευόταν τα λεφτά και τις ζωές χιλιάδων άμοιρων μεταναστών, πολλούς από τους οποίους τους έπνιξε στα νερά του Αιγαίου, μόνο και μόνο για να γλυτώσει. Γιατί συγκεκριμένα αυτόν;».

«Ο Καρά Ογλού είναι ένας προδότης Λουκά και ο λόγος για τον οποίον τον έχω επιλέξει, δεν είναι κάτι το οποίο θα πρέπει να σε απασχολεί. Κράτα μέσα σου μόνο αυτό που θα σου πω. Ως αντάλλαγμα για τις πληροφορίες που σου δίνω ζητάω το κεφάλι του, κομμένο ή πάνω στους ώμους του», απάντησε ο Τούρκος, με μια φωνή που έβγαινε μέσα από την κόλαση, μη σηκώνοντας αμφισβήτηση. Στάθηκε όρθιος, έριξε μια αποφασιστική ματιά στον Έλληνα συνάδελφο του και είπε, λίγο πριν φορέσει τα γυαλιά ηλίου του,

«Στη μέση του διπλωμένου ταξιδιωτικού οδηγού», έδειξε τον χάρτη που είχε αφήσει δίπλα στον Λουκά, «υπάρχουν τρεις φωτογραφίες κι ένα όνομα για την κάθε μια απ' αυτές. Η πρώτη φωτογραφία ανήκει σ' έναν Έλληνα προδότη. Έχει βάλει σε εφαρμογή ένα μακροχρόνιο σχέδιο αποσταθεροποίησης της χώρας σου, και όπως καταλαβαίνεις, είναι αυτός που αντιπροσωπεύει και ενσαρκώνει την ασύμμετρη απειλή την οποία αντιμετωπίζεις. Η δεύτερη ανήκει στο τσιράκι του, επίσης Έλληνας. Ανήκει στους εγκληματίες του ποινικού δικαίου και πιστεύω πως συνεργάζεται με τον προδότη μόνο για τα λεφτά, καθώς δεν είναι ανακατεμένος σε κάποια ριζοσπαστική ομάδα. Τέλος, η τρίτη φωτογραφία ανήκει σ' έναν Τούρκο. Είναι αυτός που χειρίζεται και καθοδηγεί τον προδότη. Τούρκος πολίτης, αραβικής καταγωγής που ζει και δραστηριοποιείτε στο εξωτερικό. Μεσ τον χάρτη θα βρεις το κωδικό, αλλά και το πραγματικό του όνομα. Το τι θα κάνεις μαζί του είναι δικό σου θέμα και δε με αφορά καθόλου». Έκανε μια μικρή παύση για να διαβάσει το πρόσωπο του Έλληνα. Ως ανταπόδοση, ο Λουκάς του χάρισε ένα ψυχρό και ανέκφραστο βλέμμα.

«Σκέψου καλά Λουκά. Αν ενδιαφέρεσαι να το διαβάσεις θα πρέπει να μου απαντήσεις τώρα. Πριν όμως αποφασίσεις πρέπει να ξέρεις πως ο *''ενορχηστρωτής''* είναι ένας δύσκολος αντίπαλος, πονηρός, προετοιμασμένος και αδίστακτος. Το μόνο που μπορώ να σου πω για το παρελθόν του, είναι πως αυτός ο άνθρωπος ήταν συνεργάτης μας για πολλά χρόνια, στην κυριολεξία ανδρώθηκε μέσα στην Υπηρεσία μας. Ωστόσο, για λόγους που δεν είναι της παρούσης, αποφάσισε να αποκοπεί από εμάς και όπως μπορείς να φανταστείς, μετά την

αυτονόμηση ακολούθησε η ριζοσπαστικοποίηση του και στη συνέχεια εξαφανίστηκε στο εξωτερικό όπου δρα ανεξέλεγκτος, όντας σε πλήρη ρήξη με μένα και με την Υπηρεσία μου. Τώρα όμως, ύστερα από την εμπλοκή του στην δολοφονία του προξένου στην Κομοτηνή, ήρθε η ώρα να δοθεί ένα τέλος στην δράση του. Δυστυχώς, παρόλο που έχει αρχίσει να γίνεται επικίνδυνος για τα συμφέροντα της Τουρκίας, οι πολιτικοί μου προϊστάμενοι είναι αναποφάσιστοι και αδυνατούν να συμφωνήσουν μεταξύ τους ώστε να δώσουν την εντολή για τον "τερματισμού" του». Πήρε μια μεγάλη ανάσα, έλεγξε ανήσυχος το χώρο γύρω του και συνέχισε,

«Φυσικά, όπως είναι λογικό, θα απορείς πως και με ποιόν τρόπο έχω συλλέξει τις πληροφορίες σχετικά με τους ντόπιους συνεργάτες του. Άκου λοιπόν, τα στοιχεία που κατέχω σχετικά για τους δύο Έλληνες, τον προδότη και τον ποινικό, είναι πληροφορίες οι οποίες περιήλθαν στην κατοχή μου μέσω πληρωμής. Όπως γνωρίζεις πολύ καλά, το Σκοτεινό Δίκτυο είναι γεμάτο από πληροφορίες, ενδιαφέρουσες ή μη, που προσφέρονται απλόχερα σε όποιον είναι διατεθειμένος να πληρώσει το υψηλό αντίτιμο με το οποίο θα τις κάνει δικές του». Έκανε μια παύση, πήρε μια μεγάλη αναπνοή και μόλις την έβγαλε με ένα σφύριγμα, είπε κάπως αγχωμένος,

«λοιπόν; Τι αποφασίζεις;». Ο μουστακαλής Τούρκος ήξερε πως η απόφαση του Έλληνα έπρεπε να παρθεί σε λιγότερο από ένα λεπτό, καθώς η συνάντησή τους είχε κρατήσει πολύ περισσότερο από όσο θα έπρεπε. Πλέον, ήταν και οι δυο τους εκτεθειμένοι σε κοινή θέα και ακόμη χειρότερα σε πιθανή ηλεκτρονική, ψηφιακή ή δορυφορική παρακολούθηση. Ο

χρόνος τους είχε τελειώσει. Βλέποντας τον Λουκά να τον κοιτάει αναποφάσιστος, ξαναμίλησε, αποφασισμένος πλέον να ανοίξει τα χαρτιά του,

«καλώς Λουκά! Άκου τι πραγματικά θέλω για να σου δώσω τα δυο ονόματα. Δυο πράγματα, τον Καρά Ογλού και τη βοήθεια σου για να εξαφανίσω του πρώην συνεργάτη μου. Από κει και πέρα, το τι θα κάνεις με τους συμπατριώτες σου δεν είναι δική μου δουλειά και να για να γίνω πιο συγκεκριμένος, δεν μου καίγεται καρφί για το αν θα ζήσουν ή πεθάνουν. Αναγκάζομαι να σου ζητήσω αυτή τη χάρη λοιπόν, για έναν μόνο λόγο. Δυστυχώς, δεν έχω την πολυτέλεια να δράσω ανεξάρτητα. Αν βάλω να τον ξετρυπώσουν, να τον παρακολουθήσουν και να τον εξοντώσουν, όλα τα ίχνη που θα αφήσουν οι πράκτορες μου θα οδηγήσουν σε μένα, χωρίς καμία αμφιβολία». Έσφιξε τα δόντια, έσκυψε σεβαστικά το κεφάλι και είπε την τελευταία του κουβέντα,

«αν με βοηθήσεις θα σου είμαι υπόχρεος». Σταμάτησε και έμεινε ακίνητος να κοιτάει τον Έλληνα αρχικατάσκοπο.

Ο Λουκάς έσφιξε τα σαγόνια, έχοντας ήδη αποφασίσει για το τι απάντηση θα έδινε στον Σουλεϊμάν. Γνώριζε πολύ καλά, λόγω μακράς και πολύχρονη πείρας, πως ευκαιρίες σαν κι αυτήν εμφανίζονται μόνο μια φορά. Δε χρειαζόταν και πολύ σκέψη. Τρεις τρομοκράτες δώρο μέσα στο πιάτο του, με αντάλλαγμα την πολύτιμη υποχρέωση που θα του χρωστούσε ένας αντίπαλος αρχικατάσκοπος και όλα αυτά, ανταποδίδοντας με μια εύκολη εξυπηρέτηση. Ικανοποιημένος, άρπαξε τον χάρτη που βρισκόταν πάνω στο παγκάκι, σηκώθηκε όρθιος και έδωσε το χέρι του στον Σουλεϊμάν. Ο Τούρκος του

το έσφιξε και χωρίς να χαιρετήσει απομακρύνθηκε με γρήγορο βήμα προς την αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν που είχε έρθει, ακολουθούμενος διακριτικά από τρεις βλοσυρούς, γεροδεμένους άντρες. Αν ο Λουκάς ήταν σε θέση να δει το πρόσωπο του υπαρχηγού της Τουρκικής Υπηρεσίας Πληροφοριών, θα έβλεπε πως χαμογελούσε ικανοποιημένος, καθώς γνώριζε πολύ καλά πως ο Έλληνας αρχικατάσκοπος θα κρατούσε τον λόγο του. Να παραδώσει, νεκρό ή ζωντανό, τον φυλακισμένο Τούρκο προδότη τον Καρά Ογλού και παράλληλα, να εξολοθρεύσει για λογαριασμό του έναν Τούρκο πρώην κατάσκοπο ο οποίος άκουγε στο κωδικό όνομα *“Μεγάλος Αδελφός”*. Η εξόντωση του Μεγάλου Αδελφού ήταν επιτακτική, καθώς τα τελευταία δύο χρόνια η αυτόνομη του είχε δημιουργήσει αμέτρητα προβλήματα στα τουρκικά συμφέροντα, Ωστόσο, η άρνηση των ανωτέρων του να διατάξουν την εξόντωση ήταν για τον Σουλεϊμάν μια απαράδεκτη και άκρως επικίνδυνη απόφαση. Τώρα όμως, μέσα από τη συνεργασία του με τον Λουκά θα κατάφερνε να πιάσει με έναν σμπάρο δυο τρυγόνια.

Όταν σιγουρεύτηκε πως οι τέσσερις άντρες απομακρύνθηκαν σε απόσταση ασφαλείας, ο Πέτρος τράβηξε ανακουφισμένος το χέρι του από την λαβή του όπλου του, έκλεισε το φερμουάρ από το τσαντάκι-μπανάνα που φορούσε στη μέση, ξεπρόβαλε πίσω από το μεταμοντέρνο κτήριο, περπάτησε είκοσι βήματα και στάθηκε δίπλα στον ξανθό διευθυντή του.

«Τι γράφει μέσα στον χάρτη;», ρώτησε, αφού τον είδε να διαβάζει προσεκτικά μέσα από έναν πλαστικοποιημένο τουριστικό οδηγό. Αυτός απάντησε,

«τα ονόματα τριών νεκρών» και άρχισε να περπατάει γρήγορα πάνω στον πεζόδρομο, με κατεύθυνση την βόρεια πλευρά της μικρής πρωτεύουσας του πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν.

Κατερίνη. Λίγες μέρες αργότερα. Κυριακή πρωί.

Ο παπάς είπε το δι' ευχών κι άρχισε να μοιράζει αντίδωρο στους εκκλησιαζόμενους. Οι πιστοί, κάνοντας αργά βήματα ο ένας πίσω από τον άλλον, παίρναν το αντίδωρο από το χέρι του ιερέα και μετά βγαίνανε από την εκκλησία με τάξη και ηρεμία. Δύο κυρίες που κάθονταν η μια δίπλα στην άλλη, σηκώθηκαν από τα στασίδια τους τελευταίες και έχοντας τα χέρια τους μπλεγμένα αγκαζέ φτάσανε μπροστά στον πάτερ Δωρόθεο. Αυτός είδε τις δύο τελευταίες ενορίτισσες, τους χαμογέλασε συμπνετικά και τις χαιρέτησε με τα μικρά τους ονόματα. Η πρώτη γυναίκα πήρε το αντίδωρο, φίλησε το χέρι του παπά και απομακρύνθηκε. Ο πάτερ Δωρόθεος άφησε τη λειτουργία στα χέρια της δεύτερης κυρίας και τη ρώτησε με ενδιαφέρον,

«πως είσαι κυρία Κούλα; Ελπίζω να μη στεναχωριέσαι».

Η κυρία Κούλα του χάρισε ένα μισό χαμόγελο, έσκυψε ευλαβικά και του φίλησε το χέρι. Πήρε το αντίδωρο και απάντησε ξεψυχισμένα,

«καλά είμαι πάτερ Δωρόθεε. Δόξα τον Θεό!».

Ο παπάς της χαμογέλασε και είπε σεβαστικά,

«ότι χρειαστείς, να ξέρεις πως κι εγώ και η πρεσβυτέρα είμαστε πάντα δίπλα σου». Η ηλικιωμένη γυναίκα τον ευχαρίστησε και απομακρύνθηκε αργά προς την έξοδο του ναού. Έφτασε δίπλα στη φίλη της, που την περίμενε μπροστά στον πρόναο, πιάστηκαν πάλι αγκαζέ και βγήκαν μέσα από τη σκιερή δροσιά της εκκλησίας έξω στο ζεστό καλοκαιρινό πρωινό. Ο παπάς τις ακολούθησε με το βλέμμα του να βγαίνουν από το ναό. Δίπλα του ήρθε και στάθηκε ο ψάλτης. Περίμενε να τον αποχαιρετήσει και να του ευχηθεί καλή βδομάδα. Ο πάτερ Δωρόθεος τον αντιλήφθηκε και γύρισε να τον κοιτάξει. Είδε τη στεναχωρημένη ματιά του.

«Ακόμη αγνοείται ο γιός της κυρίας Κούλας», ρώτησε ο ηλικιωμένος ψάλτης. Ο παπάς κούνησε το κεφάλι του κατάφατικά,

«ναι! Δυστυχώς, ο Νικόλας αγνοείται ακόμη», απάντησε ο ηλικιωμένος ιερέας, ακούμπησε απαλά το χέρι του στον ώμο του ψάλτη και συνέχισε,

«ο μοναχογιός της κυρ Τάσσο, για να τα λέμε τα πράγματα σωστά. Ένα γιο είχε η φουκαριάρα, ένα παλικάρι μέχρι εκεί πάνω, έναν υπερήφανο αξιωματικό του Ελληνικού Στρατού, ο οποίος μια μέρα εξαφανίστηκε, έτσι ξαφνικά». Κοιτάχτηκαν στα μάτια, κούνησαν και οι δυο στενάχωρα τα κεφάλια τους και αφού κάνανε μια χαλαρή χειραψία ευχήθηκαν ο ένας στον άλλον καλή εβδομάδα.

Οι δύο γυναίκες περπάτησαν αργά, προς το κέντρο της πόλης. Διέσχισαν τον μακρύ πλακόστρωτο πεζόδρομο της Μεγάλου Αλεξάνδρου και όταν έφτασαν στην πλατεία Ελευθερίας αποχαιρετισθήκαν με μια αγκαλιά. Η κυρία Κούλα, με το κεφάλι σκυφτό, περπάτησε λίγα ακόμη μέτρα και σταμάτησε μπροστά από την πόρτα της πολυκατοικίας της. Έβγαλε τα κλειδιά μες απ' την τσάντα, έβαλε το ένα απ' αυτά στην κλειδαριά της εξώπορτας, την άνοιξε και μπήκε μέσα.

Από τη στιγμή που βγήκε από την εκκλησία και μέχρι να μπει την πολυκατοικία της πλατείας Ελευθερίας, ένα ζευγάρι γαλάζια μάτια παρακολουθούσαν την κάθε της κίνηση. Το κάθε της βήμα. Τα μάτια ανήκαν σ' έναν άντρα, ψηλό και γεροδεμένο, με κοντά καστανά μαλλιά και ένα πυκνό μούσι. Γύρω στα τριανταπέντε, ατημέλητος, με βρώμικο μπλουζάκι κι ένα γκρι στρατιωτικό παντελόνι, ενώ στα πόδια του φορούσε ένα ζευγάρι σκισμένα αθλητικά παπούτσια. Στάθηκε τριάντα μέτρα πιο πίσω από την ηλικιωμένη γυναίκα κι όσο αυτή έψαχνε τα κλειδιά της μέσα στη τσάντα, αυτός έκατσε σ' ένα από τα άδεια τραπεζάκια της πρώτης καφετέριας που βρήκε μπροστά του. Το καφέ ήταν ακόμη άδειο, με εξαίρεση δύο συνταξιούχους που μάλλον είχαν σχολάσει κι αυτοί από κάποια εκκλησία. Η κυρία Κούλα μπήκε στην πολυκατοικία και ο άντρας με τα γαλάζια μάτια έμεινε να κοιτάζει την πόρτα ακίνητος. Η παρουσία της νεαρής σερβιτόρας τον έκανε να επανέλθει στο παρόν. Την κοίταξε από πάνω ως κάτω, καθώς αυτή περίμενε να του πάρει παραγγελία. Τράβηξε αμέσως τα μάτια του από τα γυμνά της μπούτια και το στενό σορτσάκι, κοιτώντας την στο πρόσωπο.

«Ένα κρύο τσάι», είπε ανέκφραστος και κοίταξε από την άλλη, πριν η νεαρή κοπέλα τον ευχαριστήσει και φύγει προς το εσωτερικό της καφετέριας. Δύο λεπτά αργότερα, ένας σκουρόχρωμος νεαρός τον πλησίασε αργά, τράβηξε μια από τις καρέκλες του διπλανού τραπέζιού και τον ρώτησε αγχωμένος,

«πρόλαβες και παρήγγειλες;». Ο άντρας με τα γαλάζια μάτια, απάντησε χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει,

«ναι. Χρειάζομαι να πιώ κάτι». Ο σκουρόχρωμός έλεγξε με μια ματιά τον χώρο γύρω τους. Είχε σκληρά χαρακτηριστικά στο πρόσωπο. Αξύριστος με σγουρά μαλλιά, ξυρισμένα στα πλάγια. Είπε,

«Θα σου πάρω κάτι από το περίπτερο. Σε παρακαλώ, σήκω να φύγουμε». Ο άντρας με τα γαλάζια μάτια δεν αντέδρασε. Το βλέμμα του ήταν ακόμη καρφωμένο στην είσοδο της πολυκατοικίας στην οποία έμενε η κυρία Κούλα. Ο σκουρόχρωμος άντρας σάρωσε με το αγχωμένο βλέμμα του, για μια ακόμη φορά την πλατεία. Όλα δείχνανε να είναι ήρεμα, όμως αυτός με την αγωνία έκδηλη στο σκληρό του πρόσωπο, έψαχνε για κάποιον ή για κάτι απειλητικό. Αφού πέρασαν τριάντα δευτερόλεπτα αβεβαιότητας σηκώθηκε όρθιος, έβγαλε μια αρμαθιά χρήματα από τη τσέπη του, πέταξε ένα τάλιρο πάνω στο τραπέζακι της καφετέριας και είπε, σχεδόν ικετευτικά, προς το άντρα με τα γαλάζια μάτια,

«Αδάμ, θα σου πάρω κάτι να πιείς από το περίπτερο. Σήκω σε παρακαλώ να φύγουμε». Είδε με κάποια έκπληξη, τον Αδάμ να σηκώνεται αδιαμαρτύρητα, να κάνει μεταβολή και

να περπατάει προς την αντίθετη κατεύθυνση από την οποία είχαν έρθει, πάνω στον πεζόδρομο της Μεγάλου Αλεξάνδρου. Τελικά, ήταν πολύ πιο εύκολο να τον πείσει απ' ότι νόμιζε. Ξεφύσησε με ανακούφιση και τον ακολούθησε, σαρώνοντας παράλληλα τις υπόλοιπες καφετέριες γύρω τους. Μάλλον, όλα ήταν ήσυχα. Μάλλον, κανένας δεν είχε ενδιαφερθεί για το περίεργο ζευγάρι των δύο αντρών και σίγουρα ήταν ακόμη πολύ νωρίς και ο πεζόδρομος δεν είχε γεμίσει ακόμη από το πλήθος των περιέργων αργόσχολων που θα περίμενε κανείς να συναντήσει μια Κυριακή πρωί. Περπάτησαν τετρακόσια μέτρα, στρίψανε δεξιά στον πρώτο δρόμο και μετά από διακόσια μέτρα μπήκαν σ' ένα στενό δρομάκι και στάθηκαν μπροστά από ένα κόκκινο Hyundai Accent. Ο Αδάμ περίμενε τον σκουρόχρωμα άντρα να ξεκλειδώσει το αυτοκίνητο.

Λίγα λεπτά αργότερα, βγήκαν από την Κατερίνη και στρίψανε δεξιά λίγο πριν συναντήσουν τον αυτοκινητόδρομο Αθηνών-Θεσσαλονίκης. Πήραν τον επαρχιακό δρόμο με κατεύθυνση νότια, προς Αθήνα. Ο Αδάμ κοιτούσε αμίλητος τον μεγάλο ορεινό όγκο του Ολύμπου που καλύπτει στα δεξιά του όλο το οπτικό πεδίο. Ο σκουρόχρωμος είπε χωρίς να τραβήξει τα μάτια του από το δρόμο,

«κοιμήσου. Όλο το βράδυ έμεινες ξύπνιος». Ο Αδάμ του απάντησε χωρίς να πάρει τα μάτια του απ' τους πρόποδες του βουνού,

«καλά είμαι Μπαλαμέ, αν κουραστείς δώσε να οδηγήσω».

Σε οκτώ με εννέα ώρες περίπου, θα φτάνανε στην Αθήνα. Ο Μπαλαμός τον ήξερε καλά το δρόμο. Τους τελευταίους επτά

μήνες είχε φέρει τον Αδάμ στην Κατερίνη δώδεκα φορές. Σχεδόν, δυο φορές τον μήνα. Πάντα από τους επαρχιακούς δρόμους. Πάντα μακριά από διόδια και κάμερες καταγραφής της κυκλοφορίας. Κάθε ταξίδι στην Κατερίνη του τρώγε σχεδόν δύο μέρες από τη ζωή του. Όλο αυτό το άγχος μόνο και μόνο για να κάνουν μια διαδρομή. Από την εκκλησία μέχρι το σπίτι της γριάς. *Παράνοια*, σκέφτηκε, έσφιξε το τιμόνι με το ένα χέρι και με το άλλο άναψε τσιγάρο και κατέβασε το παράθυρο του. Σκέψεις τρέχανε σαν τρελές μέσα στο αγχωμένο μυαλό του Μπαλαμού. Τους τελευταίους δύο μήνες ο γαλανομάτης εργοδότης του ήταν φανερά αγχωμένος και σίγουρα πιο νευρικός σε σύγκριση με τις πρώτες μέρες της συνεργασίας τους. Ήταν φανερό πως κάτι ετοίμαζε, κρυφά από τον υπάλληλο του, κάτι μεγάλο και σίγουρα χωρίς καμία αμφιβολία, επικίνδυνο. Σε αυτό το συμπέρασμα συνηγορούσε απόλυτα και η απότομη στροφή του Αδάμ ως προς την επικοινωνία του με τον έξω κόσμο. Τους τελευταίους δύο μήνες εξαφανιζόταν χωρίς καμία προειδοποίηση και είχε δώσει νέες κατεύθυνσης προς τον Μπαλαμό σχετικά με την επικοινωνία τους. Όχι κινητά, όχι σταθερά τηλέφωνα. Πλέον η επικοινωνία γινόταν μόνον μέσω προκαθορισμένων ραντεβού. Αν λοιπόν αναλογιστεί κανείς το υπερβολικό ρίσκο το οποίο περνάνε την συγκεκριμένη στιγμή, με το να διασχίζουν τη μισή χώρα για ν' ανέβουν για λίγες ώρες στην Κατερίνη, με μοναδικό σκοπό μια πρωινή κυριακάτικη βόλτα στον πεζόδρομο της πόλης, τότε πραγματικά η κατάσταση έτεινε προς την παράνοια. Ένιωσε την απότομη ζέστη πάνω στο δάκτυλό του από την καύτρα του τσιγάρου, η οποία είχε φτάσει ψηλά μέχρι το καφέ φίλτρο. Το πάτησε με δύναμη

μέσα στο τασάκι του αυτοκινήτου και έριξε μια ματιά στον Αδάμ. Είχε αποκοιμηθεί. Ο Μπαλαμός κούνησε το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά και είπε για μια ακόμη φορά, μονολογώντας,

«παράνοια».

Ζωγράφου. Σ' ένα διαμέρισμα στην περιοχή του Αγίου Θεράποντα.

Ο Λουκάς είχε ανοίξει ένα παράθυρο στην ανάκληση, και κάθε λίγο σούφρωνε τα χείλια του προσπαθώντας να φυσήσει τον καπνό έξω από το δωμάτιο. Κάθε φορά που τραβούσε μια μεγάλη τζούρα, κοιτούσε ανήσυχος προς την πόρτα του μεγάλου γραφείου και στη συνέχεια έβγαζε τον καπνό φυσώντας τον προς τα έξω. Κάποια στιγμή, άκουσε βήματα έξω από την πόρτα, άνοιξε βιαστικά το παράθυρο και πιέζοντας το φίλτρο του τσιγάρου με τον δείκτη και τον αντίχειρα κατάφερε να το εκτοξεύσει στο κενό. Έκλεισε το παράθυρο γρήγορα κι έκατσε σε μια από τις πολλές πλαστικές καρέκλες που πλαισίωναν περιμετρικά, ένα μεγάλο παραλληλόγραμμο έπιπλο. Μέσα από την ανοικτή πόρτα πέρασαν, το ένα μετά το άλλο, όλα τα μέλη της ομάδας ειδικών αποστολών. Πρώτος μπήκε ο προϊστάμενος της ομάδας, ο Ιωάννης Αποστόλου. Ο Λουκάς τον κοίταξε να τραβάει την πρώτη καρέκλα που βρήκε μπροστά του και να κάθεται αναπαυτικά ακριβώς απέναντι του. Θυμήθηκε την μέρα που τον προσέλαβε. Ήταν ψηλός και γεροδεμένος, γεμάτος ενέργεια και αυτοπεποίθηση, ένας φέρελπις ανθυπολοχαγός

των καταδρομών, με την διαφορά πως τώρα ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος. Δίπλα του ήρθε κι έκατσε η Μαρία. Μέτριο ανάστημα, γεροδεμένη με μεγάλους ώμους, σφικτά σαγόνια και ένα μυώδη πρόσωπο που στηριζόταν πάνω σ' έναν δυνατό λαιμό. Το πρόσωπο του Λουκά σκοτεινίασε καθώς έφερε στη σκέψη του το πρόσωπο της αδικοχαμένης Μαγδαληνής. Τις είχε στρατολογήσει μαζί, λίγους μήνες μετά την αποφοίτησή τους από την αστυνομική ακαδημία. Ήταν κολλητές και από όσο θυμόταν ο Λουκάς, η Μαγδαληνή ήταν το μυαλό της μικρής παρέας και η Μαρία τα μπράτσα. Έφερε το χέρι του στο πρόσωπο και έτριψε με δύναμη το κόκαλο της μύτης μήπως και μπορέσει να αποσυμφορήσει την απίστευτη πίεση που ένιωθε ανάμεσα στα μάτια. Η εικόνα της νεκρής Μαρίας και η σκέψη του διασωληνωμένου Ιωσήφ του πίεζαν ασφυκτικά τα μηνίγγια. Όμως, το χειρότερο απ' όλα, ήταν η πικρή γεύση της αποτυχίας που του φαρμάκωνε το λαρύγγι κάθε φορά που κατάπινε.

Δίπλα στον Ιωάννη Αποστόλου από την άλλη μεριά, έκατσε ο Θωμάς. Ψηλός κι αδύνατος, με μακριά μαλλιά και δύο μεγάλα τατουάζ χαραγμένα πάνω στους κοκαλιάρικους πήχεις του. Θεσσαλονικιός, πρώην αστυνομικός στη δίωξη ναρκωτικών, τον οποίον εάν θα μπορούσε να τον χαρακτηρίσει κάποιος με μια λέξη, τότε αυτή θα ήταν, *άφοβος*. Ο Λουκάς σήκωσε ικανοποιημένος το πιγούνι ψηλά κι ένα μικρό χαμόγελο διαγράφηκε πάνω στο πρόσωπο του, καθώς είδε τον Πέτρο να μπαίνει στο δωμάτιο και να παίρνει τη θέση δίπλα στον Θωμά. Μεγαλόσωμος, μαυρομάλλης, με όμορφο συμμετρικό πρόσωπο και θεληματικό πιγούνι, τον είχε ανακαλύψει και στρατολογήσει ο Ιωάννης Αποστόλου, λίγες

μέρες μετά τον επαναπατρισμό του από το Κοσσυφοπέδιο. Μόνιμος λοχίας των καταδρομών, με πολύτιμη πολεμική εμπειρία από αποστολές στο Αφγανιστάν και το Κόσοβο, ο Πέτρος είχε γίνει το μακρύ χέρι της υπηρεσίας, καθώς ήταν αυτός ο οποίος ‘‘τερμάτιζε’’ τους εχθρούς της χώρας. Κάθε φορά που η Υπηρεσία Εσωτερικής Ασφάλειας έπαιρνε μια εντολή για εξόντωση, ο Πέτρος αναλάμβανε να την εκτελέσει. Ο προτελευταίος που μπήκε στο δωμάτιο ήταν ο Χρήστος. Κάπου στα πενήντα, μέτριου αναστήματος, υπέρβαρος, με ένα μόνιμο καλοσυνάτο χαμόγελο να διαγράφεται στο ήρεμο πρόσωπο του. Τον αγαπούσαν όλοι στην υπηρεσία και το υποκοριστικό του ήταν, *ο Χρηστάρας*. Ο Χρηστάρας ήταν πρώην πυροσβέστης και νυν ειδικός στους υπολογιστές, καλύπτοντας γνωστικά όλη τη γκάμα του χώρου η οποία περιλάμβανε προγραμματισμό, υποκλοπές, Διαδίκτυο και Σκοτεινό Δίκτυο, χωρίς φυσικά οι γνώσεις του να περιορίζονται στα παραπάνω. Παρόλο που άνηκε στην ομάδα υποστήριξης, συνεργαζόταν σε μόνιμη βάση με την ομάδα ειδικών αποστολών, καθώς ήταν τα ηλεκτρονικά μάτια και τα αυτιά της υπηρεσίας.

Τέλος, τελευταίος μπήκε στην αίθουσα ο Μάρκος. Γύρω στα πενήντα πέντε, αδύνατος με ελαφριά κύφωση και μια μεγάλη γαμψή μύτη, ο Μάρκος ήταν πρώην υπαξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού και είχε υπηρετήσει μαζί με τον Λουκά σ’ ένα μεταγωγικό, καθώς και μια φρεγάτα στις αρχές της δεκαετίας του ‘90. Όταν στα μέσα της ίδιας δεκαετίας ο Λουκάς ανέλαβε την θέση του προϊστάμενου στην ομάδα ειδικών αποστολών της τότε νεοϊδρυόμενης υπηρεσίας, ο Μάρκος τον ακολούθησε και από εκείνη τη μέρα έγινε ο

οδηγός και σωματοφύλακας του. Ο Λουκάς κοίταξε τον οδηγό με μισό μάτι, τη στιγμή που άνοιξε το στόμα του και είπε με δυνατή φωνή,

«ποιος μαλάκας κάπνισε εδώ μέσα;». Τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας προσποιήθηκαν πως δεν άκουσαν τίποτε και κανέναν τους δεν τόλμησε να γυρίσει και να κοιτάξει προς τη μεριά του διευθυντή.

Μόλις ο Χρηστάρας σύνδεσε τον φορητό του υπολογιστή με τη μεγάλη οθόνη που κρεμόταν στον έναν από τους τέσσερις τοίχους, όλα τα μέλη της ομάδας ειδικών απόστολών, σωπάσαν και κοιτάζαν αμίλητοι την σύντομη παρουσίαση που τους είχε ετοιμάσει. Ακούστηκε το κλικ από το πληκτρολόγιο του Χρηστάρα και εμφανίστηκε πάνω στην οθόνη η φωτογραφία ενός Έλληνα λοχαγού, η επίσημη στολή του οποίου ήταν διακοσμημένη με τις μαύρες επωμίδες των Καταδρομών, μια πουλάδα με δάφνες και περασμένο πάνω στο πέτο του ένα καρτελάκι που έγραφε με λατινικούς χαρακτήρες, *N. Biniaris*.

«Αυτός», είπε ο πάντα χαμογελαστός Χρηστάρας, κάνοντας παράλληλα μια πομπώδη υπόκλιση, «είναι ο λοχαγός Νικόλαος Μπινιάρης, τον οποίον γνωρίσαμε προσφάτως με το κωδικό όνομα *Αδάμ*».

Όλοι τους, γύρισαν έκπληκτοι και κοίταζαν στα μάτια τον εύσωμο πρώην πυροσβέστη. Εξαίρεση ήταν ο Λουκάς, ο οποίος άφησε το κεφάλι του να πέσει μέσα στις δύο ανοικτές του παλάμες. Ο μόνος που ακούστηκε να κάνει κάποιο σχόλιο

ήταν ο προϊστάμενος της ομάδας, ο Ιωάννης Αποστόλου, ο οποίος γύρισε προς τον διευθυντή του και είπε με καυστικό τρόπο,

«τελικά, έπρεπε να τον είχες ανταλλάξει όταν είχες την ευκαιρία». Ο Λουκάς σήκωσε το κεφάλι και είπε κοιτώντας τους, έναν-έναν μες τα μάτια,

«όπως καταλάβατε όλοι, μόλις γύρισε ένα φάντασμα από το παρελθόν. Ακούστε λοιπόν...».

Αφού τελείωσε την εξιστόρηση της υπόθεσης *“Μπινιάρης”* έκατσε στην πλαστική καρέκλα του κι έμεινε αμίλητος να κοιτάει τον χαμογελαστό λοχαγό, που του ανταπέδιδε το βλέμμα μέσα από τη μεγάλη οθόνη του τοίχου, με δυο μεγάλα γαλάζια μάτια και φρεσκοξυρισμένο δέρμα. Τα παιδιά της ομάδας έπρεπε να ενημερωθούν για την προϊστορία του λοχαγού. Εν ενεργεία καταδρομέας του Ελληνικού Στρατού, ο οποίος υπηρετούσε στην Κύπρο, είχε ως χόμπι ανήλικες πόρνες και νεαρά αγόρια τα οποία *“ψάρευε”* στην άλλη πλευρά των συνόρων. Εξαφανίστηκε από προσώπου γης, όταν τον συλλάβαν οι Τουρκοκύπριοι, για άγνωστη μέχρι στιγμής αιτία. Ο Λουκάς παραδέχτηκε πως είχε την ευκαιρία να τον ανταλλάξει πριν από τρία χρόνια, με έναν τρομοκράτη που είχε πέσει στα χέρια της Υπηρεσίας, αλλά τελικά προτίμησε να τον παρατήσει αβοήθητο μέσα στα μπουντρούμια των Τουρκοκυπρίων. Τώρα λοιπόν, απ’ ότι φαίνεται, ο Μπινιάρης γύρισε από την αιχμαλωσία χρησιμοποιώντας το όνομα Αδάμ,

με σκοπό να εκδικηθεί την πατρίδα του, μεθοδεύοντας επιθέσεις και δολιοφθορές σε όλη την επικράτεια.

Μετά την εξομολόγηση του Λουκά, την σκυτάλη πήρε πάλι ο Χρηστάρας, για να δώσει πρόσθετες πληροφορίες σχετικά με τον Έλληνα συνεργό του Αδάμ. Ο Πάρης Κωστόπουλος, ο οποίος δραστηριοποιούταν με το παρατσούκλι Μπαλαμός, ήταν Ρομά με καταγωγή από την Μάνδρα Αττικής και είχε αποφυλακιστεί πριν εφτά μήνες από τις φυλακές Κορυδαλλού όπου κρατούνταν για ληστεία τράπεζας. Σύμφωνα με τα αρχεία της Αστυνομίας, τους τελευταίους μήνες βρίσκεται εκτός των ραντάρ των διωκτικών αρχών, δείχνοντας κατά κάποιον τρόπο να έχει σωφρονιστεί. Όμως τώρα πια, ο λόγο για τον οποίον λουφάζει ο Μπαλαμός είναι ξεκάθαρος. Παρόλα που έχει εξαφανιστεί από την πιάτσα, ο Χρηστάρας κατάφερε να τον ανακαλύψει, καθώς είναι θαμώνας ενός νυκτερινού κέντρου με χορεύτριες.

«και πως τον ξετρύπωσες ρε φίλε;», τον ρώτησε ο Μάρκος, «τον παρακολούθησες μέσα από το κομπιούτερ σου, στην πορεία του προς το κωλόμπαρο;»

«Όχι φυσικά», απάντησε, ο πάντα χαμογελαστός χάκερ της υπηρεσίας, «απλά σκέφτηκα να ακολουθήσω τα ίχνη των δύο συνεργατών του, αυτούς με τους οποίους είχε καταδικαστεί για τις ληστείες». Ένα χειροκρότημα από κάποιο μέλος της ομάδας τον έκανε να χαμογελάσει ντροπαλά. Ήταν η Μαρία. Ο Χρηστάρας συνέχισε,

«ο ένας απ' αυτούς, ένας παλιννοστώντας από την πρώην Σοβιετική Ένωση, άνοιξε πριν έξι περίπου μήνες, ένα

νυχτερινό κλαμπ με χορεύτριες», γύρισε και απευθύνθηκε προς τον Μάρκο, «στριπτιτζάδικο λοιπόν, και όχι κωλόμπαρο». Κάποιοι γέλασαν και μια σφαλιάρα από το βαρύ χέρι του Ιωάννη Αποστόλου προσγειώθηκε πάνω στο σβέρκο του ανυποψίαστου Μάρκου. Αυτός προσπάθησε ν' απαντήσει, αλλά ο Αποστόλου απέφυγε την φάπα του οδηγού με ταχύτητα και μαεστρία. Οι υπόλοιποι συνέχισαν να γελάνε με τα παιδιαρίσματα των δυο συναδέλφων τους.

Αφού τελείωσε ο χαβαλές και τα πειράγματα, ο Λουκάς σηκώθηκε, στάθηκε μπροστά στη μεγάλη οθόνη και δείχνοντας τις φωτογραφίες των δύο τρομοκρατών, είπε με αποφασιστικότητα,

«Αποστόλου, θέλω να μου βρεις και να στρατολογήσεις το κατάλληλο "δόλωμα"» και στη συνέχεια απευθύνθηκε προς όλη την ομάδα,

«δεν ξέρω ποιος κρατούσε το όπλο που σκότωσε τη Μαγδαληνή, αλλά τον θέλω στα χέρια μου. Κάντε ότι είναι απαραίτητο. Θα έχετε από μένα πλήρη κάλυψη». Τα μέλη της ομάδας κουνήσαν με αποφασιστικότητα τα κεφάλια τους και σηκώθηκαν για να προετοιμάσουν την επιχείρηση.

Η στρατολόγηση

Μικρά κενά αέρος τράνταζαν με απότομους κ' ενοχλητικούς κραδασμούς το μεγάλο αεροσκάφος. Τα τελευταία δεκαπέντε λεπτά ο αυχένας της Αγγελικής επέτρεπε στο κεφάλι της ν' ακολουθήσει ελεύθερα τις αναταράξεις, καθώς η ελαφριά

ζαλάδα που της χάριζαν οι μικροί κραδασμοί την βοηθούσαν να ξεχάσει το αίσθημα της υψοφοβίας που υπόβοσκε στο πίσω μέρος του κεφαλιού της, μια ενοχλητική κατάσταση που εμφανιζόταν κάθε φορά που επέβαινε σε αεροπλάνο. Φυσικά, εάν η πτήση ξεκινούσε και τελείωνε με την προκαθορισμένη σειρά ενός καθόλα προβλεπόμενου ταξιδιού, δηλαδή επιβίβαση από την αίθουσα κάποιου αεροδρομίου, πτήση ανάμεσα σε κανονικούς επιβάτες και τέλος, προσγείωση κι αποβίβαση στις αφίξεις κάποιου άλλου αεροδρομίου, τότε σε αυτήν την περίπτωση το αίσθημα της υψοφοβίας θα μειωνόταν από ελάχιστο έως μηδενικό. Όμως, αυτή η πτήση δεν θα ακολουθούσε το προκαθορισμένο σενάριο, καθώς η Αγγελική γνώριζε πολύ καλά πως η αποβίβαση της δε θα γινόταν σε κάποιο αεροδρόμιο, αλλά θα λάμβανε χώρα τρεις χιλιάδες πόδια πάνω από την επιφάνια της γης.

Ένα έντονο κόκκινο φως άναψε πάνω από τα κεφάλια των επιβατών, την ίδια στιγμή που ένας επίμονος και μονότονος ήχος άρχισε να προειδοποιεί τους επιβαίνοντες πως ο *''Ηρακλής''*, το μεγάλο μεταγωγικό αεροσκάφος, βρισκόταν ακριβώς πάνω από τη ζώνη ρίψης. Η Αγγελική κάρφωσε το βλέμμα της μες τα μεγάλα χαμογελαστά μάτια του άντρα που καθόταν απέναντι της, και αυτός, μόλις αντιλήφθηκε τη αγχωμένη ματιά της, της χάρισε ένα παιχνιδιάρικο και συνάμα περιπαιχτικό χαμόγελο, καθώς την ήξερε πολύ καλά για να είναι σε θέση να γνωρίζει πως τα επόμενα πέντε λεπτά θα ήταν ένα μαρτύριο για τη γυναίκα που καθόταν απέναντι του. Η Αγγελική του ανταπέδωσε το ίδιο περιπαιχτικό χαμόγελο, σηκώνοντας την ίδια στιγμή το δεξί της χέρι με τη γροθιά σφιγμένη και το μεσαίο δάκτυλο τεντωμένο, χαρίζοντας του

ένα κωλοδάκτυλο. Ο γεροδεμένος μαυρομάλλης γέλασε δυνατά, διασκεδάζοντας με αυτήν την ανταλλαγή συναισθημάτων.

Ένα λεπτό αργότερα, τη στιγμή που ο διπλανός της σηκώθηκε όρθιος, η Αγγελική στάθηκε στα πόδια της με μια γρήγορη και σίγουρη κίνηση, τον ακολούθησε με ένα μεγάλο βήμα και ήρθε και στάθηκε από πίσω του. Το ένα της χέρι έπιασε σφικτά το καρφί τύπου καραμπίνερ και τον ιμάντα που την ένωναν με το μεγάλο συρματόσκοινο το οποίο διέτρεχε παράλληλα την άτρακτο του αεροπλάνου και με το άλλο χέρι έλεγξε τη βάση από τον ιμάντα του μπροστινού της. Ακολούθησε με μικρά κοφτά βήματα την ομάδα, η οποία σταδιακά και σταθερά, μειωνόταν. Κάθε πέντε δευτερόλεπτα, ένας από τους άντρες στεκόταν μπροστά στην ανοικτή πόρτα της ατράκτου και μόλις ο εκπαιδευτής της ομάδας του έδινε ένα ελαφρύ κτύπημα στην πλάτη, αυτός έκανε ένα βήμα στο κενό και εν ριπή οφθαλμού εξαφανιζόταν από τα μάτια των υπολοίπων.

«Τέσσερεις, κτύπημα στην πλάτη... τρείς, κτύπημα στην πλάτη... δύο, κτύπημα στην πλάτη», μετρούσε η Μάρθα ψιθυριστά, ώσπου έφτασε μπροστά στην ανοικτή πόρτα. Ο εκπαιδευτής της φώναξε κάτι, το οποίο λόγο του εκκωφαντικού θορύβου που έκανε ο αέρας δεν έφτασε ολόκληρο στ' αυτιά της και της έδωσε το ελαφρύ κτύπημα που περίμενε στην πλάτη. Η Αγγελική έκανε το βήμα στο κενό έτσι ακριβώς όπως είχε εκπαιδευτεί. Τα χέρια κολλημένα πάνω στον κορμό και σταυρωμένα στο στήθος, τα πόδια σφικτά ενωμένα και το κεφάλι σκυφτό, τοποθετώντας το πιγούνι πάνω στο στήθος.

Η ριπή του ανέμου την εκτόξευσε δυνατά στα πλάγια του μεταγωγικού και τη στιγμή που ένιωσε ένα μικρό σκαλοπάτι στην ελεύθερη πτώση της, σήκωσε απότομα το σαγόνι ψηλά και κοίταξε πάνω από το κεφάλι της για να σιγουρευτεί πως ο θόλος του αλεξιπτώτου της ήταν τελείως ανοικτός, έτσι όπως ήταν αναμενόμενο. Μια δυνατή, θριαμβευτική κραυγή βγήκε από το στόμα της, όταν σιγουρεύτηκε πως όλα είχαν εξελιχθεί κανονικά. Κρατώντας δυνατά τους ιμάντες που την ένωναν με το αλεξίπτωτο, έλεγξε με μια περιμετρική ματιά το χώρο γύρω της και αφού σιγουρεύτηκε πως δεν υπήρχε άλλος στρατιώτης σε επικίνδυνα κοντινή απόσταση, κοίταξε ανακουφισμένη τη γη που την περίμενε απλωμένη κάτω από τα πόδια της. Τώρα, αφού το αλεξίπτωτο είχε ανοίξει με ασφάλεια, μπορούσε πλέον να απολαύσει την ολιγόλεπτη κάθοδο.

Πενήντα λεπτά αργότερα, ένα μπλε στρατιωτικό φορτηγό μάρκας Stayer σταμάτησε μπροστά σ' ένα μεγάλο υπόστεγο στην ανατολική πλευρά του στρατιωτικού αεροδρομίου. Μόλις ο συνοδηγός άνοιξε και κατέβασε την μικρή πόρτα της καρότσας, οι δεκαοκτώ αλεξιπτωτιστές άρχισαν να κατεβαίνουν μ' έναν μικρό πήδο, δυο-δυο, από τις δύο πλευρές του οχήματος. Τελευταία κατέβηκε η Αγγελική και ο άντρας που καθόταν απέναντι της μέσα στο μεταγωγικό αεροπλάνο. Τα μάτια του εκπέμπαν το ίδιο ήρεμο χαμόγελο,

«Τι θα κάνεις σήμερα;», την ρώτησε, αφού πρώτα πέρασε χιαστή στον ώμο του το τυφέκιο εφόδου που κρατούσε στα χέρια.

«Δε ξέρω ... οπωσδήποτε, θα ξεκινήσω μ' ένα ζεστό μπάνιο και μετά θ' αποφασίσω», του απάντησε η όμορφη μαυρομάλλα, έσφιξε το τυφέκιο κάτω από το δεξί της χέρι, του έκλεισε ναζιάρικα το μάτι κι άρχισε να περπατάει κι αυτή προς το υπόστεγο ακολουθώντας τους υπόλοιπους αλεξιπτωτιστές. Αυτός της έριξε μια δεύτερη ματιά, έτσι όπως απομακρυνόταν με χάρη και αμέσως μετά άνοιξε το βήμα του για να την προλάβει.

Πέντε λεπτά αργότερα, ανάμεσα σε δύο μεγάλα σταθμευμένα μεταγωγικά αεροπλάνα, η ομάδα των δεκαοκτώ αλεξιπτωτιστών στεκόταν στη σειρά, σε στάση ημιανάπαυσης με τα χέρια δεμένα πίσω από τη μέση, περιμένοντας τον υπολοχαγό-ομαδάρχη τους να πλησιάσει, να σταθεί μπροστά τους και να τους ανακοινώσει τυχόν παρατηρήσεις, καθώς και την λήξη της εκπαιδευτικής ημέρας. Ήταν ήδη απόγευμα και όλοι τους ήταν πεινασμένοι κι εξουθενωμένοι. Όμως, αντί αυτού, ο νεαρός υπολοχαγός τους είχε γυρισμένη την πλάτη και στεκόταν ακίνητος μπροστά σε τρεις άντρες. Οι δύο απ' αυτούς ήταν ντυμένοι με πολιτικά ενώ ο τρίτος φορούσε την επίσημη μπλε στολή αξιωματικού της πολεμικής αεροπορίας. Ο υπολοχαγός αφού διάβασε ένα χαρτί-διαταγή που κρατούσε στα χέρια του, το έδωσε πίσω στον ένστολο άντρα και αφού τον χαιρέτισε στρατιωτικά σε στάση προσοχής γύρισε και χαιρέτησε δια χειραψίας τους δύο πολίτες. Έκανε μεταβολή και με γρήγορο βήμα έφτασε και σταμάτησε μπροστά την ομάδα του. Οι αλεξιπτωτιστές στάθηκαν σε στάση προσοχής. Ο υπολοχαγός διάκρινε την περιέργεια στα βλέμματα τους, όμως ήξερε πολύ καλά πως κανένας τους δεν θα ρωτούσε το παραμικρό σχετικά με την παράξενη και ασυνήθιστη

επίσκεψη που είχαν δεχτεί μέσα στο υπόστεγο του αεροδρομίου, από δυο πολίτες κι από τον διοικητή της αεροπορικής βάσης.

«Γιορδάνογλου», είπε σε ήρεμο τόνο, «παρέδωσε όπλο και εξαρτήσεις στον Παυλούκο κι ακολούθησε με». Η Αγγελική, έκπληκτη, έμεινε να τον κοιτάει αμίλητη. *Τι άσχετη διαταγή ήταν αυτή;* σκέφτηκε και παρέμεινε στη θέση της να κοιτάει με έκπληξη τον υπολοχαγό. Αυτός έκανε ένα βήμα προς το μέρος της και της είπε με χαμηλή φωνή,

«Αγγελική, δώσε το όπλο στον Γιώργο, θα το χρεωθεί και θα το γυρίσει αυτός στη μοίρα». Η νεαρή επιλοχίας έγνεψε θετικά και αφού έδωσε το τυφέκιο της στον άντρα που στεκόταν δίπλα της, κι άφησε εξαρτήσεις και κράνος πάνω στο τάρμακ του υπόστεγου, ακολούθησε αδιαμαρτύρητα τον ομαδάρχη της.

Η όμορφη μαυρομάλλα με την πουλάδα των αλεξιπτωτιστών ραμμένη στο αριστερό πέτο του χιτωνίου της, καθόταν πάνω σε μια αναπαυτική καρέκλα, μέσα σ' ένα δωμάτιο όπου όλοι οι τοίχοι γύρω της ήταν διακοσμημένοι με θυρεούς της πολεμικής αεροπορίας και φωτογραφίες από σύγχρονους και παλαιούς τύπους πολεμικών αεροσκαφών. Όταν μπήκε στο γραφείο, είδε με έκπληξη τον διοικητή της μονάδας της, τον αντισυνταγματάρχη Κομνηνό, να χαιρετά εγκάρδια τους δύο άντρες με τα πολιτικά και να συστήνεται στον διοικητή της αεροπορικής βάσης. Ύστερα από τις χειραψίες ο αντισυνταγματάρχης έκατσε στην μια από τις δύο καρέκλες που

βρίσκονταν στη μέση του μεγάλου γραφείου και την δεύτερη θέση την πρόσφερε στην Αγγελική. Απέναντι της, πίσω από ένα μεγάλο γραφείο, καθόταν με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά σ' έναν καφέ φάκελο ο εύσωμος διοικητής της βάσης, ο οποίος κοιτούσε αμίλητος τους δύο πολίτες που κάθονταν στην άλλη πλευρά του μεγάλου δωματίου και κοιτούσαν χαμογελαστοί την νεαρή γυναίκα. Ο ένας απ' αυτούς, ένας μεσήλικας με ξανθά σγουρά μαλλιά κι ένα επίσης ξανθό μουσάκι να προεξέχει από το πιγούνι του, ρώτησε την Αγγλική,

«Πως είναι η πορτοκαλάδα σου Επιλοχία;».

Αυτή του χαμογέλασε μηχανικά, ήπιε μια γουλιά από το δροσιστικό ρόφημα που κρατούσε στα χέρια της και στη συνέχεια του απάντησε ευγενικά πως η πορτοκαλάδα που της είχαν προσφέρει ήταν πολύ καλή.

«Είμαι σίγουρος», συνέχισε με ήρεμη φωνή ο ξανθός, έκανε μια παύση, έφερε το ένα πόδι πάνω στο άλλο, απέθεσε τα δυο του χέρια πάνω στα σταυρωμένα του πόδια και συνέχισε με μια ακόμη πιο γλυκιά φωνή, «πως θα απορείς, για τον λόγο για τον οποίο σε καλέσαμε εδώ». Η Μάρθα τον κοιτούσε αμίλητη κι ανέκφραστη περιμένοντας τη συνέχεια της εξιστόρησης. Ο ξανθός συνέχισε,

«το όνομα μου είναι Λουκάς και είμαι ο διευθυντής μιας πολύ μικρής και σχεδόν άγνωστης υπηρεσίας πληροφοριών. Η Υπηρεσία μας είναι ταγμένη σε έναν και μοναδικό σκοπό, να προστατεύει την πατρίδα από τις σκοτεινές και κακόβουλες επιθέσεις ξένων πρακτόρων, κάποιοι από τους οποίους

βρίσκονται και ενεργούν μέσα στη χώρα» έκανε παύση και συνέχισε δείχνοντας με τ' αριστερό του χέρι τον άντρα που καθόταν δίπλα του, έναν ψηλό μαυρομάλλη, γεροδεμένο, με όμορφες γωνίες στο πρόσωπο κι ένα μεγάλο θεληματικό πιγούνι,

«εγώ και ο συνεργάτης μου, ο Πέτρος, σε διαλέξαμε ανάμεσα σε έναν μεγάλο αριθμό στελεχών καθώς πιστεύουμε πως το προφίλ, όπως και οι γνώσεις σου, θα βοηθήσουν την Υπηρεσία να φέρει σε πέρας μια πολύ ευαίσθητη και δύσκολη αποστολή. Θα θέλαμε λοιπόν, να σε ρωτήσουμε αν θα σε ενδιέφερε να δουλέψεις μαζί μας για κάποια σύντομη περίοδο και με αυτόν τον τρόπο να βοηθήσεις την Υπηρεσία μας και φυσικά, πρωτίστως, την Πατρίδα σου;».

Έκανε μια παύση, περιμένοντας την πρώτη αντίδραση της νεαρής γυναίκας. Αυτή, τον κοιτούσε αμίλητη, μ' ένα μυστηριώδες κι ανεξιχνίαστο χαμόγελο να διαγράφεται πάνω στο όμορφο σταρένιο πρόσωπο της, περιμένοντας προφανώς, τη συνέχεια της ιστορίας. Ο Λουκάς τέντωσε τη μέση του, ένωσε τις δυο παλάμες και τις έφερε κάτω από το πιγούνι του, σαν να προσευχόταν. Συνέχισε, μιλώντας αργά με την ήρεμη και μειλίχια φωνή του,

«θέλω να σε διαβεβαιώσω, πως η συμμετοχή σου σε αυτήν την σύντομη αποστολή θα ανταμειφθεί αναλόγως. Κατ' αρχάς, μπορώ να σου επιβεβαιώσω πως είμαι σε θέση να εξασφαλίσω την άμεση προαγωγή σου στον βαθμό του αρχιλοχία και όταν λέω άμεσα, εννοώ άμεσα, από την πρώτη ημέρα της εμπλοκής σου. Επιπρόσθετα, αν φυσικά θα σε ενδιέφερε, με το τέλος της αποστολής θα μπορούσες να

μετατεθείς στην Υπηρεσία μας ως μόνιμο μέλος της ομάδας». Σταμάτησε και κοίταξε ερευνητικά τον αντισυνταγματάρχη Κομνηνό, περιμένοντας κάποια αντίδραση στην πρόταση που μόλις είχε κάνει προς την επιλοχία. Αφού έλαβε από τον διοικητή των αλεξιπτωτιστών ένα σύμφωνο νεύμα, ξανακοίταξε την όμορφη μαυρομάλλα, έσφιξε τα σαγόνια κι έμεινε αμίλητος περιμένοντας την αντίδραση της. Αυτή σηκώθηκε, τέντωσε το σώμα και το χέρι της, περνώντας το με κάποια αυθάδεια μπροστά από το πρόσωπο του Πέτρου για ν' αφήσει το άδειο μπουκάλι στο τραπεζάκι που στεκόταν ακριβώς δίπλα του. Του χάρισε ένα πονηρό χαμόγελο και αμέσως αποτραβήχτηκε στην καρέκλα της, ακουμπώντας την πλάτη πάνω στην αναπαυτική καρέκλα.

«Πριν μου εξηγήσετε την φύση της αποστολής, την οποία μου αναφέρατε κύριε Λουκά», είπε χαμογελαστά η Αγγελική, «και πριν μου μιλήσετε σχετικά με την υπηρεσία σας, θα ήθελα να σας κάνω μια μικρή ερώτηση».

Ο Λουκάς της χαμογέλασε και με μια ελαφριά κίνηση του κεφαλιού του προς τα μπρος της έδειξε πως ήταν έτοιμος να δεχτεί την ερώτηση.

«μήπως», ρώτησε η νεαρή επιλοχίας, «η επιλογή του ονόματος μου, ανάμεσα σ' ένα μεγάλο αριθμό στελεχών των ενόπλων δυνάμεων, έγινε λόγω της καταγωγής μου;». Παρατήρησε το δεξί φρύδι του Λουκά να σηκώνεται και τα μάτια του να μισοκλείνουν. Συνέχισε, πριν αυτός απαντήσει,

«θέλω να πω, μήπως με διαλέξατε επειδή είμαι τσιγγάνα;». Ο δύο άντρες κοιτάχτηκαν στιγμιαία και μια στιγμή μετά της

απάντησε με μια βαριά στεντόρεια φωνή, ο γεροδεμένος μαυρομάλλης ο Πέτρος, μη μπορώντας να κρύψει την ικανοποίηση που είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπο του,

«Επιλοχία, οι φήμες σχετικά με το πρόσωπο σου επιβεβαιώνονται στο έπακρο. Έξυπνη, όμορφη, επικοινωνιακή. Αυτά τα χαρακτηριστικά, σε συνδυασμό με την καταγωγή σου και το φύλο σου, σε κάνουν όχι μόνο το κατάλληλο άτομο για τη συγκεκριμένη αποστολή, αλλά θα τολμούσα να πω, το μοναδικό στέλεχος ανάμεσα στο στράτευμα και τα σώματα ασφαλείας που θα μπορούσε να την “τρέξει” και να τη φέρει εις πέρας».

Η εικοσιτετράχρονη επιλοχίας των αλεξιπτωτιστών σταύρωσε τα χέρια στο στήθος κι έμεινε για μια στιγμή να κοιτάζει εναλλάξ, τους δύο κατασκόπους. Μόλις της είχαν κάνει μια πρόταση που ούτε είχε καν φανταστεί ότι θα άκουγε κατά τη διάρκεια της καριέρα της. Μια πρόταση που θα άνοιγε έναν καινούργιο δρόμο προς μια συναρπαστική, αλλά άγνωστη κατεύθυνση. Αναποφάσιστη, τράβηξε τα μάτια της πάνω από τους δύο άντρες και κοίταξε τον διοικητή της. Η μοναδική απάντηση που έλαβε ήταν ένα ψυχρό βλέμμα και μια αόριστη χειρονομία που δύσκολα θα μπορούσε να μεταφράσει κανείς.

Σεπόλια. Τριάντα μέρες αργότερα

Ο Μπαλαμός έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά και γύρισε τον διακόπτη προς την ανάφλεξη, κάνοντας τον δικύλινδρο κινητήρα να βρυχηθεί. Είχε ξυπνήσει από τον απογευματινό του ύπνο με πολύ καλή διάθεση και τώρα, χαλαρός και ήρε-

μος ξεκινούσε να πάει να δει και ν' απολαύσει το μωρό του, την Μαργαρίτα. Την είχε γνωρίσει πριν είκοσι μέρες και την ερωτεύτηκε από την πρώτη στιγμή, καθώς ήταν η πιο όμορφη τσιγγάνα που είχε δει στα εικοσιπέντε χρόνια της ζωής του. Η όμορφη χορεύτρια έμενε σε δικό της διαμέρισμα στους Άγιους Ανάργυρους και έβγαζε τα προς το ζην κουνώντας την κορμάρα της στο στριπτιτζάδικο ενός φίλου, στ' Άνω Λιόσια πάνω στη λεωφόρο Φυλής. Εκεί την γνώρισε ο Μπαλαμός...

...είχε περάσει μια Παρασκευή, όπως συνήθιζε, για να πιεί ένα ποτάκι και να πει ένα γεια στο φιλαράκι του τον ιδιοκτήτη, όταν ξαφνικά εμφανίστηκε η Μαργαρίτα, ανέβηκε στο μικρό πάλκο, πήδηξε πάνω στον μεταλλικό στύλο που ήταν καρφωμένος ψηλά στο ταβάνι και σφίγγοντας τους καλλίγραμμους μύες των ποδιών της έμεινε κρεμασμένη να λικνίζεται ανάποδα, με τα μεγάλα πλούσια στήθη της να κρέμονται ελεύθερα προς άγραν φιλοδωρημάτων από τους ξαναμμένους πελάτες. Εκείνην ακριβώς τη στιγμή, ο Μπαλαμός ερωτεύτηκε. Όταν δέκα λεπτά αργότερα, το καλλιτεχνικό πρόγραμμα της Μαργαρίτας τελείωσε και αντικαταστάθηκε πάνω στον μεταλλικό στύλο από μια ψιλή ξανθιά Ουκρανή, η νεαρή χορεύτρια ήρθε κι έκατσε δίπλα στον Μπαλαμό, κατόπιν πρόσκλησης απ' τον ιδιοκτήτη του μπαρ. Μόλις έγιναν οι απαραίτητες συστάσεις και ο Μπαλαμός ανακάλυψε πως η νεαρή στρίπερ είχε καταγωγή από τον Δενδροπόταμο της Θεσσαλονίκης, έκανε αμέσως τη σύνδεση στο μυαλό του, γύρισε τη συζήτηση στη Ρομανί τη διάλεκτο των Ρομά. Αν και αρχικά η όμορφη τσιγγάνα με τα

μεγάλα μάτια και το σταρένιο δέρμα, του αντιστάθηκε, τελικά δεν του πήρε πολύ καιρό για να την ρίξει στη αγκαλιά του. Απλά, για τέσσερα συνεχόμενα βράδια έγινε σταθερός και καθημερινός θαμώνας στο μπαρ του φίλου του, επενδύοντας σε μπουκάλια σαμπάνια και γερά φιλοδωρήματα προς τη μαυρομάλλα χορεύτρια. Χρησιμοποιώντας λοιπόν, αυτήν την αλάθητη συνταγή κατάφερε να κάμψει την οποιαδήποτε αντίσταση της κι έτσι τις τελευταίες είκοσι μέρες περνούσε κάθε βράδυ απ' το στριπτιζάδικο και με το τέλος του προγράμματός της την πήγαινε στο σπίτι του όπου έστριβαν τρίφυλλα, τα πίνανε, και πηδιόταν μέχρι το πρωί...

...τα βλέφαρα του Μπαλαμού πετάρισαν καθώς επανήλθε στην πραγματικότητα. Πριν καρφώσει την πρώτη ταχύτητα στο κιβώτιο πέρασε το χέρι του πίσω από την πλάτη, τράβηξε έξω μια Beretta 9 χιλιοστών κι έβγαλε τον γεμιστήρα για να σιγουρευτεί πως ήταν γεμάτος. Εφησυχασμένος, κούμπωσε τον γεμιστήρα στο όπλο, το σφήνωσε ανάμεσα στη ζώνη του παντελονιού και τη μέση του και αμέσως μετά πάτησε βαθιά το γκάζι, υποχρεώνοντας τον δυνατό κινητήρα να εκτινάξει το κατάμαυρο τζιπάκι πάνω στην ασφαλτο με κατεύθυνση τη λεωφόρο Φυλής.

Βοτανικός. Δύο μέρες αργότερα

Το κόκκινο Hyundai Accent σταμάτησε στην άκρη του δρόμου κι ο οδηγός του, ο Μπαλαμός, γύρισε και κοίταξε τον Αδάμ στα μάτια.

«Οδηγίες;», είπε κι έβαλε το χέρι στην μπροστινή τσέπη του τζιν παντελονιού του για να βγάλει το πακέτο με τα τσιγάρα. Ο Αδάμ απάντησε σχεδόν μηχανικά,

«μάζεψε τους δικού σου, δυο με τρία άτομα το πολύ, όχι παραπάνω, με διαφορετικά αυτοκίνητα ο καθένας. Κλεμμένα οχήματα, μικρά κυβικά, γήινα χρώματα, όχι τίποτα αστραφτερό. Αλλάξτε και τις πινακίδες, κλεμμένες κι αυτές, έτσι ώστε να αποφευχθεί κάθε σύνδεση με τα κλεμμένα αμάξια. Πηγαίνετε κάπου μακριά, προς Κινέτα μεριά ή κι ακόμη πιο κάτω. Ίσως πάνω από τους Άγιους Θεόδωρους. Χρησιμοποιήστε μόνο βενζίνη. Δε θέλω άχρηστους, ερασιτεχνικούς μηχανισμούς. Μόνο μπιτόνια βενζίνης, για να είμαστε σίγουροι πως οι αξιωματικοί της Πυροσβεστικής δε θα βρουν κάποιο στοιχείο. Αύριο είναι η καλύτερη μέρα, θα έχει μποφόρια από το πρωί. Μόλις τελειώσετε κάνε μου τρεις αναπάντητες κλήσεις. Σύντομες, την μια μετά την άλλη. Μόλις πάρω το σινιάλο σου θα μπω στο 'σκοτάδι', θα κλείσω το τηλέφωνο και θα εξαφανιστώ για λίγες μέρες».

«Οκ αφεντικό», απάντησε ο τσιγγάνος, ανάμεσα σε δυο μεγάλες τζούρες. Ο Αδάμ συνέχισε,

«Φεύγω, πρέπει να προλάβω την πρωινή προσευχή». Μόλις είδε ο Μπαλαμός το χέρι του Αδάμ να πηγαίνει προς το χερούλι της πόρτας, είπε απότομα, για να τον προλάβει,

«πες μου όμως, που θα είσαι... σε περίπτωση που σε χρειαστώ». Η μοναδική απάντηση που έλαβε στην ερώτηση του ήταν ένα φαρμακερό, ίσως και κάπως απειλητικό βλέμμα να εκτοξεύετε μέσα από τα γαλάζια μάτια του αφεντικού του.

Ο Μπαλαμός σήκωσε απολογητικά τα χέρια ψηλά με τις παλάμες του ανοικτές. Κακώς του έκανε τέτοια ερώτηση, αφού ήξερε πολύ καλά τις συνήθειες του εργοδότη του. *''Μπαίνω στο σκοτάδι''* σήμαινε ξεκάθαρα πως θα εξαφανιζόταν μέσα στο σκοτάδι. Έτσι απλά. Θα χανόταν από προσώπου γης και αυτό που απαιτούσε από τον υπάλληλό του ήταν απόλυτη συνεργασία, χωρίς άσκοπες ερωτήσεις και μουρμούρες του στιλ, *γιατί, πότε, πόσες μέρες κλπ.*

Τα μάτια του τσιγγάνου παρακολουθούσαν τη σιλουέτα του Αδάμ να μικραίνει, με αργά, σταθερά βήματα. Δεκάδες ερωτήσεις γεννιόταν με απίστευτη ταχύτητα ανάμεσα στους νευρώνες του εγκεφάλου του. Ερωτήσεις που δε θα παίρναν καμία απάντηση. *-Που θα κρυφτεί πάλι, άραγε; -Γιατί εξαφανίζεται κάθε φορά που βάζω σ' εφαρμογή ένα μεγάλο σχέδιο; -Φοβάται; -Μήπως ετοιμάζει κάτι άλλο; -Που τα βρίσκει τα λεφτά; - Του τα δίνει κάποιος; -Τα βγάζει μόνος του; -Από τι; -Ναρκωτικά; -Όπλα; -Μετανάστες; -Δίκτυα ανώμαλων παιδεραστών;* Δυστυχώς, κανένας δεν μπορούσε ν' απαντήσει στον σκουρόχρωμο Ρομά. Ο Αδάμ ήταν πάντα απόμακρος, κρυφίνους και ανεξήγητος. Πλήρωνε όμως καλά. Για να λέμε την αλήθεια πλήρωνε πολύ καλά κι έτσι, το μόνο που έπρεπε να κάνει ο Μπαλαμός ήταν να μαζέψει κάνα δυο αλάνια και να πάει να βάλει τις φωτιές, έτσι ακριβώς όπως του το ζήτησε ο εργοδότης του. Σκέφτηκε με ποιους θα μπορούσε να συνεργαστεί για τη συγκεκριμένη δουλειά. Σίγουρα όχι με κάποιους εγκληματίες τους οποίους εμπιστευόταν, καθώς ως επαγγελματίες ήταν και πολύ περίεργοι και έτσι θα κάνανε επικίνδυνες ερωτήσεις, στην περίπτωση φυσικά που θα δέχονταν να κάνουν μια τόσο κακόβουλη δουλειά.

«Πρεζάκια», μονολόγησε θριαμβευτικά, έχοντας καταλήξει στο ποιοι θα ήταν οι πιο κατάλληλοι για συνεργασία. Αν θα τους έδινε από πεντακόσια ευρώ τον καθένα, η επιτυχία της αποστολής θα ήταν εξασφαλισμένη. Για τόσα λεφτά θα κάναν ότι καλύτερο μπορούσαν για να τον ευχαριστήσουν, νομίζοντας, βλακωδώς φυσικά, ότι θα τον ξανασυναντούσαν μετά τις πυρκαγιές κι αυτός θα τους έδινε κάποια καινούργια δουλειά.

«Ναι! Πρεζάκια!» μονολόγησε θριαμβευτικά, καθώς ένα πράγμα ήταν σίγουρο, ότι για πεντακόσια ευρώ έκαστος, θα μπορούσαν να κάψουν ακόμα και τις μανάδες τους ζωντανές. Η αλήθεια βέβαια, ήταν πως δεν μπορούσε να στηριχτεί πάνω τους για να αναλάβουν οποιαδήποτε πρωτοβουλία. Έτσι, αναγκαστικά, θα έπρεπε να κλέψει αυτός τα δύο αυτοκίνητα και παράλληλα, να *''απαλλοτριώσει''* και τις έξτρα πινακίδες. Οι ναρκομανείς θα βάζανε μόνο τις φωτιές, γλυτώνοντας τον παράλληλα από ένα έγκλημα το οποίο θα μπορούσε να του επιφέρει βαριές ποινές, σε αντίθεση με την κλοπή ενός οχήματος το οποίο, το πολύ-πολύ, να το ξεχρέωνε με κάνα δυο βράδια στο κρατητήριο, ίσως και κάνα δυο σφαλιάρες από τους μπάτσους κατά την ανάκριση. Το πιθανότερο σενάριο θα ήταν, ο εκάστοτε εισαγγελέας να τον άφηνε ελεύθερο το επόμενο πρωί. *Οι φυλακές είναι γεμάτες με ανώμαλους παιδεραστές, σκέφτηκε με αηδία ο Μπαλαμός, δολοφόνους και φοροφυγάδες, συνέχισε με μια δόση απαξίωσης και ολοκλήρωσε την σκέψη του με μια βαθιά ικανοποίηση, δεν υπάρχει χώρος για επαγγελματίες.* Απόλυτα ευχαριστημένος με το πλάνο το οποίο είχε καταστρώσει, άναψε ένα ακόμη τσιγάρο και στη συνέχεια έκανε δύο κλήσεις

από το κινητό του, με σκοπό να οργανώσει τις επόμενες κινήσεις του.

Ο Αδάμ, αφού κατέβηκε από τη θέση του συνοδηγού, άρχισε να κατευθύνεται αργά προς το κέντρο ενός πάρκου, ελέγχοντας παράλληλα με προσεκτικές ματιές τον υπαίθριο χώρο που απλωνόταν τριγύρω του. Διέσχισε την μεγάλη καταπράσινη πρασιά που περιτριγύριζε ένα όμορφο μονόροφο οικοδόμημα, πάτησε πάνω στις λευκές πλάκες του χώρου, έκανε είκοσι βήματα και γεμάτος δέος και σεβασμό πέρασε κάτω από την κεντρική μαρμάρινη πύλη. Πάνω από το κεφάλι του, μια μεγάλη επιγραφή ενημέρωνε τους επισκέπτες για την ιερότητα του χώρου, γράφοντας με μεγάλα μπλε γράμματα, *''Ιερό Ισλαμικό Τέμενος Αθηνών''*.

Οι πιστοί, γονατιστοί, γυρίσαν τα κεφάλια τους στα δεξιά και στη συνέχεια προς τα αριστερά, ζητώντας την ειρήνη για τους πιστούς όλου του κόσμου. Ο ιμάμης, ένας σεβάσμιος ηλικιωμένος άντρας με κοντά λευκά μούσια και λίγα μαλλιά στο κεφάλι, έκλεισε την προσευχή με την Τακμίρ, την ιερή προσφώνηση προς τον Αλάχ και οι πιστοί σηκώθηκαν ο ένας μετά τον άλλον κι άρχισαν να κατευθύνονται προς την έξοδο του τεμένους, με σκοπό να φορέσουν τα παπούτσια τους και να βγουν στην λιακάδα για να απολαύσουν την ημέρα της αργίας, την Παρασκευή. Τελευταίος σηκώθηκε ο Αδάμ και τη στιγμή που κατευθυνόταν προς την έξοδο άκουσε τον ιμάμη

να τον φωνάζει. Γύρισε προς το μέρος του και τον χαιρέτησε σεβαστικά, με μια κλίση του κεφαλιού.

Οι δύο άντρες βγήκαν από το τζαμί και άρχισαν έναν αργό περίπατο, πιασμένοι αγκαζέ. Ο ηλικιωμένος ιερωμένος εξήγησε τον λόγο για τον οποίον ήθελε να μιλήσει στον Αδάμ,

«ξέρεις γιέ μου Αδάμ, στο τέμενος έρχονται πολλές κοπέλες για να προσευχηθούν και κάποιος από αυτές είναι στην κατάλληλη ηλικία για γάμο, κι εσύ από την άλλη, έχεις φτάσει στην ηλικία των τριάντα πέντε ετών και είσαι ακόμη ανύπαντρος. Είμαι πεπεισμένος πως μπορούμε να βρούμε μια σοβαρή κοπέλα, μια παρθένα, η οποία με την βοήθεια του Θεού θα σου χαρίσει πολλούς, δυνατούς γιούς». Διαισθάνθηκε την αρνητική στάση του γεροδεμένου άντρα. Ο ιμάμης δεν είχε σκοπό να παραιτηθεί,

«ο σκοπός του άντρα, Αδάμ, είναι η τεκνοποίηση και η συνεισφορά τέκνων προς το Ισλάμ και το σύνολο των πιστών. Έχεις την υποχρέωση να μεγαλώσεις σοβαρές κόρες και σωστούς γιούς, πάντα κάτω από τις επιταγές του Ιερού Κορανίου». Ο ιμάμης σταμάτησε τράβηξε το χέρι του από τον αγκώνα του τριανταπεντάχρονου άντρα και είπε,

«ας γυρίσουμε προς το τζάμι, θέλω να σου δείξω κάτι». Ο Αδάμ τον ακολούθησε χωρίς αντίρρηση. Φτάσανε στο πίσω μέρος του τεμένους, όπου μια παρέα τριών νεαρών γυναικών χασκογελούσαν κοιτώντας κάτι στο κινητό της μιας απ' αυτές. Μόλις αντιλήφθηκαν την παρουσία των δύο αντρών, συμμαζεύτηκαν και στάθηκαν αμίλητες με τα κεφάλια ελαφρώς

σκυφτά. Ο ιμάμης σήκωσε το χέρι και με ένα απαλό χαμόγελο να διαγράφεται πάνω στο ήρεμο πρόσωπο του, είπε,

«μην σταματάτε για εμάς κορίτσια, εμείς θα πούμε απλά ένα γεια στην Γκιουλγκιούν και θα συνεχίσουμε τον περίπατο μας». Η μία από τις τρεις κοπέλες, ψηλή και αδύνατη, ενδεδυμένη με ένα μακρύ κατάμαυρο τσαντόρ, τινάχτηκε σαν να την διαπέρασε ρεύμα. Με μια γρήγορη κίνηση έλεγξε αν τα δύο τσιμπιδάκια που κρατούσαν σφιχτά στην κατάμαυρη μαντίλα της ήταν στη θέση τους και αμέσως έσκυψε το κεφάλι και έμεινε να κοιτάει τα δερμάτινα σανδάλια της. Ο ανέκφραστος Αδάμ προσποιήθηκε πως κοιτούσε λίγο πιο δεξιά από την κοπέλα, δήθεν αδιάφορα, όμως το έμπειρο μάτι του ιμάμη εντόπισε, χωρίς κανένα περιθώριο λάθους, την ευχαρίστηση που του είχε χαρίσει η εικόνα της νεαρής γυναίκας. Αδύνατη με όμορφο πρόσωπο, ντυμένη με αυστηρότητα και με ένα ήρεμο σεβαστικό βλέμμα, το οποίο απέφευγε μόνιμα τις ματιές των άγνωστων αντρών. Ήταν προφανές, από την αντίδρασή της μπροστά στον άγνωστο γαλανομάτη, πως η γυναίκα ήταν ανέγγιχτη από άντρα. Ο ιμάμης έπιασε ξανά αγκαζέ τον Αδάμ, αποχαιρέτησε με ένα νεύμα την κοπέλα και άρχισε να περπατάει έχοντας την στήριξη από ένα γερό χέρι. Αν και δεν γύρισε προς τα πίσω για να την δει, άκουσε τα γρήγορα και κοφτά βήματα της, καθώς απομακρυνόταν τρέχοντας μακριά από τον άγνωστο άντρα. Ο ιμάμης χαμογέλασε, καθώς ήταν σίγουρος πως το συνοικέσιο ήταν ήδη στα σκαριά, αφού κανένας ανύπαντρος μουσουλμάνος δεν θα είχε τη δύναμη να αρνηθεί ένα τέτοιο τρυφερό άνθος όπως τη Γκιουλγκιούν. Ο Αδάμ είπε προς τον σεβάσμιο ηλικιωμένο άντρα,

«θα πρέπει να φύγω τώρα, όμως υπόσχομαι πως θα το σκεφτώ πολύ σοβαρά».

«δεν υπάρχει χρόνος για σκέψη γιέ μου», απάντησε αυτός, «ο πατέρας της κοπέλας που μόλις είδες, είναι ένας ευκατάστατος κτηνοτρόφος από τον Ίασμο της Κομοτηνής, ο Μουράτ Ουρντάνογλου. Κατά την τελευταία του επίσκεψη στην Αθήνα, πριν από λίγες μέρες, ήρθε να προσευχηθεί και ταυτόχρονα να ζητήσει τη βοήθεια μου. Η μοναχοκόρη του πέρασε στην Νομική και μόλις έφτασε στην Αθήνα πριν λίγες μέρες με σκοπό να ξεκινήσει τις σπουδές της στα μέσα Σεπτεμβρίου. Όπως καταλαβαίνεις, ο πατέρας της φοβάται πως οι συναναστροφές στο πανεπιστήμιο μπορεί να εκθέσουν ανεπανόρθωτα την υπόληψη της κι έτσι αποφάσισε να της βρει έναν καλό μουσουλμάνο για να την αποκαταστήσει. Δέχτηκα με χαρά να τον βοηθήσω να βρει γαμπρό και παράλληλα, να εντάξω τη θυγατέρα του σε μια μικρή ομάδα κοριτσιών στα οποία παραδίδω μαθήματα πάνω στις Χαντίθ και τους στοίχους του Ιερού Κορανίου». Σταμάτησε, έπιασε τα δυο χέρια του Αδάμ και του είπε μ' ένα γλυκό χαμόγελο,

«δε θέλω να σε πιέσω γιέ μου, όμως πρέπει να μου δώσεις μια απάντηση μέχρι αύριο το απόγευμα. Υποσχέθηκα στον πατέρα της πως θα την αποκαταστήσω το συντομότερο δυνατόν. Ήσουν από την αρχή η πρώτη μου επιλογή, όμως αν δεν σε ενδιαφέρει ο γάμος θα πρέπει να το ξέρω μέχρι αύριο. Αν η ομορφιά και οι τρόποι της Γκιουλγκιούν σε ικανοποίησαν, πες το μου και μπορούμε μέσα στην επόμενη εβδομάδα να κάνουμε τον αρραβώνα.

Ο Αδάμ έσκυψε με σεβασμό το κεφάλι και υποσχέθηκε πως θα του απαντούσε το συντομότερο δυνατόν.

Πειραιάς. Το ίδιο βράδυ

Τα δάκτυλα του Αδάμ κτυπούσαν το πληκτρολόγιο και κάθε φορά που τελείωνε μια πρόταση, στα Τουρκικά, πατούσε το enter και το κρυπτογραφημένο μήνυμα έφευγε με προορισμό το laptop ενός άντρα που ζούσε σε ένα από τα προάστια του Παρισιού. Ο παραλήπτης των μηνυμάτων ήταν ψηλός, στα εξήντα του, με κατάμαυρα πυκνά φρύδια και ένα αξύριστο μούσι. Κωδικό όνομα: "Μεγάλος Αδελφός".

Τα δάκτυλα του Αδάμ πληκτρολογήσαν το επόμενο μήνυμα, το οποίο περιπλανήθηκε, σχεδόν με την ταχύτητα του φωτός, μέσα στο Σκοτεινό Δίκτυο και τελικά ένα δευτερόλεπτο μετά, παραδόθηκε στο Παρίσι.

-πρέπει να του δώσω απάντηση, αύριο κιόλας-

-αν αρνηθείς;-

-φοβάμαι πως θα χάσω την εύνοια του. Το τζαμί είναι η κάλυψη μου. Αν αρνηθώ μπορεί να υποψιαστεί πως δεν είμαι αληθινός πιστός-

-τότε πες του ναι-

-μα πως; Μια γυναίκα θα με καθυστερεί-

-μια γυναίκα θα είναι το δεύτερο άλλοθι σου-

-δεν είμαι σίγουρος-

-Αυτή η γυναίκα θα σου δώσει γιούς και την απαραίτητη κάλυψη-

-ναι αλλά θα πρέπει να της αφιερώσω χρόνο-

-όχι περισσότερο από αυτόν που χρειάζεται ένας άντρας για να τεκνοποιήσει τη σύζυγο του-

-κατάλαβα-

-απάντησε του αύριο το πρωί, μην καθυστερείς-

-καλώς, αυτό θα κάνω-

-ελπίζω το σχέδιο να συνεχίζεται κανονικά-

-φυσικά. Ποιο είναι το πρόβλημα;-

-αυτό που συνέβη πριν ενάμιση μήνα στη Θεσσαλονίκη-

-ήταν μόνο μια εμπλοκή. Την αντιμετώπισα δραστικά-

-πρόσεχε μην γυρίσουν καταπάνω σου-

-μη φοβάσαι, πρόκειται για ερασιτέχνες-

Ο Αδάμ έκλεισε αργά το laptop και έτριψε με δύναμη τα μάτια του. *Αυτό μου έλειπε τώρα, σκέφτηκε τσατισμένος γυναίκα, αρραβώνες και τραπεζώματα.*

Την ίδια στιγμή, στα Άνω Λιόσια. 00:10

Ο Μπαλαμός χαλαρός και άνετος, οδηγούσε αργά επάνω στην Φυλής με προορισμό το στριπτιζάδικο του κολλητού του. Δε βιαζόταν, αφού ήξερε πως η Μαργαρίτα θα τελείωνε σε καμιά ωρίτσα, άρα είχε αρκετό χρόνο να πει κάνα δυο

ποτάκια πριν την φορτώσει και φύγουν. Διέσχισε την μεγάλη γέφυρα πάνω από την Αττική Οδό και ύστερα από τον σταθμό του προαστιακού, πεντακόσια περίπου μέτρα πιο κάτω, μπήκε σ' έναν μεγάλο κυκλικό κόμβο. Έκανε τον μισό κύκλο, βγήκε στην επόμενη έξοδο και αφού κάλυψε καμιά διακοσαριά μέτρα πάρκαρε στην απέναντι μεριά του δρόμου. Βγήκε από το μαύρο τζιπάκι του και άρχισε να διασχίζει τον δρόμο. Τη στιγμή που πάτησε πάνω στο απέναντι πεζοδρόμιο, λίγα μέτρα από την είσοδο του κλαμπ, τέσσερις δυνατοί προβολείς άναψαν πάνω στα μάτια του, κάνοντας τον να τα κλείσει για μια στιγμή. Πριν ακόμη προλάβει να ξανακοιτάξει καθαρά, ένα μαύρο βαν φρέναρε αιφνιδιαστικά δίπλα του κι ένας άντρας πετάχτηκε έξω από την πλαϊνή πόρτα. Η κάνη ενός πιστολιού καρφώθηκε πάνω στα μούτρα του Μπαλαμού, ο οποίος μαρμάρωσε χωρίς να προβάλλει κάποια αντίσταση, καθώς είχε ήδη συνειδητοποιήσει πως η Beretta που είχε σφηνωμένη πίσω στη μέση του δεν θα ήταν αρκετή για να τον βοηθήσει.

Το βαν βγήκε από την Αττική Οδό, μπήκε στην Λεωφόρο Κηφισίας κι άρχισε να κινείται προς το κέντρο, με μεγάλη ταχύτητα. Ο δέσμιος Μπαλαμός κάθονταν στα πίσω καθίσματα στρυμωγμένος ανάμεσα σε δύο από τους απαγωγείς του. Ήταν σε θέση ν' ακούσει τα πάντα αλλά δεν μπορούσε να δει απολύτως τίποτε, λόγω την μαύρης κουκούλας που του είχαν περάσει στο κεφάλι. Παρόλα αυτά, ο μόνος ήχος που ακουγόταν μέσα στην καμπίνα του αμαξιού ήταν οι βαριές αναπνοές των απαγωγέων του. Κάποια στιγμή, ο νεαρός

τσιγγάνος άκουσε κάποιον απ' αυτούς, πιθανόν τον οδηγό του βαν, να λέει δυνατά,

«έχουμε "ουρά". Είναι το ίδιο αυτοκίνητο που μας ακολουθεί απ' τα Άνω Λιόσια». Ο δεύτερος άντρας, αυτός που καθόταν στ' αριστερά του είπε, προφανώς απευθυνόμενος στον οδηγό,

«στρίψε πριν τον Φάρο και μπες στην Ταϋγέτου, λίγο πιο κάτω είναι το αστυνομικό τμήμα του Ψυχικού». Μάταια προσπαθούσε ο Μπαλαμός να κρατήσει σταθερό το σώμα του, αφού η μεγάλη ταχύτητα και οι απότομοι χειρισμοί του τιμονιού, τον έκαναν να πέφτει δεξιά κι αριστερά πάνω στους δυο απαγωγείς του. Αυτοί, τον κρατούσαν σφικτά από τα δυο του μπράτσα και υπομέναν αμίλητοι, την τρελή κούρσα μέσα στα στενά του Ψυχικού. Ακούστηκε κάποιος, μάλλον ο οδηγός,

«σκατά, με πλησιάζουν από πίσω δύο περιπολικά». Η επόμενη στροφή ήταν τόσο βίαιη που παραλίγο να σωριαστεί ο τσιγγάνος ανάμεσα στις δυο σειρές καθισμάτων. Κι άλλη τσιρίδα ακούστηκε μέσα στην καμπίνα του βαν,

«κόψε ταχύτητα... σταμάτα, θα πέσεις πάνω στο μπλόκο». Ένα δυνατό φρενάρισμα έκανε το κουκουλωμένο κεφάλι του Μπαλαμού να κτυπήσει πάνω στα μπροστινά καθίσματα. Επιτέλους, το αμάξι είχε σταματήσει την τρελή του πορεία. Προσπάθησε να σηκώσει τα δεμένα του χέρια για να πιάσει τον αυχένα του, καθώς ένιωσε ένα δυνατό πόνο να τον διαπερνά, όμως οι δεσμώτες του τον κρατούσαν από τα μπράτσα, έχοντας τον καρφωμένο πάνω στη θέση του. Μια

στιγμή άκουσε τον άντρα που καθόταν στα δεξιά του να φωνάζει προς τους υπόλοιπους,

«μη βγάλει κανένας όπλο, είναι αστυνομικοί της ομάδας ΟΠΚΕ».

Λίγα λεπτά μετά, εν μέσω φωνών και διαταγών, όλοι οι επιβάτες του μαύρου αυτοκινήτου ήταν ξαπλωμένοι και δεμένοι με χειροπέδες, μπροστά από τα πόδια οκτώ πάνοπλων αστυνομικών.

Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αθηνών. 05:10

Ο Μάρκος καθόταν στο ίδιο παγκάκι με τον Θωμά και ο Πέτρος στεκόταν όρθιος και κρατούσε σφιχτά τα κάγκελα του κελιού. Κανείς από τους τρεις δεν έφερε αντίσταση κατά τη σύλληψη και φυσικά, δεν είχαν πει κουβέντα σε κανέναν, έως και αυτήν την ώρα στις πέντε τα ξημερώματα. Ακούστηκαν βήματα από το τέλος του διαδρόμου και ένα λεπτό μετά ο αξιωματικός υπηρεσίας και δεσμοφύλακας τους, στάθηκε ανέκφραστος μπροστά από τα κάγκελα και κοιτούσε αμίλητος τα δύο πρόσωπα που τον συνοδεύαν. Ο πρώτος, ένας αδύνατος, φαλακρός άντρας, καλοντυμένος με μαύρο τρίκουμπο σακάκι, ήταν ο Αριστοτέλης Παπαδέας, διευθυντής της Ελληνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών και ο δεύτερος ήταν ο ομόλογος του, ένας ξανθός μεσήλικας μετρίου αναστήματος, με το κωδικό όνομα Λουκάς. Ο δεσμοφύλακας είδε ένα νευρικό νεύμα από τα μάτια του διευθυντή της ΕΥΠ και άνοιξε αδιαμαρτύρητα την πόρτα του κελιού.

Μόλις οι τρεις της ομάδας του αποχώρησαν από το αστυνομικό μέγαρο της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, ο Λουκάς ακολούθησε τον Παπαδέα σε ένα μεγάλο γραφείο το οποίο τους παραχώρησε για λίγη ώρα, ο ομόλογος τους, ο διευθυντής της ΓΑΔΑ. Ο Παπαδέας πήγε και στάθηκε αμίλητος μπροστά στο μεγάλο παράθυρο του γραφείου το οποίο κοιτούσε προς την Λεωφόρο. Η φωνή του Λουκά, ακούστηκε ειρωνική,

«τελικά καλά τα κατάφερες φίλε μου Άρη. Αν κατάλαβα σωστά, εδώ και επτά μήνες χρησιμοποιείς έναν ποινικό, τον Μπαλαμό, για να χειριστεί και να παρακολουθήσει έναν από τους πιο επικίνδυνους ξένους πράκτορες». Ο Παπαδέας τον διέκοψε,

«ο τσιγγάνος είναι απλά ο ενδιάμεσος, την παρακολούθηση την έχουν αναλάβει οι δικοί μου. Πρόκειται για μια πολύ επικίνδυνη ασύμμετρη απειλή Λουκά και ως τέτοια, είμαστε υποχρεωμένοι να την χειριστούμε με κάθε λεπτότητα. Αν δεν βρεθούν οι χώροι αποθήκευσης των όπλων, δεν μπορούμε να σταματήσουμε την επιχείρηση "Μπαλαμός"». Σειρά του Λουκά να τον διακόψει,

«σοβαρά ρε Άρη; Και τι κατάφεραν οι δικοί σου με τη συγκεκριμένη επιχείρηση; Εδώ και τόσους μήνες ο Αδάμ σουλατσάρει ανενόχλητος σ' όλη την επικράτεια, κουβαλώντας κι αποθηκεύοντας όπλα κι εσύ του δίνεις τον χώρο για να κινηθεί», ο Παπαδέας τον διέκοψε,

«δεν ξέρεις τι λες Λουκά, αν δεν βρεθεί ο κρυμμένος οπλισμός δεν διακινδυνεύω να τον συλλάβω. Άνθρωποι σαν τον Αδάμ δεν ‘‘σπάνε’’ ποτέ στην διάρκεια της ανάκρισης». Ο Λουκάς πήρε τη σκυτάλη,

«σπάνε, με τον δικό μου τρόπο».

«ο δικός σου τρόπος είναι παράνομος Λουκά»

«ναι Άρη, είναι! Είναι όμως αποτελεσματικός»

«υπάρχουν νόμοι ξέρεις. Θα τον συλλάβω με τον οπλισμό στα χέρια και η υπόθεση θα κλείσει. Αυτό είναι το σχέδιο». Ο Λουκάς άλλαξε τακτική,

«μήπως η δολοφονική επίθεση εναντίον της ομάδας μου ήταν και αυτή μέρος του σχεδίου σου». Το κεφάλι του Παπαδέα γύρισε απότομα προς τον Λουκά με ένα βλέμμα γεμάτο απορία,

«για ποια επίθεση μιλάς;»

«Τον προηγούμενο μήνα, στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης».

«Οι δύο αστυνομικοί; Δεν ήταν παράνομο ζευγάρι;»

«Τι ζευγάρι ρε Άρη, τριάντα χρόνια διαφορά είχαν».

«Λυπάμαι πολύ, πραγματικά δεν ήξερα. Ευτυχώς, απ’ ότι άκουσα ο άντρας πήρε ήδη εξιτήριο. Περαιστικά!».

«Ευχαριστώ! Θα του τα μεταφέρω» Είδε το απογοητευμένο βλέμμα του Παπαδέα να γυρνάει και να κοιτάει πάλι έξω από το παράθυρο. Είπε με την πίκρα της αποτυχίας να φαρμακώνει το στόμα του,

«κάνω ότι καλύτερο μπορώ. Όλα μου τα τμήματα είναι υποστελεχωμένα, οι μισοί αναλυτές μου κι άλλοι τόσοι πράκτορες είναι απορροφημένοι απ' αυτόν τον γαμημένο πόλεμο στην Ουκρανία, που δεν λέει να τελειώσει με τίποτα και αυτός ο δαίμονας ξεφεύγει πάντα μέσα από τα χέρια μας. Κάθε φορά που ο Αδάμ εξαφανίζεται, ο τσιγγάνος επικοινωνεί αμέσως μαζί μας, αλλά παρόλες τις προσπάθειες μας δεν έχουμε καταφέρει να εντοπίσουμε κάποιο από τα κρησφύγετα του». Ο Λουκάς πήρε την σκυτάλη,

«είναι φυσιολογικό, αφού έχεις εμπιστευτεί έναν εγκληματία του κοινού ποινικού δικαίου για να σου κάνει τη δουλειά...». Ο Παπαδέας γύρισε απότομα το κεφάλι και τον διέκοψε πριν ακόμη τελειώσει την πρόταση του,

«γελιέσαι Λουκά, ο Μπαλαμός είναι περισσότερο πατριώτης απ' ότι νομίζεις», και συνέχισε, μην αφήνοντας τον Λουκά να επέμβει, «τον προσεγγίσαμε την πρώτη μέρα που αποφυλακίστηκε και αυτός δέχτηκε να μας βοηθήσει, χωρίς δεύτερη σκέψη, βάζοντας σε κίνδυνο ακόμη και την ίδια του τη ζωή». Η στιχομυθία μεταξύ των δύο αντρών συνεχίστηκε ,

«και γιατί διάλεξες τον Μπαλαμό;»

«δεν τον διάλεξα εγώ, ο Αδάμ τον διάλεξε»

«αδύνατον να έχεις πρόσβαση σε μια τέτοια πληροφορία»

«αντίθετα με σένα Λουκά, έχω πληροφοριοδότες παντού»

«μάλλον μιλάς για τους συνεργάτες του στη φυλακή»

«ναι, ο ένας απ' αυτούς, συνένοχος που είχε καταδικαστεί μαζί του, είχε επαφές με εμπόρους όπλων. Μέσω αυτού βρήκε

τη δουλεία ο Μπαλαμός, πριν ακόμη αποφυλακιστεί. Εμείς είχαμε στο ραντάρ μας τον Μπινιάρη, καθώς είμασταν πληροφορημένοι για την δράση του...», σειρά του Λουκά να τον διακόψει,

«αυτό το γνωρίζω ήδη, μιλάω κι εγώ με τους Τούρκους», ο Παπαδέας τον αγνόησε και συνέχισε, «κι έτσι προσεγγίσαμε τον Μπαλαμό, ήδη από την πρώτη μέρα της αποφυλάκισης του». Ο Λουκάς σηκώθηκε από την αναπαυτική καρέκλα, πλησίασε τον ομόλογο του, σε απόσταση αναπνοής και του επιτέθηκε κατά μέτωπο,

«άκουσε με Άρη, ξέρω πως έχεις τις καλύτερες προθέσεις, όμως αργείς, και ο χρόνος είναι μια πολυτέλεια που δεν έχουμε. Με αναγκάζεις λοιπόν να σου πάρω την υπόθεση. Με απλά λόγια, ή αναλαμβάνεις επίσημα την ευθύνη της αποτυχίας σου, ή το συμβάν ξεχνιέται εδώ μέσα, τώρα έτσι όπως μιλάμε, και ως αντάλλαγμα μου μεταφέρεις επίσημα όλη την ευθύνη της επιχείρησης "Μπαλαμός" ή όπως εν πάση περίπτωση την έχετε ονομάσει.». Ο Άρης Παπαδέας έσφιξε τα σαγόνια και κάρφωσε το βλέμμα του μέσα σ' αυτό του ομολόγου του.

Έξι ώρες αργότερα. Στα Σεπόλια

Ο Μπαλαμός, κρατώντας από το χέρι την όμορφη Μαργαρίτα, έκανε τα τελευταία δέκα βήματα που τον χωρίζανε από το λευκό Renault Megane και λίγο πριν ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου και κάτσει δίπλα στον Λουκά, την αποχαιρέτησε φιλώντας την στο στόμα. Αυτή, έριξε μια

περίεργη και ανεξήγητη ματιά στον ξανθό άντρα που καθόταν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου και στη συνέχεια απομακρύνθηκε λικνίζοντας τα όμορφα μακριά πόδια και τους σφιχτούς γυμνασμένους γλουτούς της. Ο Μάρκος πάτησε βαθιά το γκάζι αναγκάζοντας το ταλαιπωρημένο αυτοκίνητο να σπινάρει πάνω στην ασφαλτο.

«Από δω και πέρα, και για όσο καιρό θα αποφασίσω εγώ, θα δουλέψεις για λογαριασμό μου», είπε ο Λουκάς καρφώνοντας τον Μπαλαμό μες τα μάτια. Ο Ρομά συμφώνησε με ένα καταφατικό νεύμα, καθώς γνώριζε πολύ καλά πως δεν είχε άλλη επιλογή. Άπλωσε το δεξί του χέρι και οι δύο άντρες ανταλλάξαν μια σφιχτή χειραψία.

Έξω από τα Καμένα Βούρλα. Οκτώ ημέρες αργότερα. 05:55

Ένα ημιφορτηγό μάρκας IVECO με μια μεγάλη μπεζ κλούβα εγκατεστημένη πάνω στην καρότσα του, ήταν παρκαρισμένο στον επαρχιακό δρόμο Αθηνών-Λαμίας. Στην θέση του συνοδηγού καθόταν ένας μαλλιός με τατουάζ στα χέρια και δίπλα του ο οδηγός, αδύνατος και καμπούρης με μεγάλη μύτη, φορούσε ένα καπελάκι του μπείζμπολ με το λογότυπο μιας εταιρίας ανακαινίσεων και ελαιοχρωματισμού ραμμένο πάνω από τον γείσο του. Το ίδιο λογότυπο κάλυπτε και τις τέσσερις πλευρές της μπεζ κλούβας του ημιφορτηγού. Μέσα στην κλούβα ο Χρηστάρας είχε καρφωμένα τα μάτια μες την οθόνη του laptop του, το οποίο ήταν ακουμπισμένο πάνω σε έναν μεταλλικό πάγκο. Στα δυο του χέρια κρατούσε δύο χειριστήρια τύπου joystick, με τα οποία προσπαθούσε να

κρατήσει το μικρό drone στο κατάλληλο ύψος. Ο Λουκάς καθόταν στην διπλανή καρέκλα κι έβλεπε κι αυτός την εικόνα που μετέδιδε σε πραγματικό χρόνο η κάμερα του μικρού μη-επανδρωμένου αεροχήματος. Από το ύψος των εκατό μέτρων, στο κέντρο της οθόνης, φαινόταν ένα μπλε αυτοκίνητο Fiat Panda που κινούταν πάνω στον οδικό άξονα ΠΑΘΕ, με κατεύθυνση την Θεσσαλονίκη. Το όχημα απείχε εκατό ενενήντα οκτώ χιλιόμετρα από την Αθήνα και μόλις δεκαπέντε χιλιόμετρα από το κέντρο της Λαμίας. Πίσω από την θέση του οδηγού βρισκόταν ο Έλληνας λοχαγός των καταδρομών Νικόλαος Μπινιάρης, ο οποίος είχε διεισδύει και δρούσε στην χώρα με το κωδικό όνομα Αδάμ.

Η παρακολούθηση του Αδάμ είχε ξεκινήσει το προηγούμενο πρωί, από τον σταθμό του μετρό στον Πειραιά, όπου τον είχε αφήσει ο Μπαλαμός μ' ένα κόκκινο Hyundai Accent. Ο τρομοκράτης μπήκε στο μετρό, κατέβηκε στον σταθμό Ομονοίας κι από κει άλλαξε συρμό για τον σταθμό Λαρίσης. Πήρε το τρένο με κατεύθυνση την Λάρισα και τελικά αποβιβάστηκε στην Λειβαδιά. Διανυκτέρευσε σε ξενοδοχείο στο κέντρο της μικρής πόλης και στις τρεις το πρωί ξεπρόβαλε μέσα από το μικρό πάρκινγκ του ξενοδοχείου με το νοικιασμένο μπλε Fiat. Οι πληροφορίες σχετικά με τις κινήσεις του Αδάμ είχαν συλλεχθεί από δύο ομάδες. Ο Ιωάννης Αποστόλου είχε αναλάβει την φυσική παρακολούθηση, δηλαδή να γίνει σκιά του Αδάμ και να τον ακολουθεί παντού κατά πόδι, ενώ η δεύτερη ομάδα, υπό τις διαταγές του Λουκά είχε αναλάβει την εναέρια παρακολούθηση του.

Η πόρτα της κλούβας άνοιξε κι εμφανίστηκε το μισό από σώμα της Μαρίας,

«το δεύτερο drone είναι έτοιμο». Ο Χρηστάρας σήκωσε ικανοποιημένος τον δεξί του αντίχειρα και η γεροδεμένη γυναίκα μπήκε στην κλούβα με έναν πήδο, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Το δεξί της χέρι κτύπησε τρεις φορές το τζάμι που χώριζε την καμπίνα των επιβατών με την κλούβα και ο Μάρκος μόλις άκουσε το σύνθημα, κατέβασε το χειρόφρενο και το όχημα ξεκίνησε με κατεύθυνση την έξοδο προς τον αυτοκινητόδρομο. Πίσω από τον πρώην πυροσβέστη, μπροστά σε δύο μεγάλες οθόνες, καθόταν η προϊστάμενη της ομάδας υποστήριξης, μια εξηντάχρονη γυναίκα, εύσωμη με κοντά γκρίζα μαλλιά και όμορφα καταπράσινα μάτια. Κωδικό όνομα: *‘‘Ελισάβετ’’*. Ο Λουκάς κοιτούσε γεμάτος ενδιαφέρον τους χειριστές των δύο μηεπανδρωμένων οχημάτων, να αλλάζουν θέσεις στα drone τους, πάνω από τον κινούμενο στόχο. Το μπλε Fiat χάθηκε από την οθόνη του Χρηστάρα και εμφανίστηκε πάνω στο μόνιτορ της Ελισάβετ.

Λίγη ώρα αργότερα, μια γυναικεία φωνή ξύπνησε τον Λουκά, ο οποίος είχε αποκοιμηθεί πάνω στον αγκώνα του.

«βγαίνει από τον αυτοκινητόδρομο», είπε η Ελισάβετ και οι τρεις επιβαίνοντες μέσα στην κλούβα επικεντρώθηκαν πάνω στην οθόνη της εύσωμης γυναίκας. Ο Λουκάς άπλωσε το χέρι του και κτύπησε το παραθυράκι που τους χώριζε από την καμπίνα. Ο συνοδηγός, ο Θωμάς, το άνοιξε τραβώντας το στα πλάγια και άκουσε τον διευθυντή του να τον ρωτάει,

«βγαίνει από τον δρόμο, που είναι ο Πέτρος;»

«στην Τανάγρα, έχουν επιβιβαστεί στο Super Puma και περιμένουν διαταγές»

«τέλεια! Πόσοι και ποιοι είναι μαζί του;»

«εννέα βατράχια της Μονάδας Υποβρυχίων Αποστολών»

«τέλεια! Το λιμενικό δεν μας έχει απογοητεύσει ποτέ».

Πέντε λεπτά αργότερα, το drone της Ελισάβετ ακολούθησε το Fiat πάνω από έναν στενό αγροτικό δρόμο και οκτώ λεπτά μετά, σταμάτησε μαζί με το μπλε αυτοκίνητο και έμεινε να αιωρείται πάνω από μια μικρή αποθήκη, κτισμένη πολύ κοντά σε μια μεγάλη πέτρινη στάνη.

Λουκάς, «που είμαστε;»

Ελισάβετ, «δώδεκα χιλιόμετρα έξω από την Στυλίδα»

Λουκάς, «μπορείς να το κατεβάσεις πιο χαμηλά;»

Ελισάβετ, «είναι επικίνδυνο. Μπορεί να μας καταλάβει»

Λουκάς, «Χρηστάρα, κάλεσε το ιππικό»

Χρηστάρας, «έγινε αφεντικό, κάνω την κλήση αμέσως»

Ελισάβετ, «Πες στον Μάρκο να σταματήσει. Αλλαγή drone»

Μαρία, «σταματάμε παιδιά, αλλαγή drone»

Μάρκος, «τέλεια! Ώρα για κατούρημα».

Τριάντα λεπτά αργότερα

Ο δυνατός θόρυβος του ελικοπτέρου κάλυψε κάθε ήχο γύρω από τον επαρχιακό δρόμο. Το γκρι Super Puma της Πολεμικής Αεροπορίας κατέβηκε αργά και προσγειώθηκε πάνω στην σκασμένη άσφαλτο. Δέκα ένοπλοι άντρες με κράνη και πλήρη εξάρτηση μάχης, αποβιβάστηκαν και μπήκαν τρέχοντας μέσα στο ημιφορτηγό. Ο ένας από αυτούς, ο Πέτρος, πήρε την θέση του οδηγού, έβαλε μπρος τον κινητήρα και μόλις ο τελευταίος από τους βατραχανθρώπους του Λιμενικού Σώματος έσυρε και έκλεισε την πλαϊνή πόρτα της κλούβας, το αυτοκίνητο ξεκίνησε σπινάροντας πάνω στην άσφαλτο, κάτω από τον εκκωφαντικό θόρυβο που κάναν οι τουρμπίνες του Super Puma.

Πενήντα μέτρα πιο πέρα, στο μέσον ενός χέρσου χωραφιού, ο Λουκάς και η Ελισάβετ παρατηρούσαν μέσα από οθόνη του laptop που είχε στα γόνατα του ο Χρηστάρας, τη σταθερή εικόνα της αποθήκης που στέγαζε τη γιάφκα του Αδάμ. Η απόσταση της αποθήκης από το σημείο της προσγείωσης ήταν πέντε χιλιόμετρα και αν το πλάνο του Λουκά έβενε ακριβώς όπως ήταν σχεδιασμένο, τότε μέσα στα επόμενα είκοσι λεπτά, αυτή η γιάφκα θα γινόταν παρελθόν. Ο Θωμάς, η Μαρία και ο Μάρκος, με τα πιστόλια παρατεταμένα, προστατεύαν την περίμετρο, καλύπτοντας τον καθισμένο εύσωμο χάκερ, την προϊσταμένη υποστήριξης και τον διευθυντή της Υπηρεσίας.

Το φορτηγό σταμάτησε έξω από την αποθήκη. Οι βατραχάνθρωποι πετάχτηκαν έξω από την κλούβα και πέντε από

αυτούς κινήθηκαν με μικρά, κοφτά βήματα και τα τυφέκια εφόδου παρατεταμένα προς τον στόχο, υπό την κάλυψη των υπόλοιπων τεσσάρων συναδέλφων τους. Ο ένας από τους επιτιθέμενους έφτασε πρώτος μπροστά στην κεντρική πόρτα της αποθήκης και την παραβίασε με έναν κτύπημα από τον βαρύ μεταλλικό κριό που κρατούσε στα δυο του χέρια. Οι υπόλοιποι τέσσερεις βατραχάνθρωποι μπήκαν απρόσκλητοι μέσα στην αποθήκη, ο ένας πίσω από τον άλλον. Οι πυροβολισμοί από τα τυφέκια τύπου M-4 των επιτιθέμενων ακουγόταν πνιχτοί, σχεδόν υπόκωφοι, λόγω των σιγαστήρων που ήταν βιδωμένοι πάνω στις κάνες τους, παρόλα αυτά, τρεις πυροβολισμοί ακούστηκαν δυνατοί, εκκωφαντικοί και ο Πέτρος θα έβαζε στοίχημα πως βγήκαν από το όπλο του Αδάμ. Κάποια παράθυρα της αποθήκης σπάσανε και λίγα δευτερόλεπτα μετά, η πίσω πόρτα της αποθήκης άνοιξε προς τα έξω απότομα και ο Πέτρος είδε τον τρομοκρατημένο Αδάμ να τρέχει για να καλυφθεί πίσω από το μαντρί που ήταν χτισμένο είκοσι μέτρα πιο κάτω από την αποθήκη. Ο έμπειρος καταδρομέας, έκατσε πάνω στο δεξί του γόνατο, στήριξε τον αριστερό του αγκώνα πάνω στο πόδι και έβαλε το δεξί του μάτι πάνω στην διόπτρα του τυφεκίου του. Μετακίνησε την κάνη του όπλου, αργά και σταθερά προς τα δεξιά, ακολουθώντας την πορεία του πανικοβλημένου Αδάμ. Λίγα δευτερόλεπτα πριν να χαθεί ο Αδάμ πίσω από το μαντρί, ο δείκτης του Πέτρου πάτησε απαλά την σκανδάλη. Το σώμα του προδότη τραντάχτηκε, σκόνταψε και έπεσε μπρούμητα πάνω στο ξερό άνυδρο χώμα. Ο Πέτρος τράβηξε το μάτι του από την διόπτρα του όπλου και το άφησε να κρέμεται από τον ιμάντα, μπροστά στο στήθος του. Σηκώθηκε όρθιος, πλησίασε

αργά τον πεσμένο Αδάμ, έβαλε το χέρι πάνω στον μηρό του, τράβηξε από την θήκη που είχε δεμένη στο πόδι ένα πιστόλι 9 χιλιοστών και μόλις έφτασε πάνω από τον πεσμένο τρομοκράτη, σήκωσε το όπλο και σημάδεψε στο κεφάλι.

Αχιλλοπούλειο γενικό νοσοκομείο Βόλου. Πέντε ημέρες μετά

Η Γκιουλγκιούν καθόταν πάνω σε μια πλεξιγκλάς καρέκλα και προσπαθούσε να διαβάσει το Ιερό Κοράνιο μέσα από τη τουρκική μετάφραση. Τα ματόκλαδα της ήταν βαριά και κάθε τόσο το κεφάλι της έπεφτε προς τα μπρος. Όταν συνειδητοποίησε πως δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί άλλο και πως για να είναι σε θέση να καταλάβει το νόημα των λέξεων, έπρεπε να διαβάσει δύο ή και τρεις φορές τον ίδιο στοίχο, αποφάσισε πως είχε έρθει η στιγμή να σταματήσει. Σηκώθηκε από την καρέκλα και έκανε μερικά βήματα μέσα στον θάλαμο για να ξεπιαστεί και να καταφέρει να ξυπνήσει. Κάποια στιγμή σταμάτησε τον προσεκτικό βηματισμό της και πήγε προς το μεγάλο παράθυρο του θαλάμου νοσηλείας. Κοίταξε έξω με τα μεγάλα μελαγχολικά της μάτια. Μισόκλεισε τα βλέφαρα καθώς οι ηλιακοί θερμοσυσσωρευτές που στέκαν πάνω στις ταρατσες των πολυκατοικιών που είχε μπροστά της αντανακλούσαν το φως του δυνατού μεσημεριανού ήλιου πάνω στα σκούρα της μάτια. Το αηκόντισιον του θαλάμου κρατούσε την ατμόσφαιρα δροσερή, παρόλη την υπερβολική ζέστη του μεσημεριού που ζεμάτιζε το μπετό της πόλης. Το όμορφο πρόσωπο της σκοτεινίασε, καθώς αναλογίστηκε τα γεγονότα των τελευταίων δύο ημερών. Είχε έρθει στον Βόλο, εσπευσμένα το προηγούμενο βράδυ, για να βρει τον αρραβω-

νιαστικό της τραυματισμένο στον ώμο, από σφαίρα και φρουρούμενο από την αστυνομία. Τι ντροπή. Μια ανύπαντρη νεαρή γυναίκα, ενδεδυμένη με τα μαύρα ρούχα της αγνότητας και της παρθενίας, να κάθεται μόνη της στο ίδιο δωμάτιο με έναν άντρα, ακόμη και αν αυτός ο άντρας ήταν ο αρραβωνιαστικός της καθηλωμένος σε κρεβάτι νοσηλείας. Από την ημέρα που τον είχε πρωτοδεί στο τζαμί δεν είχαν συνομιλήσει παρά μόνο μια φορά, και αυτό κατά την διάρκεια της μικρή τελετή των αρραβώνων τους. Παρουσία των αδελφών και του πατέρα της, δώσαν τους λόγους και μετά χωρίσανε μέχρι την ημερομηνία του γάμου. Την ημέρα λοιπόν των αρραβώνων τους, της είχε φανεί πολύ παράξενος, ατημέλητος, με βαριά και άξεστη προφορά στα Τουρκικά και σίγουρα άσχημος. Όμως, η ομορφιά ήταν κάτι το οποίο δεν έπρεπε να λαμβάνετε υπόψιν από μια μουσουλμάνα, καθώς το μόνο που μετρούσε σε έναν γάμο ήταν ο σεβασμός.

Όπως εξήγησε στον αρραβωνιαστικό της, πριν από δύο μέρες, επικοινωνήσαν μαζί της από την διοίκηση του νοσοκομείου, ενημερώνοντας την σχετικά με την βελτίωση της κατάσταση του και την επιθυμία του να την δει. Η απόφαση πάρθηκε ύστερα από επικοινωνία με τον σεβαστό πατέρα της, καθώς και με τους δύο αδελφούς της, οι οποίοι συμφώνησαν και της επιτρέψαν να πάει, ζητώντας φυσικά από την θεία που την φιλοξενεί στην Αθήνα να ταξιδέψει μαζί της για να την συνοδεύσει. Έτσι, πριν από δύο ώρες, η νεαρή κοπέλα άφησε την κουρασμένη θεία στο ξενοδοχείο στο οποίο έχουν καταλύσει και ήρθε για το πρώτο επισκεπτήριο στον αρραβωνιαστικό της. Κάνοντας αυτόν τον μικρό απολογισμό αποτραβήχτηκε από το παράθυρο, αφού πρώτα κατέβασε τις

περσίδες και πήγε και έκατσε πάλι στην πλεξιγκλάς καρέκλα. Όση ώρα ήταν όρθια, τα τελευταία πέντε λεπτά, ο Αδάμ την κοιτούσε χωρίς να μιλάει. Ήταν ξαπλωμένος στην ανάκλιση, με μπαταρισμένο τον δεξιό του ώμο και κοιτούσε σαν ναρκωμένος την αδύνατη και μαυροφορεμένη φιγούρα της αρραβωνιαστικιάς του. Η Γκιουλγκιούν, ως πιστή μουσουλμάννα, αλλά πρωτίστως ως σπουδάστρια του Ιερού Κορανίου, ήταν ντυμένη με ένα μακρύ λιτό τσαντόρ, το οποίο κάλυπτε την κεφαλή και όλο το σώμα, με μοναδική εξαίρεση το όμορφο πρόσωπο της. Ο Αδάμ συνέχιζε να την κοιτάει χωρίς να μιλά. Η κοπέλα τον ρώτησε με περίσσια ευγένεια, στα Ελληνικά,

«μήπως θα ήθελες να σου φέρω κάτι, αρραβωνιαστικέ μου;». Ο τραυματισμένος άντρας έκανε να μιλήσει ανοίγοντάς τα χείλια, προφανώς το ξανασκέφτηκε και μάλλον άλλαξε γνώμη καθώς έκλεισε το στόμα του. Η νεαρή κοπέλα έσκυψε σεβαστικά το κεφάλι της προς τον Αδάμ και είπε με σιγανή φωνή, αυτήν τη φορά στα Τούρκικα,

«η ώρα του επισκεπτηρίου έχει περάσει, θα πρέπει να σε αφήσω τώρα», σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Πριν κατεβάσει το χερούλι της πόρτας άκουσε τον αρραβωνιαστικό της να λέει στα Τουρκικά, χαμηλόφωνα, σχεδόν ξεψυχισμένα,

«θέλω τη βοήθεια σου».

Το επόμενο πρωί, η Γκιουλγκιούν βγήκε από ένα μαγαζί κινητής τηλεφωνίας, έχοντας μέσα σε μια μικρή σακούλα ένα

καινούργιο κινητό τηλέφωνο και μια προπληρωμένη κάρτα σύνδεσης. Διέσχισε την παραλιακή οδό κάτω από τα περίεργα ίσως και λίγο ενοχλημένα βλέμματα κάποιων περαστικών, μπήκε με όσο περισσότερη μυστικότητα μπορούσε στο παραλιακό πάρκο του Αγίου Κωνσταντίνου, το οποίο βρισκόταν μερικά οικοδομικά τετράγωνα μακριά από το νοσοκομείο, έκατσε σ' ένα παγκάκι κι έβγαλε προσεκτικά έξω από το κουτί του το κινητό τηλέφωνο που μόλις είχε αγοράσει. Τοποθέτησε την νέα κάρτα SIM στη συσκευή, ενεργοποίησε τη σύνδεση, καθώς και το νέο νούμερο κι αμέσως μετά, πέταξε το κουτί και τη σακούλα μέσα σ' έναν κάδο σκουπιδιών, ενώ παράλληλα έκρυψε το τηλέφωνο και το φορτιστή κάτω από το μακρύ και φαρδύ τσαντόρ της. Αν ο Αδάμ είχε δίκιο, τότε κανείς δε θα τολμούσε να βάλει χέρι κάτω από το μουσουλμανικό της φόρεμα με σκοπό να την ψάξει. Σηκώθηκε από το παγκάκι, κοίταξε αγχωμένη γύρω της και αφού σιγουρεύτηκε πως δεν την είχε δει κανείς ξεκίνησε να περπατάει προς το νοσοκομείο. Μέσα της ευχόταν με όλη της την καρδιά, ο αρραβωνιαστικός της να έχει δίκιο, γιατί αν ο αστυνομικός που καθόταν σκοπός έξω από το δωμάτιο του Αδάμ έβρισκε πάνω της τη συσκευή, τότε το μέλλον της θα καταστρεφόταν ανεπανόρθωτα.

Δέκα λεπτά αργότερα, διέσχισε τον μακρύ διάδρομο έξω από τους μικρούς θαλάμους νοσηλείας και μόλις έφτασε μπροστά στην καρέκλα του αστυνομικού που φρουρούσε τον αρραβωνιαστικό της, έσκυψε ελαφρά και σεβαστικά το κεφάλι της και στάθηκε ακίνητη με τα μάτια καρφωμένα στο

πάτωμα, περιμένοντας την αντίδραση του. Αυτός, αφού της έριξε μια γρήγορη αδιάφορη ματιά, είπε,

«καλώς! Μπορείς να περάσεις», Η Γκιουλγκιούν έσκυψε ξανά το κεφάλι και πέρασε αμίλητη μες το δωμάτιο. Ο αστυνομικός κοίταξε με μια δόση περιέργειας γύρω του και μετά επικεντρώθηκε ξανά σε αυτό που έκανε πριν εμφανιστεί η κοπέλα που ήταν ντυμένη σα καλόγρια. Το σερφάρισμα στο διαδίκτυο. Ούτος ή άλλως, το μόνο που του είχε ζητήσει ο προϊστάμενος του, ήταν να μην αφήσει κανέναν να εισέλθει στο δωμάτιο νοσηλείας, εκτός από την αρραβωνιαστικιά του φρουρούμενου άντρα. Ο αστυνομικός δεν είχε ιδέα για το ποιος ήταν και ούτε ενδιαφερόταν να μάθει. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να ακολουθήσει τις εντολές τις οποίες είχε λάβει, δηλαδή, κανέναν μέσα στο δωμάτιο εκτός από το νοσηλευτικό προσωπικό και την νεαρή μουσουλμάννα.

Η νεαρή γυναίκα είδε την ανήσυχη έκφραση στο πρόσωπο του Αδάμ κι έκλεισε την πόρτα πίσω της. Έφτασε με μεγάλα βήματα δίπλα στην πλεξιγκλάς καρέκλα την σήκωσε και την τοποθέτησε πολύ κοντά του, ίσως περισσότερο απ' όσο θα ήταν αρμόζον ανάμεσα σε δυο αρραβωνιασμένους. Κοίταξε αγχωμένη την πόρτα κι όταν σιγουρεύτηκε πως ήταν κλειστή, έβγαλε το κινητό και τον φορτιστή κάτω από το τσαντόρ της και τα άφησε πάνω στο κρεβάτι του αρραβωνιαστικού της.

«Είναι ενεργοποιημένο;», ρώτησε ο Αδάμ στα Τουρκικά, την ώρα που το σπρώχνε κάτω από το σεντόνι του για να το κρύψει.

«Ναι. Ενεργοποίησα και την κάρτα SIM», απάντησε χαμηλόφωνα η αγχωμένη κοπέλα.

«Σε ευχαριστώ», είπε ο Αδάμ, «τόρα, μπορείς να φύγεις». Η Γκιουλγκιούν τον κοίταξε αρχικά με μια δόση έκπληξης, αλλά μια στιγμή μετά, αποφασισμένη να τον υπακούσει, έσκυψε ευγενικά το κεφάλι και βγήκε από τον θάλαμο, αδιαμαρτύρητα. Ο Αδάμ έμεινε να κοιτάει την κλειστή πόρτα, αναποφάσιστος για το τι έπρεπε να πράξει. Έχοντας αποκλείσει εξ' αρχής, την πιθανότητα να μείνει σιωπηλός και να μην προειδοποιήσει τον Μεγάλο Αδελφό, έπρεπε τώρα να πάρει μια απόφαση ανάμεσα σε δύο επιλογές. Η πρώτη, ήταν να τον πάρει τηλέφωνο για να του δώσει μια πλήρη αναφορά. Να τον ενημερώσει για την σύλληψη του και για τον εντοπισμό του οπλισμού που ήταν αποθηκευμένος σε μια από τις αποθήκες, σε αυτήν της Λαμίας; Αν ο Μεγάλος Αδελφός έμενε ανενημέρωτος, οι Ελληνικές διωκτικές αρχές θα περνούσαν ένα βήμα μπροστά, κάτι το οποίο θα σήμαινε την ολική αποτυχία του σχεδίου. Ωστόσο, σε αυτήν την επιλογή ελλόχευε ένας μεγάλος κίνδυνος. Στην περίπτωση που το κινητό δεν ήταν "καθαρό", ήταν δηλαδή παγιδευμένο από τον καταραμένο τον Λουκά, τότε οι ελληνικές αρχές θα μπορούσαν να εντοπίσουν την τοποθεσία του Μεγάλου Αδελφού, όπου κι αν αυτός βρισκόταν πάνω στην υδρόγειο. Για τον Αδάμ, αυτό ήταν ένα σενάριο απαγορευτικό και δεν ήθελε ούτε καν να σκεφτεί. Εάν τους έδινε την τοποθεσία του μέντορα του, μέσω κάποιας παγιδευμένης κλήσης, τότε ο Αδάμ θα είχε υπογράψει με τα ίδια του τα χέρια την θανατική καταδίκη του Μεγάλου Αδελφού. Έτσι, κατέληξε στη δεύτερη και τελευταία επιλογή που του είχε απομείνει. Την επιλογή

του κρυπτογραφημένου μηνύματος. Τράβηξε το κινητό έξω από το σεντόνι, το κράτησε σχετικά χαμηλά για να είναι σε ετοιμότητα να το κρύψει στην περίπτωση που κάποιος μπει απότομα στο δωμάτιο και έγραψε ένα μικρό μήνυμα,

-το καράβι βυθίστηκε, ο καπετάνιος συνελήφθη-

Πληκτρολόγησε το νούμερο ενός γαλλικού κινητού τηλεφώνου και πάτησε την εντολή, "αποστολή". Το μήνυμα έφυγε και δύο δευτερόλεπτα μετά πήρε μια ειδοποίηση στο κινητό του που τον ενημέρωνε πως το μήνυμα παραδόθηκε με επιτυχία στον παραλήπτη. Ικανοποιημένος, τράβηξε την μπαταρία του τηλεφώνου, έβγαλε την κάρτα SIM, την δάγκωσε με δύναμη με σκοπό να καταστρέψει το μικρό ηλεκτρονικό τσιπάκι της και με μια τιάνια και επίπονη προσπάθεια, τέντωσε τ' αριστερό χέρι του και κατάφερε να ρίξει την κάρτα μέσα στο μικρό καλάθι σκουπιδιών, το οποίο βρισκόταν μισό μέτρο δίπλα από το κρεβάτι του. Ξεφύσησε ανακουφισμένος, καθώς ήταν σίγουρος πως ένα απλό μήνυμα sms δεν ήταν αρκετό να προδώσει την τοποθεσία του μέντορά του.

Αθήνα. Τρεις ώρες αργότερα

Ένα κινητό τηλέφωνο μάρκας Blackberry, δονήθηκε δύο φορές. Ένα αντρικό χέρι με λεπτά όμορφα δάκτυλα και λιμαρισμένα νύχια, το σήκωσε, το ξεκλείδωσε και διάβασε το μήνυμα που μόλις είχε λάβει, το οποίο απαρτιζόταν από μια ακατανόητη αλληλουχία αριθμών και γραμμάτων. Στο πρόσωπο του άντρα σχηματίστηκε ένα πλατύ χαμόγελο. Χρησιμοποιώντας επιδέξια και με ταχύτητα τον αντίχειρα το

δεξιού του χεριού, απάντησε στον αποστολέα του κωδικοποιημένου μηνύματος, ζήτησε από το κινητό του να κάνει μια φωνητική κλήση και μόλις άκουσε, ύστερα από τρεις τόνους αναμονής, μια βαριά φωνή να τον ρωτάει τι τρέχει, είπε σε τόνο διαταγής,

«ετοιμάσου, σε λίγες ώρες πετάς για Γαλλία».

Είκοσι ώρες μετά. Παρίσι, 20^ο δημοτικό διαμέρισμα. 18:30

Ένας ασπρομάλλης, σκουρόχρωμος άντρας, ντυμένος μ' ένα λευκό λινό παντελόνι και ασορτί κοντομάνικο πουκάμισο με τέσσερεις τσέπες, έπιασε από την ανάγλυφη μπρούτζινη λαβή ένα όμορφο γυάλινο φλυτζάνι, το σήκωσε μπροστά στο πρόσωπο, πήρε μια μεγάλη ανάσα πάνω από το ζεστό αφέψημα γεμίζοντας τα πνευμόνια του με την λυτρωτική μυρωδιά του μήλου, φύσηξε ελαφρά το σκούρο κόκκινο υγρό και ύστερα από αυτή την μικρή ιεροτελεστία τράβηξε την πρώτη απολαυστική ρουφηξιά από το τσάι του. Ακούμπησε το φλυτζάνι πάνω στο στενό, σκαλιστό μεταλλικό τραπεζάκι που έστεκε χαμηλά μπροστά στα πόδια του και ακούμπησε την πλάτη, αναπαυτικά, πάνω στον πράσινο βελούδινο καναπέ. Ευχαριστημένος, παρακολουθούσε τον πολύχρωμο και πολυεθνικό κόσμο που περνούσε ασταμάτητα από μπροστά του, προς κάθε κατεύθυνση, ένα δυναμικό πολυάνθρωπο μελίσσι που χάριζε στον παρατηρητή την αίσθηση μιας πολύβουης κυψέλης. Παρατηρούσε, έχοντας ζωγραφισμένη στο πρόσωπο μια έκφραση απόλυτης ηρεμίας, μια νιρβάνα την οποία είχε

καταφέρει να δαμάσει ύστερα από πολλά χρόνια εσωτερικής αναζήτησης και προσευχής.

Ένας νεαρός σερβιτόρος, ντυμένος με λευκό πουκάμισο, αμάνικο μαύρο γιλέκο και την απαραίτητη άσπρη πετσέτα περασμένη στη ζώνη του, σταμάτησε πάνω από το τραπέζι του καλοντυμένου άντρα και τον ρώτησε στα Αραβικά, με περίσσια ευγένεια, αν ήταν ευχαριστημένος με το τσάι του. Ο καλοντυμένος πελάτης έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των πέντε ευρώ και το άφησε στο ανοικτό χέρι του σερβιτόρου. Ο νεαρός έκανε μια βαθιά υπόκλιση γεμάτη δουλοπρέπεια, όχι μόνο για να ευχαριστήσει τον καλοντυμένο πελάτη για το πουρμπουάρ, αλλά και για να τον ευγνωμονήσει για την τιμή και την εύνοια την οποία τους χάριζε, μέσα από την προτίμηση που έδειχνε για το τειιοποτείο τους. Ο σερβιτόρος είχε ενημερωθεί από τον ιδιοκτήτη-πατέρα του πως ο πελάτης ήταν ένας Τούρκος έμπορος, αραβικής καταγωγής, ευυπόληπτο μέλος της μουσουλμανικής κοινότητας στη Γαλλία, ο οποίος διαβιούσε κι δραστηριοποιούταν ανάμεσα στις δύο χώρες. Ως ένδειξη μεγαλοψυχίας, ο ασπρομάλλης έγνεψε με το χέρι του προς τον νεαρό σερβιτόρο, σαν να τον ευλογούσε.

Λίγα λεπτά αργότερα, ένας πιτσιρικάς με πιθανή καταγωγή από τη Βόρειο Αφρική, μπήκε μέσα στο μαγαζί αποφεύγοντας την κεντρική είσοδο, καθώς προτίμησε να περάσει μέσα από την ορθάνοικτη τζαμαρία και να ελιχθεί ανάμεσα στα γεμάτα τραπέζια του τειιοποτείου, με τελικό σκοπό να φτάσει στον βελούδινο καναπέ του ασπρομάλλη εμπόρου. Ο νεαρός σερβιτόρος έπιασε με την άκρη του ματιού του τον μικρό εισβολέα και με μια απότομη κίνηση προχώρησε προς

το μέρος του, για να τον τσακώσει από το μπλουζάκι και να τον συνοδέψει έξω από το μαγαζί. Ήταν ξεκάθαρο, πως ο πιτσιρικάς είχε μπει για ζητιανιά και φυσικά, έχοντας την εμπειρία ενός χαμινιού, εντόπισε χωρίς περιθώριο λάθους τον εύπορο πελάτη του βελούδινου καναπέ. Το ίδιο πίστεψε και ο Τούρκος και κάνοντας μια χαμογελαστή γκριμάτσα προς τον σερβιτόρο του ζήτησε ν' αφήσει τον πιτσιρικά να τον πλησιάσει. Ο σερβιτόρος χάρισε στον πελάτη μια ακόμη υπόκλιση. Ο πλούσιος έμπορος έβγαλε από την τσέπη του ένα νέο πεντάευρω, το έδωσε στον νεαρό επαίτη και του χαίδεψε το κεφαλάκι. Ο μικρός το άρπαξε με τ' αριστερό χέρι και την ίδια στιγμή, με μια γρήγορη κίνηση του δεξιού χεριού πέταξε έναν μικρό ταχυδρομικό φάκελο πάνω στο τραπέζι, έκανε μια απότομη μεταβολή και εξαφανίστηκε βγαίνοντας από το μαγαζί από εκεί που είχε τρυπώσει. Ο Τούρκος έμεινε ανέκφραστος να κοιτάζει έξω από το τειοποτείο, χωρίς να κουνάει κεφάλι και μάτια, σαν να μην είχε παρατηρήσει καθόλου τον άσπρο φάκελο που βρισκόταν πάνω στο σκαλιστό μεταλλικό τραπεζάκι. Η εσωτερική ηρεμία και η νιρβάνα εξαφανίστηκαν μέσα στη στιγμή.

Ένα με δύο λεπτά μετά, ο ασπρομάλλης που άκουγε στο κωδικό όνομα *Μεγάλος Αδελφός*, ξεπέρασε το πρώτο σοκ και άπλωσε το χέρι, έπιασε τον φάκελο, τον έβαλε στο πουκάμισο του μες το τσεπάκι του πέτου και ακούμπησε τις παλάμες του πάνω στα δυο γόνατα σε στάση απόλυτης ακινησίας, θυμίζοντας τις γιγάντιες σαύρες των Νησιών Γκαλαμπάγκος, που μπορούν να μένουν ακίνητες εσαεί. Φυσικά, καθώς οι αντοχές του, άρα και η δυνατότητα του να μείνει ακίνητος, ήταν κατά πολύ μικρότερες από αυτές των συμπαθέστατων

ερπετών, δύο λεπτά μετά, αποφάσισε να βγάλει τον φάκελο και να τον ανοίξει. Τράβηξε τη μοναδική φωτογραφία που βρήκε μέσα την γύρισε από την άλλη μεριά και έφριξε με αυτό που είδε. Τον Αδάμ, χωρίς τις αισθήσεις του, διασωληνωμένο πάνω στο διασωστικό κρεβάτι ενός ασθενοφόρου. Πανικοβλημένος, πετάχτηκε όρθιος με μια απότομη κίνηση και βγήκε από το μαγαζί σχεδόν τρέχοντας. Ξεκίνησε να διασχίσει τον δρόμο αλλά μόλις κατέβηκε από το πεζοδρόμιο, είδε με την άκρη του ματιού του μια μεγάλη σκιά να τον πλησιάζει με υπερβολική ταχύτητα και ωσότου να γυρίσει το κεφάλι του προς τα εκεί, άκουσε το δυνατό σφύριγμα που έκανε το φρενάρισμα τεσσάρων ελαστικών πάνω στη σκασμένη άσφαλτο. Μέσα από τις συρόμενες πόρτες ενός κατάμαυρου βαν, πετάχτηκαν τέσσερεις μαυροντυμένοι άντρες με τεράστια σωματική διάπλαση, καλυμμένοι με κουκούλες μπαλακλάβα. Η γρήγορη αντίδραση του έκπληκτου άντρα, όπως και οι σπασμωδικές προσπάθειες του να ξεφύγει από τα χέρια τους για ν' αποδράσει, πέσανε στο κενό. Οι άντρες τον πήραν στην κυριολεξία σηκωτό και τον πέταξαν μέσα στο βαν. Αμέσως μόλις έκλεισαν οι δύο πόρτες, το αμάξι εκτινάχτηκε προς τα μπρος, κάτω από τις φωνές, τις βρισιές και τις τσιρίδες των αυτοπτών μαρτύρων.

Κάποιοι από τους παραβρισκόμενους πρόλαβαν και συγκράτησαν τις πινακίδες κυκλοφορίας του αυτοκινήτου, ενώ κάποιοι άλλοι βγάλαν τα κινητά τους και τηλεφώνησαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν στην αστυνομία. Ένας μεθυσμένος πέταξε προς το βαν ένα γυάλινο μπουκάλι μύρα που κρατούσε στα χέρια του και τέλος, κάποιος περαστικός προσπάθησε να σταματήσει την απαγωγή στέκοντας μπροστά

στο αυτοκίνητο με τα χέρια ψηλά. Ευτυχώς, πρόλαβε την τελευταία στιγμή και πήδηξε πάνω στο πεζοδρόμιο, ένα δευτερόλεπτο πριν τον πατήσει το επιταχυνόμενο όχημα. Όλες οι παραπάνω προσπάθειες αντίδρασης ήταν ολοκληρωτικά καταδικασμένες σε αποτυχία, καθώς το βαν επέδρασε με υπερβολική ταχύτητα προς τη συνοικία του Σέντ Ντενί κι από κει κατευθύνθηκε βόρεια, όπου δύο ώρες αργότερα πάρκαρα σε ένα μικρό δρόμο στα βόρειο προάστεια της Βαλεσιάνς, λίγα χιλιόμετρα από τα βελγικά σύνορα. Σε όλη τη διαδρομή που ακολούθησε το μαύρο βαν, από το εικοστό διαμέρισμα του Παρισιού μέχρι το προάστειο της γαλλικής επαρχιακής πόλης, οι κάμερες καταγραφής της κυκλοφορίας, όπως και οι κάμερες καταγραφής της ταχύτητας, ήταν όλες απενεργοποιημένες.

Το ίδιο βράδυ. 00:42

Το τεχνητό φως από την λάμπα ενός δυνατού φακού, καθώς και η έντονη ζέστη που επικρατούσε μέσα στον στενό χώρο του μικρού αυτοκινήτου έκαναν τον Μεγάλο Αδελφό να ξυπνήσει, αργά, σταδιακά, μέσα από έναν σκοτεινό και βαθύ λήθαργο. Το σκοτάδι πλάκωνε τη θέα έξω από το παρμπρίζ του αμαξιού, με εξαίρεση κάποια πολύ μικρά φωτάκια που αναβόσβηναν σαν μικρά αστέρια, ευθεία μπροστά σε πολύ μεγάλη απόσταση. Προσπάθησε να κινηθεί, όμως του ήταν αδύνατο. Τα δυο του χέρια ήταν δεμένα σταυρωτά σε μια απίστευτα άβολη στάση. Τον είχαν ακινητοποιήσει με αριστοτεχνικό τρόπο πάνω στη θέση του οδηγού, καθώς το αριστερό του χέρι ήταν δεμένο με μαύρη ηλεκτρολογική ταινία πάνω

στη δεξιά μεριά του τιμονιού, ενώ το δεξί του ήταν δεμένο με μια χειροπέδη, πάνω αριστερά, στη λαβή που βρισκόταν πάνω από το παράθυρο του οδηγού. Προσπάθησε να κουνήσει το τιμόνι, για να φέρει το αριστερό του χέρι λίγο πιο αριστερά και έτσι, με αυτόν τον τρόπο να μπορέσει να κάτσει πιο βολικά, όμως συνειδητοποίησε πολύ γρήγορα πως και το τιμόνι ήταν κλειδωμένο με μια μεγάλη κίτρινη μεταλλική κλειδαριά η οποία πατούσε πάνω στη μοκέτα του αυτοκινήτου. Ήταν ζαλισμένος και είχε απίστευτο πονοκέφαλο. Δεν μπορούσε να δει καθαρά, καθώς η θολούρα δεν έλεγε να καθαρίσει μπροστά από τα μάτια του. Από την πρώτη στιγμή που τα άνοιξε, δηλαδή πριν από δυο με τρία λεπτά, κατάλαβε πως ένας άντρας με μια μαύρη κουκούλα στο κεφάλι καθόταν στη θέση ακριβώς δίπλα του, όμως προτίμησε να μην γυρίσει να τον κοιτάξει, καθώς δεν είχε ιδέα για το ποιες ήταν οι προθέσεις του. Γνώριζε βέβαια πολύ καλά, πως δεν μπορούσε να στρουθοκαμηλίζει για πάντα κι έτσι, ύστερα από τη δεύτερη αποτυχημένη προσπάθεια του να κάτσει λίγο πιο βολικά, παραιτήθηκε απογοητευμένος και γύρισε προς τον άντρα που καθόταν δίπλα του. Του είπε στα Γαλλικά,

«κατουριέμαι, θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω κάποια τουαλέτα;». Αυτός του απάντησε στ' Αγγλικά,

«είμαι σε θέση να γνωρίζω πως μιλάς άπταιστα Αγγλικά». Ο όμηρος επανέλαβε την ερώτηση του στην γλώσσα που του ζήτησε ο απαγωγέα. Η απάντηση που πήρε από τον άντρα με την κουκούλα ήταν αρνητική,

«όχι, αλλά αν δεν αντέχεις, σου επιτρέπω να κατουρηθείς πάνω σου». Ο άντρας έδωσε ένα λεπτό στον Μεγάλο Αδερφό

για να αντιδράσει, όμως αυτός έμεινε αμίλητος. Ήταν ξεκάθαρο πως ήξερε πολύ καλά το συγκεκριμένο παιχνίδι και ο άντρας με την κουκούλα ήταν βέβαιος πως ο αιχμάλωτος δεν θα έλεγε ούτε κουβέντα παραπάνω από ότι ήταν απαραίτητο. Άπλωσε το χέρι του και ακούμπησε ένα μικρό καταγραφικό μηχάνημα πάνω στο καντράν του αυτοκινήτου μπροστά από τον δεμένο άντρα και είπε στ' αγγλικά,

«θέλω όλα τα ονόματα των συνεργατών και των συνδέσμων σου στην Ελλάδα. Θέλω διευθύνσεις από κάθε γιάφκα που έχεις οργανώσει και τέλος, θέλω να μου περιγράψεις όλα τα μελλοντικά σχέδια τα οποία σχετίζονται με τη χώρα και τους συμμάχους της». Έσκυψε πάλι, μπροστά από τον Μεγάλο Αδελφό και πάτησε το κουμπί της καταγραφής. Για τα επόμενα δύο λεπτά, μέσα στον στενό χώρο του αυτοκινήτου ακουγόταν μόνο οι αναπνοές των δύο αντρών.

«Καλώς!», είπε τελικά ο άντρας με την κουκούλα, έβγαλε μια μικρή τανάλια μέσα από μια δερμάτινη τσάντα που είχε μπροστά στα πόδια του, την έφερε μπροστά στα μάτια του ομήρου και την κούνησε δεξιά κι αριστερά δύο με τρεις φορές, ώστε να του περάσει το μήνυμα για το τι θα ακολουθούσε στη συνέχεια. Μια στιγμή μετά, όταν ήταν πλέον απόλυτα σίγουρος πως ο Μεγάλος Αδελφός δεν είχε καμία πρόθεση να αρχίσει να μιλάει, έπιασε σφιχτά με την τανάλια τον δείκτη από το αριστερό δεμένο χέρι και με δύναμη, τράβηξε και ξερίζωσε το νύχι από το κρέας. Η κραυγή του Μεγάλου Αδελφού αντήχησε εκκωφαντικά μέσα στον στενό χώρο.

01:02

Κάποια στιγμή, οι κραυγές πόνου μετριάσανε και αντικαταστάθηκαν από τις βαριές ανάσες και το μουγκρητό που έβγαινε από το λαρύγγι του ομήρου. Τότε ακούστηκε η φωνή του βασανιστή, ήρεμη και καταπραϋντική,

«Ναι αδελφέ μου!», είπε χαμηλόφωνα, «γνωρίζω πόσο πονάει. Είναι τρομακτικό» και αμέσως μετά, με μια πολύ γρήγορη υπολογισμένη κίνηση, έπιασε τον παράμεσο, τράβηξε την τανάλια και ξερίζωσε ένα ακόμη νύχι.

01:44

Το κεφάλι του ομήρου ήταν πεσμένο πάνω στα σταυρωμένα του χέρια. Μάλλον είχε λιποθυμήσει, γιατί ένα λεπτό πριν έσκουζε σαν το γουρούνι που το σφάζανε και τώρα είχε μείνει ακίνητος να βαριανασαίνει, χωρίς να δείχνει σημάδια συνείδησης. Ο βασανιστής έσκυψε μπροστά στα πόδια του, άνοιξε μια δερμάτινη τσάντα και τράβηξε από μέσα της ένα μικρό πλαστικό μπουκάλι. Το άνοιξε και το τοποθέτησε πάνω από τη δεξιά μεριά του τιμονιού σημαδεύοντας τα πέντε ματωμένα δάκτυλα του αριστερού χεριού. Έριξε το υγρό πάνω στα δάκτυλα του Μεγάλου Αδελφού. Η ατμόσφαιρα γέμισε από ουρλιαχτά πόνου και την χαρακτηριστική μυρωδιά του λευκού ξυδιού...

...ο υπέρλαμπρος φωτεινός δίσκος εκτόξευε τις ακτίνες του πάνω σε όλη την επικράτεια του. Τα μάτια του βεδουίνου

μπορούσαν να δουν μακριά, ως τις θολές γραμμές που διαγράφονταν στον ορίζοντα και απεικόνιζαν τις κορυφές, όπως και τα βάθη των γιγαντιαίων αμμόλοφων. Οι ταλαντώσεις των θολών γραμμών ήταν αργές, μεθυστικές και ακολουθούσαν πιστά την απαλή κίνηση που έκανε η δρομάδα του, καθώς βύθιζε τις οπλές της μέσα στην καυτή άμμο της ερήμου. Ο αναβάτης τράβηξε το μακρύ μαντήλι μπροστά από το πρόσωπο του και πήρε μια βαθιά αναπνοή για να ρουφήξει, ν' απολαύσει τη μυρωδιά της ερήμου. Πόσο την είχε πεθυμήσει αυτήν την ανεπαίσθητη μυρωδιά; Είχε μεγαλώσει μαζί της, την αγαπούσε, την χρειαζόταν, τη θεωρούσε ως την πρωτόγονη αίσθηση που έπαιρνε μαζί του κάθε παιδί βεδουίνου στην πορεία που χάραζε νομοτελειακά, από τον κόσμο των μικρών κυνηγών, στον κόσμο των μεγάλων πολεμιστών. Σήκωσε ξανά το μαντήλι, το έφερε μπροστά στο πρόσωπο κι έδωσε μια απαλή βιτσιά στα καπούλια της εκπαιδευμένης καμήλας. Το ζώο του χάρισε ένα μουγκρητό, ως έναν τρόπο επικοινωνίας με τον αναβάτη του, κι άρχισε να επιταχύνει τον καλπασμό. Ξαφνικά, ο γαλάζιος ουρανός άρχισε να κοκκινίζει. Μεγάλες αγριεμένες ριπές κόκκινης άμμου, άγνωστο από πού είχαν ξεπροβάλει, τον πλησίαζαν με ταχύτητα, ώσπου τον περικύκλωσαν κι άρχισαν να τον βομβαρδίζουν με καυτές ριπές, να τον μαστιγώνουν παλεύοντας να τον ρίξουν κάτω από το δυνατό ζώο. Τράβηξε τα γκέμια και ανάγκασε τη μεγάλη καμήλα να καθίσει πάνω στην κορυφή της θίνας. Πήδηξε από την πλάτη του ζώου κι άρχισε να περπατάει αργά μέσα στην θύελλα. Με τα χέρια τεντωμένα μπροστά, σαν τον τυφλό και τα ματόκλαδα ερμητικά κλειστά, περπατούσε προς μια άγνωστη κατεύθυνση, προσπαθώντας να βρει μια έξοδο

μέσα απ' αυτόν τον εφιάλτη. Περπατούσε κι ας μην ήξερε που πήγαινε. Περπατούσε και οι ριπές του ανέμου τον σωριάζανε πάνω στο απαλό στρώμα της άμμου. Όμως σηκωνόταν, βάζοντας όλη του τη δύναμη, σηκωνόταν ξανά και ξανά, γιατί το ήξερε, το ένιωθε, πως αν έμενε ξαπλωμένος τότε η άμμος θα τον κατάπινε και θα τον κρατούσε μέσα της για πάντα. Ώσπου, η θύελλα ηρέμισε απότομα. Ξαφνικά έτσι όπως ήλθε, έτσι έφυγε. Ο βεδουίνος κοίταξε γύρω του, συνειδητοποιώντας πως η θύελλα συνέχισε να μαίνεται σε μικρή απόσταση από αυτόν, αλλά όχι στο σημείο στο οποίο στεκόταν, σαν να βρισκόταν στο μάτι ενός κυκλώνα. Όρθιος, ακίνητος, τράβηξε την άκρη από το μακρύ τουρμπάνι του, άνοιξε τα μάτια, πετάρισε τα βλέφαρα και τότε τον είδε μπροστά του. Στεκόταν λίγα μέτρα πιο μακριά και ήταν ξερακιανός, υψηλόσωμος κι ολόγυμνος. Ήταν φρικιαστικός, χωρίς δέρμα, ξεπετσωμένος από την κορυφή ως το νύχια. Κατακόκκινος, από το αίμα που ξεκινούσε από το караφλό κεφάλι του και έτρεχε ως τα δάκτυλα των ποδιών. Ήταν ένας ζωντανός-νεκρός που πλησίαζε αργά, με το ένα πονεμένο βήμα μετά το άλλο, με τα χέρια άκαμπτα, τεντωμένο μπροστά. Ο βεδουίνος ήθελε να τρέξει να γλυτώσει από τον εφιάλτη, όμως δεν είχε τη δύναμη να φύγει. Τα πόδια θέλαν να κινήσουν, το μυαλό έκραζε βοήθεια, τα χέρια προσπαθούσαν να βγάλουν την μακριά μαχαίρα μέσα από τη θήκη της, όμως το σώμα παρέμενε παράλυτο. Το κατακόκκινο νεκρό πλάσμα ήρθε και στάθηκε μπροστά του, άρπαξε με μια απότομη κίνηση τ' αριστερό χέρι του βεδουίνου και το πίεσε. Ο μαρμαρωμένος πολεμιστής άρχισε να βγάζει κραυγές πόνου, αλλά δεν μπορούσε να τις ακούσει. Το μόνο πράγμα που μπορούσε να κάνει ήταν να

κοιτάει τα τρομακτικά γαλάζια μάτια του νεκροζώντανου Αδάμ, ενώ αυτός γελούσε σαν παράφρονας και συνέχιζε να τσαλακώνει, σαδιστικά, το χέρι του βεδουίνου. Όσπου αυτός, άνοιξε το στόμα, πίεσε το μυαλό και κατάφερε να φωνάξει μ' όλη τη δύναμη των πνευμόνων του,

«Αδάμ σταμάτα, πονάω!!!»...

02:15

Τα μάτια του Μεγάλου Αδελφού πετάρισαν. Ένα ακόμη κτύπημα στη δεξιά κροταφική χώρα τον τράβηξε μακριά από το έρεβος του εφιάλτη και τον επανάφερε στη ζοφερή πραγματικότητα. Ο βασανιστής, γυρισμένος ολόκληρος προς το μέρος του, άπλωσε το χέρι προς τη μικρή καταγραφική συσκευή, την ενεργοποίησε για μια ακόμη φορά και του είπε,

«μίλησε μου» και αμέσως σήκωσε τ' αριστερό του χέρι μέσα στο οποίο κρατούσε έναν μεγάλο ηλεκτρολογικό κόφτη τον έφερε μπροστά στο πρόσωπο του δεμένου άντρα, έπιασε με τ' άλλο χέρι τον ματωμένο δείκτη του Μεγάλου Αδελφού και μίλησε με μια ήρεμη, μειλίχια φωνή, χωρίς να εκπέμπει κακία ή σαδισμό,

«ο χρόνος είναι με το μέρος μου αδελφέ μου. Σε παρακαλώ, απάλλαξε με από αυτό το μαρτύριο και μίλησε μου. Ούτως ή άλλως, σε λίγες ώρες θα παραληρείς και θα μου τα πεις όλα μόνος σου».

05:05

Ένα κινητό δονήθηκε. Ο ξανθός άντρας με το μικρό μουσάκι κάτω από το πιγούνι άνοιξε διάπλατα τα μάτια, γνωρίζοντας πολύ καλά από ποιόν προερχόταν το συγκεκριμένο μήνυμα. Πετάχτηκε απότομα από το κρεβάτι του κι έκανε τα πέντε απαραίτητα βήματα τα οποία θα τον φέρναν μπροστά από το μικρό Blackberry. Το άρπαξε, το ξεκλείδωσε και διάβασε,

-εντάξει, μίλησε-

Πάτησε με τον αντίχειρα τ' ανάγλυφα κουμπιά του πληκτρολογίου κι έστειλε την απάντηση,

-σου τα είπε όλα;-

-όλα-

-τελείωσε;-

-ναι-

-ήταν επώδυνο;-

-ναι-

-για σένα εννοούσα-

-ναι, το κατάλαβα-

-καλώς! Γύρνα πίσω, σήμερα κιόλας-

-οκ-

Ο Λουκάς έτριψε με δύναμη τα μάτια του, γέμισε τα πνευμόνια και μετά ξεφύσησε με δύναμη. Ανησυχούσε για τον Πέτρο και κάθε φορά που τον έστελνε σε μια δύσκολη επιχείρηση όπως αυτήν, αγχωνόταν περισσότερο γι' αυτόν παρά για την έκβαση της ίδιας της αποστολής. Τους αγαπούσε όλους στην ομάδα του, αλλά για κάποιον λόγο είχε μια ιδιαίτερη αδυναμία στον Πέτρο. Φυσικά, δε γνώριζε τον λόγο, αλλά ούτε κι ενδιαφέρθηκε ποτέ να τον ανακαλύψει.

Αχιλλοπούλειο γενικό νοσοκομείο Βόλου. Την επόμενη μέρα

Η Γκιουλγκιούν σταμάτησε μπροστά στον πάγκο της μικρής ρεσεψιόν που ενωνόταν με τον θάλαμο της εφημερίας και με ένα ευγενικό χαμόγελο ανήγγειλε στη νοσοκόμα που εφημέρευε, πως ο κύριος που στεκόταν ακριβώς δίπλα της ήταν ο πατέρας της και πως είχε έρθει από τον Ίασμο της Κομοτηνής με σκοπό να επισκεφτεί τον μελλοντικό γαμπρό του. Η νοσοκόμα έψαξε κάποια χαρτιά που είχε ακουμπισμένα πάνω στον πάγκο. Μόλις βρήκε αυτό που έψαχνε, πέρασε πίσω από τη ρεσεψιόν και ήρθε και στάθηκε δίπλα τους. Είπε με περίσσια ευγένεια,

«Ελάτε κύριε Ουρντάνογλου, ας μιλήσουμε στον αστυνομικό». Αυτός, μόλις κατάλαβε πως η νεαρή μουσουλμάνα πλησίαζε προς το μέρος του, συνοδευόμενη από τη νοσοκόμα και έναν μεσήλικα μουστακαλή, σηκώθηκε και στάθηκε ακίνητος με το στήθος φουσκωμένο. Έτσι όπως στεκόταν, με ένα στιβαρό και συνάμα ευγενικό ύφος, έλεγξε προσεκτικά τα τρία χαρτιά που του άφησε η νοσοκόμα στα χέρια. Το ένα ήταν από τον προϊστάμενο του, τον υποδιοικητή της αστυνομικής διεύθυνσης Βόλου, ο οποίος παραχωρούσε άδεια ημίωρης επισκέψεως στον κύριο Ουρντάνογλου. Το άλλο χαρτί ήταν η σύμφωνη γνώμη του διοικητή του νοσοκομείου και το τρίτο ήταν μια φωτοτυπία από την ταυτότητα του πατέρα, η οποία είχε έρθει με φαξ από το αστυνομικό τμήμα. Ο αστυνομικός ζήτησε ευγενικά την ταυτότητα του μουστακαλή κυρίου και μόλις έκανε την ταυτοπροσωπία, κοίταξε το ρολόι του και είπε,

«το επισκεπτήριο είναι ημίωρο, άρα θα σας ζητήσω να αποχωρίσετε στις δέκα και τριανταπέντε». Πατέρας και κόρη τον ευχαρίστησαν και περάσαν στον μονόκλινο θάλαμο νοσηλείας. Μόλις έκλεισαν την πόρτα πίσω τους, ο αστυνομικός έκανε ένα βήμα και έστησε αυτί πίσω από την λεπτή πόρτα. Έτσι, από περιέργεια. Τη μόνη πληροφορία που μπόρεσε να συλλέξει, ήταν πως ο κρατούμενος και οι επισκέπτες μιλούσαν στα Τουρκικά. Κάπως απογοητευμένος, γύρισε στην καρέκλα του, έβγαλε το κινητό από την τσέπη και αφού έκατσε φαρδύς-πλατύς, συνέχισε να σερφάρει στο ίντερνετ.

Ο Μουράτ άπλωσε το δεξί του χέρι, αλλά μόλις συνειδητοποίησε πως το ανάλογο χέρι του Αδάμ ήταν μπαταρισμένο, άλλαξε και του έκανε μια χειραψία με το αριστερό. Οι δυο άντρες ανταλλάξαν τα δέοντα, με τον Μουράτ να είναι πολύ προσεκτικός σε αυτά που ρωτούσε. Οι εντολές του Αδάμ προς την αρραβωνιαστικιά του ήταν ξεκάθαρες. Αφού ο μελλοντικός πεθερός του είχε εκδηλώσει την επιθυμία να τον επισκεφτεί, τότε η Γκιουλγκιούν θα έπρεπε να επιμείνει στην ιστορία την οποία την είχε δασκαλέψει να λέει ο Αδάμ. Δηλαδή, πως ο αρραβωνιαστικός της είχε εμπλακεί σε ένα θανατηφόρο τροχαίο και επειδή η αστυνομία θεωρούσε, αδικώς φυσικά, πως ήταν ύποπτος απόδρασης, διατάχθηκε η φύλαξη του σε εικοσιτετράωρη βάση. Ο Μουράτ επέμεινε πως η συμπεριφορά τους ήταν ρατσιστική, γιατί μόνο έτσι θα μπορούσε να εξηγήσει κάποιος λογικός άνθρωπος την αδικαιολόγητη κράτηση ενός Έλληνα πολίτη. Για τον ηλικιωμένο θρακιώτη ήταν ξεκάθαρο πως ο λόγος της συγκεκριμένης διάκρισής εναντίον του, ήταν η θρησκεία του. Του υποσχέθηκε μάλιστα, πως εάν αποφάσιζε να τους κάνει μήνυση, όταν

φυσικά θα είχε αναρρώσει και ξεμπερδέψει μ' αυτήν την ταλαιπωρία, ο ίδιος ήταν έτοιμος να τον στηρίξει οικονομικά. Ο Αδάμ τον ευχαρίστησε για την υποστήριξη που έδειχνε και για τη μεγαλοψυχία του,

Ύστερα από εικοσιπέντε λεπτά η Γκιουλγκιούν ενημέρωσε τον πατέρα της πως πλησίαζε το τέλος του επισκεπτηρίου και ο Μουράτ σηκώθηκε, κάπως απρόθυμα και αποχαιρέτησε τον μελλοντικό γαμπρό του με μια ένθερμη χειραψία. Η νεαρή μουσουλμάννα ενημέρωσε τον αρραβωνιαστικό της πως έπρεπε να φύγει και αυτή και πριν βγει από το δωμάτιο τον ρώτησε αν προτιμούσε τις περσίδες του παραθύρου σηκωμένες. Ο Αδάμ γύρισε αδιάφορα και κοίταξε προς το παράθυρο, σκέφτηκε κάτι για μια στιγμή και μετά, χωρίς να δώσει κάποια απάντηση στην αρραβωνιαστικιά του, ξαναγύρισε το κεφάλι του μπροστά.

Από τη στιγμή που ξεκίνησε ο λαιμός του Αδάμ να γυρίζει προς το παράθυρο, μέχρι να επανέλθει το κεφάλι στην αρχική του θέση, πέρασαν μόλις τέσσερα δευτερόλεπτα. Αυτός ήταν αρκετός χρόνος για τον θρακιώτη Μουράτ Ουρντάνογλου να σηκώσει απότομα το χέρι του, να καρφώσει μια μικρή σύριγγα πάνω στον ορό του Αδάμ, να πατήσει το έμβολο και να εκχύσει μέσα στο σακουλάκι του ορού μερικές σταγόνες από το υγρό το οποίο περιείχε η ένεση.

Ο πατέρας πέρασε πρώτος έξω από το δωμάτιο και η κόρη του κίνησε για να τον ακολουθήσει. Τη στιγμή που ήταν έτοιμη να κλείσει την πόρτα πίσω της, άκουσε ένα βαρύ βογκητό να βγαίνει μέσα απ' τα στήθη του Αδάμ και με μια γρήγορη κίνηση έφτασε δίπλα στο κρεβάτι και του πιάσε τ'

αριστερό χέρι. Μέσα σε μια στιγμή τα γαλάζια μάτια του τραυματισμένου άντρα άρχισαν να γουρλώνουν μέχρι που φτάσανε, υπερβολικά εξογκωμένα, να προσπαθούσαν να πεταχτούν έξω από τις κόγχες τους. Η Γκιουλγκιούν είδε μπροστά στα μάτια της το πρόσωπό του να γίνεται απότομα μπλε και τα βογκητά που έβγαζε πριν από λίγο, να μετατρέπονται τώρα σε ρηχούς ασφυκτικούς ρόγχους. Ένωσε πάνω στο χέρι της, σαν τανάλια, τη δύναμη με την οποία την σφίγγανε όλοι οι μυς του Αδάμ. Ξαφνικά, ο άντρας έβγαλε ένα τελευταίο ρόγχο και η γυναίκα άκουσε έντρομη τον χαρακτηριστικό μονότονο ήχο που έκανε το μηχάνημα υποστήριξης προειδοποιώντας πως ο ασθενής δεν είχε πια σφυγμό. Το χέρι του Αδάμ χαλάρωσε απότομα και έπεσε πάνω στα σεντόνια του κρεβατιού. Τα γαλάζια μάτια του κοιτούσαν άψυχα προς το ταβάνι και η γλώσσα του έμεινε ακίνητη, να κρέμεται έξω από τα μαβιά χείλια. Ήταν νεκρός.

Τράβηξε με δύναμη την πόρτα και πετάχτηκε στον διάδρομο. Κοίταξε έντονα στα μάτια τον αστυνομικό, ο οποίος της ανταπόδωσε το έντονο κοίταγμα με μια έκφραση ηλιθίου. Όταν όμως συνειδητοποίησε πως κάτι πήγαινε πολύ λάθος, πετάχτηκε όρθιος από την καρέκλα, έσπρωξε την Γκιουλγκιούν στα πλάγια καθώς του έφραζε την πρόσβαση προς το δωμάτιο και μπήκε μέσα αλαφιασμένος. Την ίδια στιγμή, ακούστηκαν τα γρήγορα βήματα που κάνανε τα σαμπό της νοσοκόμας. Η νεαρή μουσουλμάνα γύρισε προς το μέρος της και την είδε να τρέχει προς το δωμάτιο, καθώς είχε ακούσει κι αυτή στο μόνιτορ της στο δωμάτιο της εφημερίας, την έλλειψη σφυγμών. Η νοσοκόμα την προσπέρασε με ταχύτητα, ακολουθώντας τον αστυνομικό μέσα στο δωμάτιο.

Εκείνη τη στιγμή, η νεαρή μουσουλμάνα ένιωσε ένα χέρι να την τραβάει από τον αγκώνα. Γύρισε και είδε τον πατέρα της, ο οποίος την γύρισε με δύναμη προς το μέρος του και της είπε στα Τουρκικά, σε τόνο διαταγής,

«κουνήσου κοπέλα μου, πρέπει να εξαφανιστούμε». Και αυτό ακριβώς κάνανε.

Ο Θωμάς καθόταν στο τιμόνι ενός μαύρου βαν. Τα σκούρα φιμέ τζάμια που περιβάλλαν το αυτοκίνητο, καθώς και ο δυνατός κινητήρας των δύομιση χιλιάδων κυβικών εκατοστών, έκαναν το συγκεκριμένο όχημα ένα από τ' αγαπημένα του. Στην ουσία βέβαια, ήταν το μόνο από τα τέσσερα υπηρεσιακά οχήματα που δεν είχε τίποτε να ζηλέψει από τα ανάλογα επιχειρησιακά αυτοκίνητα των υπολοίπων υπηρεσιών, καθώς τα υπόλοιπα τρία, με πρώτο και καλύτερο το λευκό Megane του διευθυντή, ήταν όλα παλιατζούρες. Στις μπροστινές θέσεις καθόταν μόνο ο Θωμάς πίσω από το τιμόνι, ενώ στις πίσω θέσεις, ψύχραιμος και ατάραχος όπως πάντα καθόταν ο Πέτρος και δίπλα του ο αγχωμένος Λουκάς. Δάγκωνε με μανία τις παρανυχίδες του και κοιτούσε νευρικά την απέναντι πλευρά του δρόμου και πιο συγκεκριμένα την είσοδο στα επείγοντα περιστατικά του νοσοκομείου. Ο Θωμάς κουνούσε νευρικά το αριστερό του πόδι, πάνω-κάτω. Παρόλο που ήταν χαλαρός και σίγουρα ικανοποιημένος, αφού επιτέλους μπορούσε να οδηγήσει κι αυτός το ολοκαίνουργιο βαν, ο μακρυμάλλης πρώην αστυνομικός είχε "σκυλιάσει" για ένα τσιγάρο. Φυσικά, γνώριζε πολύ καλά το αυστηρό πρωτόκολλο που ακολουθούσαν κατά τη διάρκεια των παρακολουθήσεων,

ενώ παράλληλα μπορούσε να νιώσει την εμφανή και διάχυτη νευρική του αφεντικού. Έτσι, πείστηκε πως το καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν να σφίξει τα σαγόνια και να υπομείνει αδιαμαρτύρητα το βασανιστήριο της στέρησης.

Ο Πέτρος τους είδε πρώτος. Η μαυροφορεμένη νεαρή γυναίκα και ο μουστακαλής πατέρα της, στρίψανε από την μπροστινή πλευρά του νοσοκομείου και περπατούσαν με γρήγορα βήματα και τα κεφάλια χαμηλά, κατευθυνόμενοι προς τη θέση του αυτοκινήτου .

«Αυτοί είναι», είπε ο μαυρομάλλης καταδρομέας και ο Θωμάς χωρίς καθυστέρηση, έβαλε μπρος τ' αυτοκίνητο και το γκάζωσε κατά πάνω τους. Ο πατέρας άκουσε τον επιθετικό ήχο του δυνατού κινητήρα και με μια απότομη κίνηση τράβηξε την κόρη του στα πλάγια, πάνω στο πεζοδρόμιο, τη στιγμή που τα φρένα του αυτοκινήτου ουρλιάζανε ακριβώς δίπλα τους.

Το μαύρο βαν κινούταν πάνω στην Εθνική οδό με κατεύθυνση την Αθήνα. Ο Θωμάς οδηγούσε μέσα στα επιτρεπόμενα όρια ταχύτητας και σε τακτά διαστήματα έριχνε κρυφές ματιές στην κοπέλα που ήταν στρυμωγμένη ανάμεσα στον μεγαλόσωμο Πέτρο και τον διευθυντή του. Είχε βγάλει το μακρύ τσαντόρ και είχε αφήσει λυτά τα μαλλιά της να πέφτουν πάνω στους ώμους. Ο Θωμάς την κοίταζε και θαύμαζε τα όμορφα κατάμαυρα μάτια και τη σταρένια επιδερμίδα. Αυτή κοιτούσε αμίλητη το κενό. Δεν είχε πει κουβέντα από τη στιγμή που

μπήκαν στ' αυτοκίνητο, όπως και οι υπόλοιποι επιβάτες. Ο μόνος που μίλησε όταν μπήκαν στ' αμάξι ήταν ο πατέρας της, αφού πρώτα τράβηξε και ξεκόλλησε από το πάνω χείλι το μακρύ παχύ μουστάκι του. Λακωνικά, με λίγες κουβέντες, έκανε μια σύντομη περιγραφή στον Λουκά, ενημερώνοντας τον σχετικά με τον επιτυχή "τερματισμό" του Αδάμ. Μόλις τελείωσε η αναφορά, έβγαλε από την τσέπη του ένα δελτίο ταυτότητας που είχε την φωτογραφία του επάνω και απλώνοντας το χέρι του προς τα πίσω το άφησε στα χέρια του Λουκά. Αυτός πήρε με το ένα χέρι το πλαστό έγγραφο και με το άλλο τον κτύπησε απαλά στον πλάτη για να τον συγχαρεί. Του είπε σε φιλικό τόνο,

«για υπερήλικας, καλά τα πήγες ρε Μάρκο». Περίμενε, σε θέση άμυνας, το επερχόμενο κρύο αστείο του οδηγού και σωματοφύλακα του, όμως ο Μάρκος έμεινε σιωπηλός. Απόφασισε να μην τον πιέσει και έτσι, τον άφησε στις σκέψεις του να κοιτάει τον δρόμο έξω από το παράθυρο. Γύρισε προς στη νεαρή μαυρομάλλα που καθόταν δίπλα του και την ρώτησε με πραγματικό ενδιαφέρον,

«Πως νιώθεις Αγγελική;». Η κοπέλα του έριξε μια γρήγορη ματιά, χαμήλωσε το βλέμμα της και απάντησε μονολεκτικά,

«παράξενα».

«Ναι, καταλαβαίνω, με το δίκιο σου», είπε συγκαταβατικά ο Λουκάς. Αλλάζοντας τον τόνο την φωνής του, ξαναμίλησε, αυτήν τη φορά με σιγουριά και επισημότητα,

«εγώ στη θέση σου Αρχιλοχία, θα ένοιωθα υπερήφανος. Η αποστολή στέφτηκε με επιτυχία χάριν των προσόντων σου. Η

θρακιώτικη καταγωγή σου, η άπταιστη γνώση της Τουρκικής, καθώς και η υποκριτική σου ικανότητα, βοήθησαν καθοριστικά στην παγίδευση του Μπινιάρη». Η κοπέλα δεν ανταποκρίθηκε αμέσως. Κοίταξε για λίγο τα κομμένα, άβαφα νύχια της και μετά είπε στενοχωρημένη,

«ναι, αλλά με εμπιστεύτηκε».

Την παίρνει από κάτω, πρέπει να δράσω γρήγορα, σκέφτηκε ο Λουκάς και όταν ξανάνοιξε το στόμα του είχε ήδη διαλέξει την κατάλληλη τακτική. Την επίκληση του συναισθήματος του θυμού.

«Δεν σ' εμπιστεύτηκε Αγγελική, σε χρησιμοποίησε», είπε κι έκανε μια παύση για να διαβάσει την αντίδραση της. Η Αγγελική έδειξε να τσιμπάει το δόλωμα. Γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του κι άκουσε τα λεγόμενα μ' ένα σκοτεινό και λίγο επιθετικό βλέμμα. *Δεν της αρέσει να την χρησιμοποιούν. Ωραία!* σκέφτηκε ο αρχικατάσκοπος και συνέχισε,

«όμως, έπεσε άθελα του στην παγίδα που του είχαμε στήσει. Πίστεψε πως σε χρησιμοποίησε, πείθοντάς σε να του φέρεις ένα "καθαρό" τηλέφωνο, μέσω του οποίου θα επικοινωνούσε με τον τρομοκράτη-μέντορα του, ωστόσο, αυτό που δεν ήξερε ήταν πως το τηλέφωνο που του έδωσες, αυτό δηλαδή που σου πούλησε ο δικός μας πωλητής ο οποίος προσποιούταν πως δούλευε στο κατάστημα κινητής τηλεφωνίας...», τέντωσε το χέρι και έδειξε με το δάκτυλο τον Θωμά, «δεν ήταν ένα αληθινό κινητό, αλλά μια συσκευή περίπλοκη, πανάκριβη και πανέξυπνη. Μου την παραχώρησε ένας φίλος από μία αλλοδαπή υπηρεσία, με σκοπό να μπορούμε να εντοπίζουμε

τη γεωγραφική θέση οποιουδήποτε κινητού και μέσω ενός προγράμματος μόνιμης παρακολούθησης να μπορούμε να το ακολουθούμε σε πραγματικό χρόνο. Έτσι, μόλις με ενημέρωσες για την επιθυμία του να προμηθευτεί μια καινούργια συσκευή του κουτιού, τότε ζήτησα από τον Θωμά ν' ανέβει στο Βόλο έχοντας το παγιδευμένο κινητό στο χέρι. Παράλληλα ζήτησα από τον Χρηστάρα να ετοιμάσει και να *''τρέξει''* το πρόγραμμα παρακολούθησης που ήταν συνδεδεμένο με τη συσκευή. Ωστόσο, αυτή η μικρή συσκευή έχει και μια ακόμη απaráμιλλη λειτουργία. Είναι προγραμματισμένη να εντοπίζει την τοποθεσία ενός τηλεφώνου, χωρίς παρόλα αυτά να επιτρέπει την κλήση μεταξύ των δύο χρηστών. Με αυτόν τον τρόπο ο Αδάμ ξεγελάστηκε, καθώς πήρε αναφορά παράδοσης του μηνύματος που έστειλε, αλλά ο παραλήπτης, δηλαδή ο Μεγάλος Αδελφός δεν το έλαβε ποτέ, άρα δεν πρόλαβε να ενημερωθεί και έτσι οι άμυνες του ήταν πεσμένες. Γι' αυτό και έπεσε στα χέρια μας σαν ώριμο, ζουμερό φρούτο». Η στάση της Αγγελικής άλλαξε, καθώς ήταν φανερό πως είχε αρχίσει να δείχνει πραγματικό ενδιαφέρον.

«Ευτυχώς», συνέχισε την αφήγηση ο Λουκάς, «η Ελλάδα, όπως κι εγώ, έχουμε συμμάχους και φίλους στο εξωτερικό. Ο τρομοκράτης εντοπίστηκε στα προάστεια μιας ευρωπαϊκής μεγαλούπολης, συνελήφθη και τέλος ομολόγησε τα σχέδια του και το κυριότερο, κατονόμασε τους υπόλοιπους συνεργάτες του. Αν με ρωτήσεις πια ήταν αυτά τα σχέδια, θα σου περιγράψω με δύο λόγια το ένα από αυτά, ίσως το πιο επικίνδυνο για την ασφάλεια της χώρας μας. Καταφέρνοντας να εξασφαλίσει δωρεές από χώρες οι οποίες ξοδεύουν άπλετο χρήμα και πολύτιμο χρόνο για να αποδιοργανώσουν και να

αλλοτριώσουν τις αφελής και ανοχύρωτες δυτικές κοινωνίες, σχεδίασε και χρηματοδότησε την αρχή ενός μεγαλόπνοου σχεδίου. Ένα σχέδιο πανευρωπαϊκής εμβέλειας το οποίο θα έμπαινε σε πλήρη εφαρμογή, όταν θα ερχόταν η κατάλληλη στιγμή. Ξεκίνησε το σχέδιο του στη χώρα μας οργανώνοντας τρεις μεταφορές οπλισμού από το εξωτερικό σε ελληνικά λιμάνια, μέσω νομότυπων εμπορικών πλοίων. Ο Μπινιάρης, αρχικά, τραβούσε την προσοχή των διωκτικών αρχών με ασύμμετρες επιθέσεις μικρής έντασης, όπως για παράδειγμα εμπρησμούς, παράλληλες ληστείες τραπεζών σε μικρές επαρχιακές πόλεις, ή ακόμη και φόνους δημοσιογράφων, πολιτικών, προξένων, με σκοπό να μεταφέρει με ασφάλεια τον εισαγόμενο βαρύ οπλισμό από το εκάστοτε λιμάνι, κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη των αρχών. Ο αρραβωνιαστικός σου λοιπόν, εντοπίστηκε μέσω παρακολούθησης και μας οδήγησε στην πρώτη από αυτές τις δύο αποθήκες. Ένα παλιό εργοστάσιο έξω από την Στυλίδα της Φθιώτιδας, στελεχωμένο με προσωπικό και φορτωμένο με οπλισμό και τόνους πυρομαχικών, δηλαδή, ένα κέντρο διοικητικής μέριμνας έτοιμο να υποστηρίξει τις μελλοντικές επιθέσεις. Το εργοστάσιο καταλήφθηκε πριν λίγες μέρες από την ομάδα μας και αυτή τη στιγμή που μιλάμε, τα όπλα καταγράφονται και ταξινομούνται με σκοπό να αποθηκεύουν σε στρατόπεδα του σώματος Υλικού Πολέμου. Για να γίνω πιο συγκεκριμένος σχετικά με τον οπλισμό που κατασχέθηκε, στη Λαμία βρήκαμε έξι εκατοντάδες τυφέκια εφόδου, ένα μεγάλο αριθμό πολυβόλων, έναν αξιοσέβαστο αριθμό αντιαρματικών και τόνους από τα πυρομαχικά τους. Όπως καταλαβαίνεις από την εμπειρία σου στο στράτευμα, ήταν έτοιμος να εξοπλίσει ένα

τάγμα σε πλήρη σύνθεση». Σταμάτησε απότομα και ζήτησε από τον Θωμά να βρει κάποιο βενζινάδικο για να φάνε κάτι και να πάρουν κάνα καφέ. Συνέχισε, μόλις άκουσε το ΟΚ του μακρυμάλλη συνεργάτη του,

«Όπως έλεγα λοιπόν, εισαγόμενα όπλα, εγκαταλειμμένο εργοστάσιο στην Στυλίδα και ασύμμετρες επιθέσεις, με σκοπό να ρίξει στάχτη στα μάτια όλων των ελληνικών υπηρεσιών. Σε δεύτερο στάδιο, είχε σκοπό να ετοιμάσει και δεύτερη γιάφκα σε ένα παλιό ελαιοτριβείο έξω από την Αμφιλοχία, με απώτερο σκοπό να επιτεθεί σε δύο μικρές πόλεις την Πρέβεζα και την Λαμία και με αυτόν τον τρόπο να "κόψει" την χώρα στα δύο. Αν τώρα, ύστερα από αυτήν την σύντομη περιγραφή, με ρωτήσεις για ποιόν λόγο ετοίμαζε αυτές τις δύο αποθήκες, τότε θα σου απαντήσω ειλικρινά Αγγελική μου, πως δεν έχω ιδέα». Το βλέμμα του σκοτεινίασε. Δάγκωσε δυνατά τα σαγόνια του και αγνοώντας την έκπληξη που είχε σχηματιστεί στο πρόσωπο της όμορφης Ρομά, συνέχισε μιλώντας τώρα μες απ' τα δόντια,

«αυτός, Αγγελική, είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για την πατρίδα μας. Δυστυχώς, δεν γνωρίζουμε από ποιόν και γιατί χρηματοδοτείτε αυτή η προσπάθεια. Αν για παράδειγμα ήταν οι Τούρκοι, η πολιτική ηγεσία θα ήξερε πώς να αντιδράσει. Το ίδιο θα γινόταν αν υποθέσουμε πως ήταν οι Σουηδοί, οι Ολλανδοί, οι Πακιστανοί, οι Εσκιμώοι ή δεν ξέρω και εγώ ποιος άλλος. Όμως, εδώ έχουμε να κάνουμε με ένα σχέδιο διαμελισμού της χώρας σε δύο σημεία, στις δύο άκρες της Στερεάς Ελλάδας, χωρίς να έχουμε την παραμικρή ιδέα για το

ποιος, το πότε και το γιατί». Πήρε μια μεγάλη ανάσα, και συνέχισε,

«σε κάθε περίπτωση, η σύλληψη και η εξουδετέρωση του Μεγάλου Αδελφού έβαλε ένα τέρμα στα σχέδια του, προστατεύοντας όχι μόνον την πατρίδα μας αλλά τουλάχιστον πέντε ακόμη Ευρωπαϊκές χώρες, οι οποίες ήταν στόχοι του αρχιτρομοκράτη. Πίστεψε με, όσο περνάνε οι μέρες, όλο και περισσότεροι προδότες σαν τον Μπινιάρη ανακαλύπτονται από τους συμμάχους μας». Τελείωσε με τις επεξηγήσεις και αποφάσισε να σωπάσει, ωστόσο άλλαξε γνώμη επειδή ήθελε να ανεβάσει το ηθικό της νεαρής κοπέλας.

«Ξέρεις Αγγελική, ο εξαιρετικός τρόπος με τον οποίον έπαιξες τον ρόλο σου, γλίτωσε τον Μπινιάρη από πολλά βάσανα και πόνο. Πίστεψε με, όταν πρόκειται για την ασφάλεια της χώρας και των πολιτών της, ο πόνος και η αγωνία της σκληρής ανάκρισης την οποία θα υποστεί μέχρι να κελαηδήσει ο κάθε προδότης που θα πέσει στα χέρια μου, με αφήνουν παγερά αδιάφορο».

Ακούμπησε αναπαυτικά την πλάτη του πάνω στο κάθισμα, κλείνοντας με αυτόν τον τρόπο τις επεξηγήσεις προς την Αγγελική. Η αλήθεια ήταν πως δεν είχε καμία όρεξη να κάτσει και να της τα εξηγήσει όλα αυτά, όμως η νεαρή γυναίκα, για όσο χρόνο κράτησε η εμπλοκή της σε αυτήν την τόσο ευαίσθητη και λεπτή αποστολή, βρισκόταν σε παντελή έλλειψη επικοινωνίας με την ομάδα, με εξαίρεση τον ίδιο τον Λουκά. Ο λόγος ήταν απλός. Κανείς δεν μπορούσε να είναι σίγουρος πως ο Αδάμ δεν είχε τεχνική υποστήριξη από πίσω του, δηλαδή ένα είδος αντί-παρακολούθησης, με σκοπό να

ανιχνεύσει οποιαδήποτε προσπάθεια παγίδευσης του. Στην περίπτωση που θα συνέβαινε κάτι τέτοιο, τότε και η αποστολή θα ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία, αλλά και η Αγγελική θα βρισκόταν εκτεθειμένη σε θανάσιμο κίνδυνο. Ο Λουκάς ρώτησε ξανά τον Θωμά,

«τι θα γίνει ρε φίλε, θα κάνουμε καμιά στάση;». Ο Θωμάς απάντησε με σιγουριά,

«φτάνουμε αφεντικό, είναι πιο κάτω, σε καμιά δεκαριά χιλιόμετρα». Ο Λουκάς έβαλε το χέρι του στο τσαντάκι που είχε περασμένο χιαστή στον ώμο, έβγαλε ένα πακέτο Camel και τον αναπτήρα και τα κράτησε υπομονετικά μέσα στα χέρια του, ώσπου να σταματήσουν στο επόμενο βενζινάδικο.

Μισή ώρα αργότερα, με γεμάτο ντεπόζιτο, γεμάτα στομάχια και γεμάτα πνευμόνια, μπήκαν όλοι στο αυτοκίνητο, ο Θωμάς έλυσε το χειρόφρενο και τα λάστιχα του μαύρου βαν σπίναραν πάνω στην ζεστή άσφαλτο. Η Αγγελική μίλησε πρώτη,

«γιατί έπρεπε να πεθάνει ο Αδάμ; Τον είχαμε στα χέρια μας, άρα δεν αποτελούσε πλέον κίνδυνο», έκανε μια παύση γύρισε και κοίταξε τους δύο άντρες που κάθονταν δίπλα της και ξαναρώτησε, με λιγότερη σιγουριά αυτή τη φορά,

«σωστά;». Ο Λουκάς απάντησε σε έναν διαφορετικό τόνο από αυτόν που την είχε συνηθίσει. Η φωνή του ακούστηκε σκληρή και απόκοσμη,

«όχι Αγγελική, δεν τον είχαμε εμείς στα χέρια μας, τον είχε η αστυνομία και η ΕΥΠ. Εμείς ούτε συλλαμβάνουμε, ούτε

κρατούμε υπόπτους. Όπως καταλαβαίνεις λοιπόν, αν η πολιτική ηγεσία ή ο Παπαδέας αποφάσιζαν μια μέρα να τον ανταλλάξουν, να χρησιμοποιήσουν δηλαδή μια από τις αρχαιότερες τακτικές της κατασκοπίας, τότε ο Αδάμ θα έβγαζε φτερά και θα εξαφανιζόταν. Όμως, πρέπει να σου θυμίσω πως βρισκόμαστε σε πόλεμο, έναν ύπουλο ακήρυχτο πόλεμο ο οποίος διαφέρει ριζικά από τις μεμονωμένες ασύμμετρες απειλές τις οποίες αντιμετωπίζουμε εδώ και μια δεκαετία. Ο καλός μας συμπατριώτης, ο λοχαγός Μπινιάρης, διάλεξε λάθος πλευρά όταν αποφάσισε να γυρίσει στην χώρα για να την υπονομεύσει, να την διχοτομήσει και να την ακρωτηριάσει, ενδεχομένως σε σημείο μη αναγνωρίσιμο». Μέχρι εκείνη τη στιγμή μιλούσε μέσα από τα δόντια, όμως μια στιγμή μετά ξαναφόρεσε το ήρεμο ατάραχο προσωπείο του και είπε με την συνήθη ήρεμη φωνή,

«είσαι στρατιωτικός Αγγελική. Θύμισε μου σε παρακαλώ, πια είναι η τιμωρία για τους προδότες σε περίοδο πολέμου;». Η Αγγελική τον κοίταξε αμίλητη και χωρίς να του δώσει κάποια απάντηση έγνευσε συγκαταβατικά με το κεφάλι. Ούτως ή άλλως, αυτή η συζήτηση δεν μπορούσε να οδηγήσει πουθενά, παρά μόνο σε αδιέξοδο. Ο Μπινιάρης ήταν νεκρός και η νεαρή γυναικά δεν μπορούσε να κάνει τίποτε γι' αυτό.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει κοκκινίζοντας τον απογευματινό αυγουστιάτικο ουρανό. Ο Θωμάς προσπέρασε τον ναό του Αγίου Θεράποντα, στου Ζωγράφου και ένα λεπτό μετά μπήκε στο ιδιωτικό υπόγειο πάρκινγκ κάτω από την πολυκατοικία όπου στεγαζόταν η μικρή Υπηρεσία Εσωτερικής

Ασφάλειας. Οδήγησε το όχημα δίπλα στο λευκό Renault Megane, το πάρκαρα και τη στιγμή που τράβηξε το κλειδί από την ανάφλεξη, άκουσε τον διευθυντή του να ρωτάει τον οδηγό και σωματοφύλακα του,

«Για πες μας ρε Μάρκο, εσύ που είσαι έξυπνο παιδί, ποιο κωδικό όνομα θα ταίριαζε στην Αγγελική;». Όλοι γύρισαν και κοίταξαν τον Μάρκο. Αυτός, έλυσε την ζώνη του αυτόκινητου, άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και λίγο πριν πηδήξει έξω από το βαν είπε με κάθε φυσικότητα,

«Μάρθα φυσικά, αυτή δεν ήταν συγγενής με τη Μαρία και τη Μαγδαληνή;». Ο Λουκάς είδε την πλάτη του Μάρκου ν' απομακρύνεται, με αργά βαριά βήματα και είπε θριαμβευτικά στους υπόλοιπους της ομάδας,

«μα φυσικά, πως δεν το σκέφτηκα; Μάρθα λοιπόν! Είναι τέλειο!». Θωμάς και Πέτρος συμφώνησαν σηκώνοντας ταυτόχρονα τους αντίχειρες τους.

Παραλία Φαλήρου. Τρείς μέρες αργότερα

Ο Λουκάς και η Αγγελική περπατούσαν αργά δίπλα στις γραμμές του τραμ, πάνω στη Λεωφόρο Ποσειδώνος. Η κοπέλα τον είχε πιάσει αγκαζέ και ο διευθυντής της Υπηρεσίας Εσωτερικής Ασφάλειας κοιτούσε αμίλητος στ' αριστερά τους, το μικρό λευκό εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου που βρισκόταν μέσα στο πάρκο του Τροκαντερό. Διέσχισαν τις γραμμές του τραμ και συνέχισαν τον περίπατό τους, παράλληλα με το καταπράσινο πάρκο, ώσπου είδαν μπροστά

τους τα ιστία από τα σκάφη που ήταν δεμένα μες τ' αραξοβόλι του Παλαιού Φαλήρου. Περιπατούσαν χωρίς να μιλούν, χαμογελαστοί απέναντι στον όμορφο απογευματινό ήλιο, μέχρι που ο Λουκάς είδα μπροστά του, στο ύψος του Ναυτικού Ομίλου Αμφιθέας, τον ηλικιωμένο ιμάμη να σηκώνει ελαφριά το χέρι του και να τους χαιρετάει από το απέναντι πεζοδρόμιο. Ο ξανθός αρχικατάσκοπος έδωσε ένα ελαφρύ χτυπηματάκι στο χέρι της νεαρής γυναίκας και αφήνοντας την να περιμένει στο πεζοδρόμιο δίπλα στο πάρκο, πέρασε απέναντι, έφτασε δίπλα στον σεβάσμιο γέροντα και τον χαιρέτησε στ' Αραβικά, ακουμπώντας το δεξί του χέρι στο μέρος της καρδιάς.

«Σαλάμ Αλέκουμ». Ο ιμάμης ανταπέδωσε την χειρονομία και τον χαιρέτησε και αυτός με τη σειρά του,

«Αλέκουμ σαλάμ,» και συνέχισε στα Ελληνικά,

«πραγματικά, χαίρομε που σε βλέπω αγαπητέ Λουκά». Σήκωσε το κεφάλι του και ξανακοίταξε προς την πλευρά της Αγγελικής. Αυτή τον χαιρέτησε γι' άλλη μια φορά, σηκώνοντας απαλά το χέρι της και έμεινε ακίνητη να τους κοιτάει. Ο ιμάμης κατάλαβε πως η νεαρή γυναίκα δεν θα περνούσε τον δρόμο κι έτσι γύρισε προς τον Λουκά, ο οποίος με μια ελαφριά κίνηση του χεριού του έδειξε την κατεύθυνση προς τη μαρίνα του Φλοίσβου. Οι δύο άντρες άρχισαν να περπατούν, σιγά-σιγά προς τα εκεί.

«Η βοήθεια σας ήταν ανεκτίμητη. Εγώ και η Υπηρεσία μου σας ευχαριστούμε από καρδιάς», είπε ο Λουκάς, σπάζοντας

πρώτος τη σιωπή. Σταμάτησε το βήμα του, γύρισε προς τον ηλικιωμένο ιερωμένο και συνέχισε,

«Η Πατρίδα σας χρωστάει μεγάλη ευγνωμοσύνη». Αυτός τον κοίταξε στα πλάγια, κούνησε το κεφάλι του ως ένδειξη ευχαριστίας και συνέχισε το βήμα του παράλληλα με τα δεμένα σκάφη. Ο Λουκάς τον ακολούθησε.

«Πείτε μου κύριε Λουκά», πήρε τον λόγο ο ιμάμης, συνεχίζοντας τον περίπατο, «τι θα απογίνει ο Αδάμ; Είναι ξέρετε πολύ καλός άνθρωπος...», έκανε μια παύση γύρισε το κεφάλι του προς τον αρχικατάσκοπο και τον κοίταξε στα μάτια,

«... απλά έχει πάρει τον λάθος δρόμο». Συνέχισε, αφού δεν πήρε κάποια απάντηση, καθώς ο Λουκάς άκουγε αμίλητος,

«δέχτηκα να σας βοηθήσω και όπως γνωρίζεται το έκανα με μεγάλη προθυμία. Όμως, τώρα, θα ήθελα να σας ζητήσω να με ενημερώσετε σχετικά με το μέλλον του. Είναι ξέρετε ένας από τους πιστούς του τεμένους μου».

Ο Λουκάς σταμάτησε, έσμιξε τα βλέφαρα για ν' αποφύγει τις δυνατές ακτίνες του ηλίου ο οποίος έδυε πίσω από το πράο πρόσωπο του μουσουλμάνου ιερωμένου και απάντησε με την ήπια φωνή του,

«μην ανησυχείτε για το μέλλον του πιστού σας αγαπητέ μου. Τώρα, αυτήν τη στιγμή που μιλάμε, ο εισαγγελέας απόφασίζει για το μέλλον του. Αν και δεν είμαι νομικός, πιστεύω πως θα πρέπει να υπηρετήσει μερικά χρόνια σε κάποια φυλακή, με σκοπό τον σωφρονισμό του, αλλά και προς απόδειξη της αληθινής μεταμέλειας την οποία χρωστάει προς

την πατρίδα του. Ελπίζω, οι δικαστές που θα τον κρίνουν, να επιδείξουν την απαραίτητη επιείκεια». Ο ιμάμης έγνεψε συγκαταβατικά, εκφράζοντας τη σύμφωνη γνώμη του και άπλωσε το χέρι του προς τον Λουκά.

«Ευχαριστώ πολύ κύριε Λουκά, ύστερα από τις διαβεβαιώσεις σας νιώθω κάπως καλύτερα. Παρόλο που αγαπώ την πατρίδα μου, όπως γνωρίζεται πολύ καλά, μου ήταν λίγο δύσκολο να προσποιηθώ, δηλαδή να πω ψέματα και να οδηγήσω στα χέρια της δικαιοσύνης έναν από τους πιστούς μου. Από την άλλη, η Ελλάδα είναι η χώρα που με δέχτηκε και με αγκάλιασε, είναι η νέα μου πατρίδα και την αγαπώ όσο αγάπησα και το Ιράκ. Κάθε φορά που θα χρειάζεστε την βοήθεια μου, για να προστατεύσετε την χώρα, θα είμαι εκεί για σας». Ο Λουκάς έφερε το δεξί του χέρι πάνω στο στήθος, από την μεριά της καρδιάς και έσκυψε ελαφρά το κεφάλι του σε ένδειξη ευγνωμοσύνης. Μίλησε στ' Αραβικά,

«Σας ευχαριστώ πολύ». Ο ιμάμης άπλωσε το χέρι του και οι δύο άντρες έκαναν μια θερμή και εγκάρδια χειραψία.

Λίγο πριν φτάσουν στη μαρίνα του Φλοίσβου, ο ιμάμης άρχισε ν' απομακρύνεται αφού πρώτα αποχαιρέτησε με ένα νεύμα την Αγγελική, δηλαδή την κοπέλα που είχε γνωρίσει ως Γκιουλγκιούν. Όλη την ώρα, η όμορφη μαυρομάλλα τους ακολουθούσε από το απέναντι πεζοδρόμιο, περπατώντας με τον ίδιο ακριβώς βηματισμό. Όταν η συζήτηση τελείωσε σήκωσε απαλά το χέρι της, ως αποχαιρετισμό στον γλυκύτερο ιερωμένο και μόλις αυτός απομακρύνθηκε λίγα μέτρα πιο μακριά, η Αγγελική διέσχισε τον δρόμο και ήρθε και στάθηκε δίπλα στον Λουκά.

«Του είπες την αλήθεια», ρώτησε γέροντας ελαφριά το κεφάλι της προς τ' αριστερά ως ένδειξη περιέργειας. Ο ξανθός άντρας γύρισε αργά το κεφάλι του, την κοίταξε και είπε σηκώνοντας παράλληλα το αριστερό του φρύδι,

«όχι φυσικά και το έκανα για δύο λόγους. Πρώτον, τον σέβομαι απεριόριστα και σε καμία περίπτωση δεν ήθελα να τον στεναχωρήσω. Φαντάσου την απογοήτευση που θα ένιωθε αν μάθαινε πως όλους αυτούς τους μήνες ο Αδάμ τον δούλευε ψιλό γαζί, καθώς τον έκανε να πιστέψει πως είχε μπροστά του έναν πραγματικό πιστό. Δεύτερον και πιο σημαντικό, αν τον ενημέρωνα σχετικά με την κατάληξη εκείνου του προδότη του Μπινιάρη, ή αλλιώς του Αδάμ όπως τον γνώρισε αυτός, τότε σίγουρα θα τον γέμιζα με τύψεις και είμαι εκατό τις εκατό σίγουρος πως την επόμενη φορά που θα ζητούσα τη βοήθεια του, για λόγους εθνικής ασφάλειας, θα αρνούνταν». Κράτησε το βλέμμα του λίγο περισσότερο απ' ότι έπρεπε μέσα στα μάτια της και το τράβηξε μόνο όταν έλαβε ως αντίδραση ένα σήκωμα του αριστερού της ώμου μαζί μ' έναν μορφασμό αδιαφορίας. *Ωραία*, σκέφτηκε ο αρχικατάσκοπος, *μαθαίνει γρήγορα*. Την επόμενη στιγμή, σήκωσε ελαφρώς τα χέρια του, με τις παλάμες ανοικτές την μια απέναντι από την άλλη, ίσιωσε το κορμί του, σήκωσε το πιγούνι του λίγο πιο ψηλά και είπε με κάθε επισημότητα,

«Λοιπόν Αρχιλοχία, αποδέχεσαι την πρόταση της υπηρεσίας μου; Είσαι έτοιμη να μετατεθείς και ν' αναλάβεις μόνιμα καθήκοντα στην ομάδα ειδικών αποστολών;» Η Αγγελική του χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο, φανερώνοντας του μια σειρά από

κάτασπρα, ολόισια δόντια και είπε με νάζι, σηκώνοντας τον έναν της ώμο ελαφρώς προ τα πάνω,

«υπόσχομαι να το σκεφτώ, αρκεί να με πας να δω το Θωρηκτό Αβέρωφ», κι έδειξε με ένα νεύμα προς το μεγάλο πλοίο-μουσείο το οποίο ήταν δεμένο σε μια από τις προβλήτες την μαρίνα του Φλοίσβου.

«Φύγαμε», απάντησε μονολεκτικά ο Λουκάς και αμέσως η νεαρή γυναίκα άπλωσε το χέρι της, τράβηξε τον αγκώνα του προς το μέρος της και ξεκίνησαν ξανά, αμίλητοι αυτήν τη φορά, να κατευθύνονται προς το ιστορικό θωρηκτό. Ο διευθυντής της Υπηρεσίας Εσωτερικής Ασφάλειας, κατέβασε από το μέτωπο τα γυαλιά ηλίου, τα φόρεσε κι άρχισε να περπατάει μαζί της αγκαζέ, όντας φανερά ήρεμος και ευτυχής, όπως ένας πατέρας που απολάμβανε μια ήρεμη Κυριακάτικη βόλτα, παρέα με την κόρη του. Δίπλα του περπατούσε η αρχιλοχίας των αλεξιπτωτιστών Αγγελική Γιορδάνογλου, ψηλή κι αδύνατη με όμορφα κατάμαυρα μάτια και σταρένια επιδερμίδα. Κωδικό όνομα *“Μάρθα”*.

Ζωγράφου. Δευτέρα πρωί

Το λευκό Megane μείωσε ταχύτητα και σταμάτησε μπροστά από τον κόκκινο σηματοδότη. Ο Λουκάς διάβαζε αμίλητος μια απογευματινή εφημερίδα την οποία είχε τσαλακώσει στα δύο, μπροστά από μια είδηση του αστυνομικού δελτίου. Ο Μάρκος έριξε μια κλεφτή ματιά στο άρθρο το οποίο διάβαζε ο προϊστάμενος του. Ξεκίνησε ξανά μόλις είδε τον πράσινο φανάρι ν’ ανάβει και με δυνατή, σοβαροφανή φωνή, εκφώ-

νησε την επικεφαλίδα του άρθρου έτσι ακριβώς όπως την είχε διαβάσει,

«Νεκρός βρέθηκε στο κελί του ο Τούρκος λαθρέμπορος Καρά Ογλού», σταμάτησε κοίταξε τον Λουκά και ως απάντηση στο αυστηρό βλέμμα που δέχθηκε απ' αυτόν, του έκλεισε πονηρά το μάτι. Συνέχισε, κοιτώντας πάλι τον δρόμο,

«ο θάνατος του οφείλεται σε αυτοκτονία». Γύρισε ξανά και κοίταξε τον Λουκά, ίσως για ένα δευτερόλεπτο περισσότερο από όσο θα έπρεπε. Του είπε,

«σαν δικιά σου δουλειά μου ακούγεται». Ο Λουκάς τον αγνόησε, ξετύλιξε την εφημερίδα και πήγε στην τελευταία σελίδα, στ' αθλητικά. Ο οδηγός απτόητος, συνέχισε με ψιλή κοροϊδευτική φωνή,

«ο θάνατος του οφείλεται σε αυτοκτονία, βρέθηκε νεκρός στο κελί του με τρεις μαχαιριές στην πλάτη» και άρχισε να γελάει πριν ακόμη τελειώσει το κακόγουστο αστείο του. Ο Λουκάς ατάραχος, συνέχισε να τον αγνοεί. Ο Μάρκος κατάλαβε το παιχνίδι που του έπαιζε ο προϊστάμενος του κι έτσι αποφάσισε ν' αλλάξει προσέγγιση. Τον γνώριζε πολλά χρόνια για να ξέρει πια τακτική έπρεπε να χρησιμοποιήσει με σκοπό να τον σπάσει και να τον αναγκάσει να σταματήσει να προσποιείται τον νηφάλιο και τον κούλ. Είπε,

«κάτι κτήνη σαν τον Καρά Ογλού δεν αυτοκτονούν αφεντικό, ή εσύ τον έστειλες ταξίδι ή ο Παπαδέας». Η τακτική του Μάρκου ήταν αλάνθαστη. Ο διευθυντής τραντάχτηκε σαν να τον κτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα, έκλεισε την εφημερίδα και του είπε φουρκισμένος,

«πλάκα μας κάνεις ρε φίλε; Ο Παπαδέας; Σοβαρά τώρα; Τον θεωρείς ικανό να οργανώσει και να φέρει σε πέρας μια τόσο λεπτή επιχείρηση;». Ο Μάρκος γύρισε το κεφάλι του ελαφριά στ' αριστερά για να μη φανεί το σαρδόνιο γέλιο που είχε σχηματιστεί στο πρόσωπο του. Ο Λουκάς έχωσε το χέρι στο μικρό τσαντάκι που κρεμόταν χιαστί στο στήθος του, τράβηξε έξω ένα πακέτο Camel, έβγαλε ένα τσιγάρο και χωρίς να ρωτήσει τον οδηγό του το άναψε μέσα στ' αυτοκίνητο. Κατέβασε το παράθυρο και φύσηξε έξω τον καπνό. Ο Μάρκος είπε χαμηλόφωνα, σε ένα διαφορετικό ύφος αυτή την φορά, πιο φιλικό,

«Έχω να σε δω να καπνίζεις πάνω από είκοσι χρόνια». Ο Λουκάς τράβηξε δυο απανωτές τζούρες χωρίς να κάνει κάποιο σχόλιο.

«Τι σου συμβαίνει ρε Τόλη», τον ρώτησε ο οδηγός, χρησιμοποιώντας το αληθινό όνομα του διευθυντή του και συνέχισε,

«είσαι τόσο αγχωμένος;». Ο Λουκάς είπε μελαγχολικά,

«έχουν να με φωνάξουν μ' αυτό το όνομα από τότε που πέθανε η μακαρίτισσα η μάνα μου». Ο οδηγός του Megane σταμάτησε μπροστά στην πολυκατοικία της Υπηρεσίας και πάτησε το τηλεχειριστήριο του γκαράζ.

«Πόσο καιρό έχεις ν' ακούσεις το πραγματικό σου όνομα;», τον ρώτησε ο Λουκάς και πέταξε το καμένο τσιγάρο πάνω στα πλακάκια του πεζοδρομίου. Ο Μάρκος γύρισε του έριξε μια ερευνητική ματιά και αφού κοίταξε πάλι μπροστά, είπε καθώς έβαζε το αυτοκίνητο μέσα στο υπόγειο πάρκινγκ,

«χρόνια!» και συνέχισε, «Δε μου λες; Θυμάσαι πότε κόψαμε μαζί το κάπνισμα; Όταν υπηρετούσαμε στη φρεγάτα». Ο Λουκάς χαμογέλασε κι ύστερα από μια στιγμή γεμάτη αναμνήσεις, απάντησε,

«ναι, το θυμάμαι, ήταν την εποχή που μας τα έπρηζε ο ύπαρχος, εκείνος ο κοντός που φώναζε ασταμάτητα. Πως τον λέγανε;».

«Ρωμανός!».

«Πω-πω ρε φίλε! Ήταν ανυπόφορος». Ο Μάρκος πάρκαρε δίπλα στο μαύρο βαν με τα φιμέ τζάμια και είπε με κάθε φυσικότητα,

«φυσιολογικό, αφού τον κεράτωνε συνέχεια η γυναίκα του». Ο Λουκάς τον κοίταξε με έκπληξη,

«κι εσύ που το ξέρεις».

«Είχε βουίξει όλο το καράβι, δεν το είχες ακούσει;».

«Μπα, χαμπάρι δεν είχα πάρει. Όμως, θυμάμαι την κόρη του. Ερχόταν στη λέσχη αξιωματικών στις γιορτές. Ήταν γυναικάρα! Ποιος ξέρει πως θα είναι τώρα πια».

«Μπάζο!». Ο Λουκάς γύρισε όλο του το σώμα προς τον οδηγό του,

«Και συ που το ξέρεις ρε Μάρκο;».

«Την έψαξα στο Facebook, φυσικά!»

«Είσαι ανώμαλος ρε φίλε», είπε ο Λουκάς, το ξανασκέφτηκε και συνέχισε, αρπάζοντας την ευκαιρία να κλείσει τη

συζήτηση προς όφελος του, εκμεταλλευόμενος την πεσμένη άμυνα του αιώνιου φίλου και συνεργάτη του,

«και συνάμα, είσαι φλύαρος και κουραστικός» και με μια γρήγορη κίνηση άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου, την άφησε ανοικτή πίσω του και κατευθύνθηκε προς το ασανσέρ. Ο Μάρκος άφησε αναπάντητη την πρόκληση και απλά έμεινε να τον κοιτάει ν' απομακρύνεται. Προτίμησε να μην πει κουβέντα και να αφήσει τον Λουκά να έχει την τελευταία λέξη. Ήταν φανερό πως όλη αυτή η περιπέτεια με τον Μπινιάρη, τα εγκληματικά λάθη του Παπαδέα, αλλά κυρίως ο θάνατος της Μαγδαληνής, τον είχαν επηρεάσει τόσο που έφτασε στο σημείο να αρχίσει ξανά το κάπνισμα.

«Δεν πειράζει», μονολόγησε με σιγουριά, «θα πάρω την εκδίκηση μου την επόμενη φορά».